

Príliš sexy pre teba

(Polnočný denník (1.))

Maxim E. Matkin

Tak som sám. Zase po rokoch. Prednedávnom som mal ešte vzťahy tri, čo je vzhľadom na to, že som ich udržiaval paralelne, dosť vyčerpávajúci spôsob života. S prvou som žil dosť dlhý čas na to, aby získala pocit, že som jej pokazil život, v ničom podstatnom ju nepodporoval a že ja môžem za jej kilá navyše a pokazený vzťah s matkou. Keď odchádzala, mala o šesťnásť plných kufrov viac, ako keď pred rokmi prišla, vrásku pri koreni nosa a hysterický záchvat. Povedala, že jej bude chýbať moja „hravosť“. Pravdu povediac, mne budú najviac chýbať moje cédečka, ktoré si vzala.

Druhá - to bol vášnivý vzťah založený na sexe a na tom, že je to jedna z najkrajších a najvtipnejších žien, ktoré som kedy stretol. To sú aj všetky dobré vlastnosti, ktoré som u tejto očarujúcej bytosti postrehol. Liečila sa na psychiatrii, klamala za akýchkoľvek okolností a kvôli peniazom by prešla Antarktídu naboso. Dva dni po našom rozchode stretla „dobrého muža na celý život“, ktorý ju okamžite oplodnil a pred pár dňami sa zaňho vydala. V kostole. Štyrikrát do týždňa mi telefonuje a presviedča ma, že je veľmi, „naozaj veľmi“ šťastná.

Tretia bola šarmantná a záhadná. Bola s ňou fakt sranda, vyznala sa v technike a vedela robiť masáž ako bohyňa. Potom prekonala krízu svojho vzťahu a vrátila sa k starej láske. K bývalej spolužiačke z gymnázia. Zostali sme kamarátmi.

Takže som sám. Nemám nikoho a môžem mať všetky.

Som sám a môžem chodiť, piť, zoznamovať sa a počúvať všetky tie múdrosti, sprostosti, klebety a historky, čo okolo seba trúsia ľudia v noci. Nemusím nič vysvetľovať, ani sa ospravedlňovať. Žiadne plány do budúcnosti, len zber zážitkov. Ak sa vám to zdá trápne, nečítajte ďalej.

Toto je môj nočný denník.

Noc prvá.

Ešte pred polnocou som stretol kamaráta fotografa s digitálnym fotoaparátom. Má zvláštnu úchylku fotiť v noci po krčmách známych a potom ich vystavovať na internete. Má skvelú webovú stránku na túto tému a raz ho za to niekto zabije.

Najskôr sme narazili na dvoch mojich známych – ukážkové prototypy toho, čo možno nazvať slovenskou zlatou mládežou. Sedel s nimi jeden odkvitnutý bývalý emigrant a riešili mimoriadnu aktivitu nejakého ministra na poli obchodu so stíhačkami. Kým prešli k poisťovníctvu, bol som už pri vedľajšom stole.

Tam ma bývalá frajerka kamaráta fotografa zoznámila so svojimi kamarátkami. Boli tri, všetky mali prsia trojky, orgazmus a depresiu. Príliš pekné, príliš inteligentné a príliš sexy, aby sa s nimi niekto zoznamoval. Práve riešili nový objav bývalej frajerky, nejakého mimoriadne rafinovaného chlapíka, pretože s ňou síce spával nahý v posteli, ale odmietal sa s ňou vyspať. „Tak mu ho zober do úst,“ poradila jej kamarátka, pracujúca v reklamnej agentúre, teda s pochopiteľným zmyslom pre skratku. „Čo si? Nebudem si strkať do úst cudzieho vtáka!“ „Všetky vtáky sú cudzie. Veď nemáš vlastného!“ Nato sa rozprúdila debata o orálnom sexe, ktorá nebola nezaujímavá, až na to, že som sa musel spytovať sám seba, prečo o tom hovoria predo mnou. V takom prípade totiž v zásade existujú len dve možnosti: Buď ma chce niektorá do postele, alebo ma pokladajú za homosexuála. Nakoniec sa objavila tretia alternatíva: Dievča z reklamky sa ku mne otočilo a povedalo presvedčivým tónom: „Tak to kristepane napíš, že také ako my sú najlepšie v posteli! S nami je orgazmus, ako keď ťa prejde vlak!“ Tak sa stalo. Môžem dosvedčiť. Ale o tom inokedy.

V tej chvíli boli všetky mimoriadne milé, prítlačivé a tak trochu sladkasté, aké bývajú ženy, keď sú pripravené zoznamovať sa s novými mužmi a nechať sa od nich balamutiť. Dva dokonalé exempláre „nových mužov“ sedeli o dva stoly ďalej. Závideli mi, kontaktovali moje spoločníčky očami a ani za boha sa k ničomu nevedeli odhodlať. Dievča z reklamky vyslalo ich smerom úsmev na tri palce a precedilo cynicky: „O chvíľu sa mi roztrhnú kútiky úst. Ale fakt sa viac snažiť nebudem. Nezaujímajú ma chlapi, ktorých musím zbaliť ja.“ „Ani mňa nebaví čakať, kým sa nejaký príbrzdenec odblokuje. Muž činu, keď niečo chce, tak si to vypýta alebo si to zoberie,“ povedala bývalá fotografova frajerka. „To sú typickí Slováci. Celá naša literatúra a kinematografia je o tom,“ povedala druhá

kamarátka, ktorá si robí doktorát na filozofickej: „Heroizácia pribrzdenosti.“

Netrvalo ani štvrt hodiny a dvojici pribrzdencov vypršal čas na rozmyslenie, pretože dievča z reklamy stretlo týpka z marketingového oddelenia medzinárodného koncernu vyrábajúceho zvratky a odišlo s ním k baru. K nám si prisadla zhulená polovica nejakej kapely, ktorú si filozofka púšťa v aute. Riešili rozvody, honoráre, sex, alkohol, fet a SOZU, čo sú vlastne všetky témy, o ktorých som ich kedy počul hovoriť.

Ten večer som sa ešte dozvedel pravidlo o obliekaní na ulicu, podľa ktorého si muž pri pohľade na ženu nemá pomyslieť „Tá má ale kozy!“ alebo „Tú by som pojebal!“, ale má sa POTEŠIŤ!

Potom ma už zbalila nádherná herečka v pokročilom štádiu rozčítenej. Fantasticky voňala, hrýzla ma do krku, chcela tancovať a cítiť naše prúdiace energie. Nakoniec ma zatiahla na toalety. Z nejakého dôvodu hovoria v poslednej dobe všetky ženy celého vesmíru o reinkarnácii. Je výhodné nebojovať s tým. Je výhodné splynúť s prúdom. Zvlášť preto, že väčšina ostatných mužov sa pri týchto témach ironicky šklábí, vy budete tým zriedkavým príťažlivým zasvätencom. To by ste neverili, čo dokážu vety typu: „Aj ja cítim, že sme sa už stretli. Možno v Starom Egypte. Boli sme faraóni. Aj tento zadok som už určite držal v ruke.“

Kým sme sa pomaly prepracovali do kabínky, z tej vedľajšej sa v tom okamihu ozvalo spláchnutie a vo dverách sa objavila tretia kamarátka od stola bývalej fotografovej frajerky. Vtedy sa tajomne usmievala, nechcela povedať, čo robí a tvrdila, že sa volá Sante. Aj v tejto chvíli sa tajomne usmievala. Veľavýznamne sa na nás pozrela, pomaly si umyla ruky akoby vykonávala nejaký obrad a potom mi povedala tichým hlasom s nádychom veselosti, ako keď voláte oslávenca do izby, kde je preňho pripravené mimoriadne živé, páchnuce a nezvládnuteľné prekvapenie: „Pozor na srdcovú čakru. Vlastne aj na krčnú. Na tie zranené city a nevypovedané veci. Ešte ťa budeme potrebovať.“ Kým sa za ňou zatvorili dvere, tá moja ma stihla celého ohmatať. Kým som vyšiel von, Sante ani jej kamarátky už v podniku neboli.

Na doske stola bolo napísané číslo. Nie telefónne. Číslo bankového účtu. „Objekty pre mužov s fantáziou,“ utrúsil barman na moju adresu. Zdalo sa mi to vtipné len do okamihu, keď som pochopil, že je to jeho

univerzálna formulka na preklenie väčšiny trápnych okamihov mlčania, pri ktorých sa muži tvária tak idiotsky ako asi ja v tej chvíli.

Doma som si hodil do minerálky tri tabletky šumivého vitamínu C a vypil to na ex, mysliac pritom na moju matku – diétnu sestru, astrologičku a odborníčku na tantrický sex – ktorá vždy tvrdila, že vitamínu C sa nemôžeš predávkovať, pretože čo telo nespotrebuje, to vylúči v moči. Mala aj druhé pravidlo: volalo sa MYSLI NA ZAJTRA. Práve preto som mal v ruke flashkartu kamaráta fotografa, preto moju herečku unášal taxík domov a preto som mal príjemne nečakaný pocit, že som sa to nevyvíja až tak zle.

Nové prsia, staré duše
(Polnočný denník (2.))

Ďalšia noc. Tma, dusno, komáre, rozjímanie o zmysle existencie. Povedal som si, že je najvyšší čas znovu si zresetovať mozog alkoholom.

Mám za sebou pár mesiacov, keď som cestoval viac, ako by sa mi chcelo a vo chvíli, keď mi v duchu hesla „Raňajky v Londýne, večera v New Yorku, batožina v Singapúre“ stratili kufre postupne všetky väčšie letecké spoločnosti, keď som prežil pár turbulencií, pri ktorých som mal absolútnu istotu, že pri akejkoľvek katastrofe sa cez masívne hamburgerové telá šťastných Američanov k núdzovému východu nepretlačím, vo chvíli bez peňazí a bez pasu, vo chvíli, keď sa človek rúti niekam a ani za boha si nevie spomenúť, PREČO to vlastne robí, v každej takejto chvíli pomáha len reset mozgu. Žiadna viera, žiadne vnútorné presvedčenie, žiaden vyšší hlas vám vtedy nepovie, čo bude ďalej a čo máte robiť. Pomáha len reset. A teraz už viem, že nikde sa tak dobre neresetuje ako tu doma. S ľuďmi, ktorých poznáte, s alkoholom, na ktorý ste zvyknutí. Zresetovaný mozog je na druhý deň ráno zrazu nečakane tichý, všetky podružné starosti, pochybnosti a trápne spomienky sú vyvraždené a zahladené so zemou, podstatné myšlienky a životne dôležité informácie sa pre istotu iba nevtieravo motajú, aby nebudili nepatričnú pozornosť a celá hlava len tak tichučko bzučí, ako keď pomaly nabiehajú harddisky.

Tak som opustil svoj poloprázdny byt vybrakovaný mojou bývalou a plný odhodlania som vyrazil von.

Hneď na začiatku som urobil základnú chybu, že som svoj ťah mestom začal s kamarátmi fotografom a bubeníkom. Fotograf je bývalý alkoholik a bubeník vyliečený feťák, takže v súčasnosti majú k resetom dosť podozrievavý vzťah.

Po pol hodine spoločného rozjímania o fotografických objektívoch som našťastie natrafil na kamarátku mojej sestry. Je to asi najinteligentnejšia žena, akú poznám, ale z neznámeho dôvodu sa rozhodla tváriť, že je ťažko postihnutá blondína, ktorej nepochopiteľne odumrela väčšina mozgových buniek. Zvlášť v spoločnosti mužov s obľubou zosústreďí svoj výraz do konštelácie „ranená labuť“, a aby zakamuflovala svoje hanebné IQ 167, s potešením vypúšťa prejavy typu: „Ja sa riadim intuíciou. Nemyslíte si, že ja nemám mozog. Ja ho mám, ja ho iba nepoužívam, lebo mu nedôverujem.“

Tentoraz ma prekvapila teóriou o miešaní energií muža a ženy pri pohlavnom styku. Zvlášť pri spoločnom orgazme. Preto by si človek mal dobre rozmyslieť, s kým spí, pretože mu zakaždým necháva niečo zo seba a niečo z neho si zas berie. Keď sa energie zmiešajú, vytvorí puto, energetický lúč, ktorý pretrváva ešte dlho po tom, ako sa tí dvaja rozídu, a preto si bývalí milenci môžu ovplyvňovať sexuálnu rozkoš, môžu sa blokovať, škodiť si, ale aj sa vzrušovať na dialku, aj keď už spia s inými partnermi. „A preto ja cítim, kedy môj muž preťahuje svoju milenkú. Nechutné. Keby ona aspoň nebola také jelito bez talentu.“

Historiky Ranenej Labute z jej manželského života ma doteraz vždy rozveseľovali do omdletia, ale vo svetle mojich nových životných skúseností ma začali utvrďovať v mojom stále silnejúcom presvedčení, že niečo nie je v poriadku. Ak niečo z duše nenávidím, tak sú to telenovely. Kým sú uzavreté v bedni televízneho prijímača, tak je to ešte v poriadku, lebo ten sa dá vypnúť. Ale keď vám telenovela vtrhne do života, čo môžete urobiť? Ako sa dá vypnúť život?

Dali sme si s Ranenou Labuťou ďalšie vodky a ona pokračovala. Bola u veštice, tá jej povedala, že je veľmi stará vyspelá duša, že toto jej prevtelenie je posledné, že manžela nech si zatiaľ nevšíma, že jeho milenky súvisia s jeho karmou a že poslanie Ranenej Labute v tomto živote je rozdávať lásku. Nekonečnú, nepodmienenú, bez žiarlivosti a bez potreby vlastniť.

V okamihu, ako táto myšlienka doznela, som si povedal, že je najvyšší čas zmeniť lokál. Začal som premýšľať nad vhodnou únikovou vetou, pretože kamarátka-nekamarátka, mám sa rád a v tej chvíli som sa potreboval dostať k bezbolestnému resetu a nie na psychiatriu. Vtedy sa pri našom stole objavil môj kamarát plastický chirurg. Keď som ich zoznámil, Ranená Labuť pustila staré duše k vode a vyjadrila sa v tom zmysle, že potrebuje operovať prsia. Keďže som ich mal už možnosť vidieť, viem, že nepotrebuje. V podstate sa mi jej prsia vždy páčili. Ale Ranená Labuť sa vyjadrila, že stará duša s novými prsiami je ideálna kombinácia na posledný život. Plastik bol trochu mimo, ale bavil sa dobre. Ako na zavolanie sa v krčme nečakane objavil manžel Ranenej Labute a my sme na chvíľu osameli, pretože sa s ním Ranená Labuť odišla pohádať von.

Zrazu sa mi nechcelo len tak piť. Vytiahol som diktafón a dohodli sme sa s kamarátom plastikom, že nahráme rozhovor o plastickej chirurgii. Kým sme sa dostali do polovice, bola Ranená Labuť späť. O chvíľu za ňou sa objavil aj môj tradične triezvy kamarát fotograf. Vysvitlo, že sa poznajú z nejakej svadby, na ktorej pristihli nevestu so ženíchovým svedkom súložiť pod klavírom.

Keď bola historka v najlepšom, tak mi - v duchu telenovely zúriacej okolo mňa - zazvonil telefón. Volala mi sestra, že práve pristihla manžela so svojou najlepšou kamarátkou v posteli. Teda s druhou najlepšou kamarátkou, tá prvá najlepšia, teda Ranená Labuť, práve vedľa mňa zbystrila pozornosť. Niekedy mám pocit, že ženy majú schopnosť mať neobmedzené množstvo najlepších kamarátok. Tie úplne najlepšie kamarátky sa kamarátia aj s ich mužmi. Ak by som sa raz náhodou ženil, budem najlepšie kamarátky svojej nastávajúcej podrobovať nekompromisnému výberovému konkurzu.

„A boli v tej posteli kvôli sexu? Nebola to nejaká náhla nevoľnosť alebo niečo také?“ spýtal som sa pomerne idiotsky. „Jebali!“ zakričala mi sestra do telefónu: „Neviem, čo mám robiť.“

V tej chvíli som na okamih takmer podľahol pokušeniu povedať, že som práve niekde na druhom konci sveta, že tu mám partičku natrieskaných Holanďanov a musím sa im venovať, že by som jej fakt rád pomohol, ale nemôžem a okrem toho, do záležitostí dvoch ľudí - hlavne ak je jeden z nich s niekým tretím v posteli - sa nechcem miešať. Potom som si ale spomenul na svoju samovražednú historku z mladosti a ako potom moja

sestra spala pri mne tri dni v kresle, ako nedávno počúvala moje alkoholické depresívne monológy o tretej v noci a ako si ma raz bez rečí šla vyzdvihnúť na políciu.

„Ja neviem, čo mám robiť,“ zopakovala. „Čo sa robí v takej situácii?“

To som fakt nevedel. Ale uvedomil som si, že ona je schopná všetkého. Poliať tých dvoch kyselinou, vyskočiť z okna, aj sadnúť si s nimi k stolu a do rána s nimi diskutovať o použití antikoncepcie a riziku pohlavných chorôb. Tak som sa konečne vyjadril: „Pod' teda ku mne. Môžeš u mňa spať.“ „Dobre,“ v hlase jej zaznela úľava: „O pol hodinu som u teba.“

„Kto bude u teba spať?“ spýtala sa Ranená Labuť. „Hysterka,“ povedal som. Hysterka a Kretén to boli naše vzájomné pomenovania, ktoré vznikli niekedy v období puberty a ešte celkom citlivo vyjadrovali naše vtedajšie súrodenecké spolunažívanie. Vtedy sa ujali v najbližšom okolí a doteraz ich pár zasvätenčov občas používa. „Môžem sa pridať?“ zašveholila Ranená Labuť. „Mám len jeden matrac na zemi,“ upozornil som ju. „Nevadí,“ usmiala sa: „Nikdy si nechcel mať dve baby naraz v posteli?“

Samozrejme, že som si už predstavoval, že by to mohlo byť zaujímavé do trojky, ale nepočítal som s konšteláciou „ja plus sestra plus sestrina kamarátka“. Niekedy je však lepšie nechať udalostiam voľný priebeh, než si zbytočnými predsudkami kaziť večer.

Doma sme pristihli moju bývalú, ako mi prezerá knižnicu a vyberá z nej knihy, ktoré by sa jej ešte zišli. Po prvom nutkaní rituálne ju zavraždiť a vystaviť jej naaranžovanú mŕtvolu pred vchodom som sa ovládol a povedal som jej, nech si tie knihy zoberie, ale nech vráti kľúče. Knihy si zbalila a rozplakala sa. Kľúče vraj vráti, ale až po tom, čo si ich odfotografuje na pamiatku. Potom sa ma spýtala, či som ju vôbec niekedy miloval a či s ňou pôjdem na kávu.

Od určitého času už so mnou ženské slzy nerobia nič. Stal som sa jednoducho imúnnym. Otvoril som teda fľašu whisky, nalial som si a pozoroval som Ranenú Labuť, ako vyberá z kabelky antidepresíva a dáva ich zapíť mojej bývalej. Bohužiaľ, zúfalo bezpečnú dávku.

V tej chvíli dorazila moja sestra Hysterka s albumom svojich svadobných fotografií, zubnou kefkou a poloprázdnu fľašou whisky. Chýbajúcu polovicu sestra stiahla cestou v taxíku. Taxikár vyzeral byť zasvätený do situácie, pretože odprevadil sestru až k dverám môjho bytu a vypýtal si od nej telefónne číslo. Využil som jeho chvíľkovú indispozíciu a naložil mu do auta plačúcu bývalú aj s polovicou mojej knižnice. Ranená Labuť prezradila taxikárovi, že ak sa opováži doviezť bývalú pod akoukoľvek zámienkou späť, bude to posledný deň jeho duše v tomto tele. A nech si nepraje vidieť moju sestru Hysterku, keď sa naštve.

Ďalšie udalosti viem zrekonštruovať len s problémami. Dopili sme obe fľaše whisky, robili si palacinky, jedli zmrzlinu a hrali hru „Kto povie najväčšiu ohováračku“. Potom Ranená Labuť niekde našla calvados, salámu, uhorky, vodku a víno. Sestra Hysterka odstrihla na všetkých svadobných fotkách svojmu manželovi hlavu, na fotografiách zobrazujúcich celú postavu odstrihávala aj iné veci. Spievali sme, smiali sa a plakali. Zreteľne si pamätám, že Ranená Labuť nenesie nohavičky, viem si vybaviť aj sladkohorkú chuť jej jazyka v mojich ústach. Myslím, že niekto aj vracal, ale neviem kto. V primeranom okamihu sa mi však podarilo lokalizovať matrac, sestru, aj jej kamarátku. Zaspal som na svitaní niekde uprostred vety.

Keď som sa okolo poludnia prebral, bol som na matraci sám. Ale v kuchyni boli dve nádherné ženy s mokrými, čerstvo umyťmi vlasmi, oblečené v mojich basketbalových tričkách, ticho plieskali bosými nohami o podlahu, varili kávu a bavili sa o silikónoch a o prerušovanom styku.

Ja som sa zrazu cítil pokojný a čistý. Vedľajšie myšlienky vyvraždené, podstatné duševné pochody spomalené a krotké, v hlave mi jemne bzučalo. Uľavilo sa mi. Reset mozgu sa predsa podaril.

[Zasväcovanie panny](#)
(Polnočný denník (3.))

Milujem tie noci, keď je človek z vlastnej vôle sám doma.

Zapol som si ventilátor, nalial si whisky, zapálil cigaretu a sadol si k notebooku. Ak sa mi bude dať písať, budem písať. Ak nie, odvisnem na internete.

Na záchode som našiel zopár časopisov pre ženy a hneď sa mi zachcelo prepínať programy na televízore. Moja bývalá totiž raz vyhlásila, že prepínanie televíznych programov je dôkazom toho, že mužom odumierajú mozgové bunky rýchlejšie ako ženám a že sa teda už v pomerne mladom veku nedokážu na nič sústrediť dlhšie než pár sekúnd. Najskôr som sa s ňou pustil do diskusie na túto tému, ale potom som si uvedomil, že to „nič“, na čo sa nedokážem sústrediť, je osemdesiaty piaty diel desiatej série seriálu Brutálna Nikita a že teóriu o mužskom mozgu má z časopisu Cosmopolitan odloženom na záchode a na inkriminovanom mieste založenom toaletným papierom.

Pripravil som si teda časopisy na čítanie a s udatne natiahnutou pravou rukou som sa pustil do prepínania. Narazil som na dokument o nejakom filmovom režisérovi. Hovoril, že pri každom filme, ktorý robil, mal pocit, že to ešte nie je ten pravý film, že taký bude až ten budúci. Že aj v živote stále čakal na to pravé, čo ešte len príde. Tak točil film za filmom, prežil rok za rokom a nikdy z toho nemal radosť, lebo ju nehládal v tom, čo práve robil, s tým, s kým práve bol. Z obrazovky na mňa hľadel smutný starý chlapík stojaci niekde v hnusnom ošarpanom jesennom parku, sivé vlasy mu vietor rozvíeval okolo zvädnutej tváre.

Prepol som na MTV, na hnedé zadky krútiace sa v lesklých nohavičkách, na pätnásťročné mulatky rozmarne hroziace prstom do kamery, s perami našpúlenými na svojich chlapcov – čierne gule sadla valiace sa po uliciach Bronxu ďaleko ďaleko odo mňa sediaceho meter pred televízorom s diaľkovým ovládačom v ruke.

Tak som sa zamyslel, čo v tej chvíli najviac chcem. Vyšlo mi, že sex. Tak som do seba kopol zvyšok whisky a šiel si napustiť vaňu.

Do vane mi zavolala matka:

„Je tam ešte Hysterka?“ spýtala sa bez pozdravu. Hysterka je moja sestra, ktorá u mňa prechodne pár dní bývala, aby sa spamätala z toho šoku, keď načapala svojho muža v posteli s kamarátkou. Po tom, ako ju jej manžel dvanásťkrát odprosil, sa vrátila domov a teraz ho tam rafinovane a bez zľutovania týra.

„Vieš, že už odišla.“

„Len som jej chcela povedať, že my ženy sa musíme naučiť žiť samy, byť tak šťastné a mať mužov len na to, na čo majú oni nás: občas pre potešenie.“

„Vieš, s kým hovoríš?“

„Ani tebe táto informácia nezaškodí. Máš už frajerku?“

„V ktorom štádiu vzťahu ťa mám informovať, aby som ťa nezaťažoval zbytočnými neperspektívnymi informáciami?“

Občas - ale skutočne len občas - sa mi podarí matku prekvapiť do tej miery, že musí nad odpoveďou premýšľať. Asi tak osminu sekundy.

„Keď bude mať u teba troje nohavičky, tampóny, zubnú kefku, fotku na chladničke a keď ty sám nakúpiš nejaké jedlo, čo neznášaš, ale ona ho miluje.“

Voda mi pomaly chladla a ja som si pomyslel, že si musím niekde nájsť niečo o oidipáku. Hlavne nech je to stručné a zrozumiteľné.

„Nie, mami, nemám frajerku,“ povedal som.

Vtom mi zazvonil niekto pri dverách. Mohol to byť ktokoľvek: dealeri, vrahovia, únoscovia, policajti, úchyláci, živé mŕtvoly vylezené z hrobu a požírajúce ľudské mozgy - jednoducho ktokoľvek, ako dobrý dôvod ukončiť rozhovor s matkou.

Bol to môj kamarát prezývaný Ježiško, podľa presvedčivo dobrotivého výrazu tváre, ktorým balil baby. Premeral si moje mokré telo v uteráku:

„Máš tu niekoho?“

Poobzeral sa po poloprázdnom priestore: „Potrebujem požičať byt.“

Ježiško je ženatý, má dve deti, katalógy IKEA pripravené pri gauči na čítanie a fotografie svojej rodiny v peňaženke. Myslím, že človek nikdy nemôže dopredu vedieť, čo ho v živote stretne, čo bude robiť, kde bude

žiť a s kým, ale čo sa mňa týka, viem s absolútnou určitosťou, že NIKDY nebudem nosiť fotky svojich detí v peňaženke.

Ježiško sa s útrpným výrazom zrútil na stoličku a zadíval sa na rozosmiate tváre svojich detí a manželky na dovolenke v Chorvátsku:

„No nie sú zlatí?“ opýtal sa ma.

„Ja nie som veľmi na deti, keď sme už pri tom.“

Ježiško ma nepočúval, lebo vybral hromadné foto nejakej delegácie. Ukázal na krehkú blondínku stojacu na kraji: „Je to silnejšie než ja. Je ešte skoro panna.“

„To znamená, že je alebo nie je?“

„Skoro,“ povedal Ježiško tajomne: „Chcem sa o ňu starať. Máš kondómy?“

Kým Ježiško odbehol na pumpu a späť, ja som sa obliekol a zhrnul neporiadok pod stôl. Viac som urobiť nemohol. Aj tak som bol asertívny viac, než je u mňa zvykom. Mohol by som začať kaliť vodu nejakými historkami o tom, že mi Ježiško kedysi zachránil život a tak, ale nie je to pravda. Ježiško mi kedysi požičiaval byť.

V meste som šiel na istotu, pretože som zamieril do podniku, kde som si myslel, že by mohla sedieť bývalá frajerka kamaráta fotografa. Chcel som od nej vytiahnuť niečo o Sante - o jej kamarátke, čo ma provokovala pred niekoľkými dňami na toaletách. Bývalá frajerka tam sedela, s ňou aj dievča z reklamky a tá z filozofickej. Asi sa to mimomanželské smilnenie tú noc nieslo povetrím, pretože riešili pomstu ženatému milencovi:

„Úplne najlepšie je natrieť sa gélom s trblietkami, čo sa používa na tvár. Medzi nohami. To sa totižto skoro vôbec nedá umyť, hlavne z brady alebo z fúzov to skoro nemáš šancu dať dole. O chlpoch ani nehovorím,“ povedalo so smiechom dievča z reklamky.

„Ja som mu za slnečnú clonu nad sedadlom spolujazdca, vieš, na tú so zrkadielkom, strčila čierne tanga nohavičky,“ priznala sa zúrivo tá z filozofickej.

„Použité?“ zaujímalo sa dievča z reklamky.

„Jasné.“

„Čo ti to povedal? Že musí nájsť sám seba?“ spýtala sa fotografova frajerka.

„A že vlastne nevie, či to bolo o jeho frustrácii alebo šlo hlavne o sex. A že ma nikdy nemiloval. Že ma mal len rád.“

„Za to si nastrčila jeho žene použitý dôkazový materiál a jemu tak pripravila peklo na zemi,“ neodpustil som si. Moja poznámka sa minula účinkom. Reakcie boli nasledovné:

„Nech zdochne!“

„Impotent!“

„Tak mu treba, nech si žije svoj blbý život, až kým nezhnije zaživa!“ A ešte:

„Lebo to je jedno, či je do teba zamilovaný alebo nie, či sa ide potrať, len aby ťa dostal! Nakoniec si ty v úlohe tej kurvy a on je ten citlivý muž, čo pochopil, že svojej knedli a deťom, čo má doma ,nesmie ublížiť!“

„Problém so ženatým mužom nie je v morálke,“ ozval sa zrazu ďalší ženský hlas. Obzrel som sa a bola to Sante. „Problém je v tom, že nikdy s tebou nie je, keď po ňom túžiš, alebo keď ho veľmi potrebuješ. Je s tebou len vtedy, keď ide jeho žena k zubárovi alebo na odtučňovaciu kúru.“

Sante si k nám sadla a ja som sa zadíval na jej tvár. Mal som ju vlastne preštudovanú dosť dôkladne už z domu, pretože mi zostala flashkarta môjho kamaráta fotografa z nášho spoločného večera. Nie že by sa mi tá žena nejako zvlášť páčila. Len mala v sebe niečo, čo ma nútilo pozerať sa na ňu.

Sante si chcela objednať jedlo, ale už nič nemali. Tak si dala vodku. Povedala, že ide z kina a že vlastne nemá veľa času. Od istého času ma moje životné zápletky prinútili uveriť tvrdeniu, že naozaj náhody neexistujú a že termín „náhoda“ je len slovo nahradzujúce náš pocit bezmocnosti nad sledom udalostí, ktoré si nedokážeme vysvetliť. Áno, chcel som stretnúť Sante, chcel sa na ňu pozerieť a chcel som jej telefónne číslo.

Sú ženy, ktoré vám svoje telefónne číslo len tak nedajú, aj keby ste boli Hugh Grant ležiaci na smrteľnej posteli. Svoj pocit nezávislosti a ťažkej dostupnosti si budú brániť až do vykrvácania. A Sante bola jednoznačne presne z tejto kategórie. Musíte jednoducho niečo vymyslieť a nestrápiť sa pri tom. Nejaký dobrý dôvod na to telefónne číslo. Môže to byť úplne reálna zámienka typu spoločný známy, požičané cédečko, záchrana človeka a tak alebo niečo úplne mimo. Keď som sa tak nad Sante zamyslel, tak ona sama bola celá mimo.

V návale inšpirácie som vytiahol trik, ktorý som naposledy použil na strednej: Spýtal som sa jej na tie čakry. Zabrala. Počúval som ju, díval sa jej do očí a kládol dopĺňujúce otázky. Na čakry, energie, astrológiu, tarot, auru, komunikáciu s mŕtvymi a trebárs magickú moc drahých kameňov sa vzťahuje to isté pravidlo ako na reči o reinkarnácii. Väčšina mužov sa tomu posmieva. Tých pár, čo to berie vážne, býva často pre ženy nepoužiteľných na iné veci. Tak prečo nebyť tým vnímavým a použiteľným? Prečo im nedať šancu, aby vás „odblokovali“?

Chvíľu som mal pocit, že Sante moju taktiku prehliadla, ale aj to je koniec koncov súčasť hry. Nakoniec som ju donútil, aby mi požičala knižku. Tematicky zameranú.

Byt mala malý, farebný a útulný. Obrázky, knihy a plno detských hračiek. Zaplatila dievčaťu za stráženie a ono odišlo. Pravdu povediac, nečakal som, že Sante má dieťa.

„Nie si hladný?“ spýtala sa ma.

Šli sme do kuchyne. Ani nezapálila svetlo.

V bielom svetle z chladničky vyzerala zrazu celkom inak. Bola tak neuveriteľne sexy, až ma bolelo celé telo. V tej chvíli som ju strašne

chcel. Chcel som ju objať. Chcel som do nej vniknúť a to okamžite. Sante sa otočila: „Tak na čo máš chuť?“

Siahol som po nej. V ústach bola sladká a telo mala horúce. Hneď sa odtiahla a povedala s úsmevom a celkom vecne: „Ty si obyčajné šovinistické sexistické trdlo. Veď mi vedľa spí dieťa.“

Otočila sa späť k chladničke: „Pod', najeme sa a budeme pozerieť telku.“

Najedli sme sa a pozerali sme telku. Prepínala ako divá. Po pol hodine mi zaspala na ramene. Zrazu som mal divný pocit, akoby som si niečo šlahol. Chvíľu som to analyzoval, kým som na to prišiel: Bol som šťastný.

Otvoril som okno, zapálil som si a nepríčetne civel do tmy. Potom som šiel na záchod a urobil som si to nad dekadentne vyzerajúcou obálkou knihy Vzpomínky/sny/myšlienky C. G. Junga. Ani mi nevadilo to spiace dieťa vedľa.

Na tomto mieste by všetci, ktorí majú radi optimistické konce, mali prestať čítať.

Keď sme sa ráno zobudili, Sante ma požiadala, aby som opustil byt, ešte než vstane jej syn. Ježiško mi zavolať a povedal, že zažil neskutočnú noc plnú skazenej nevinnosti a vášne a že mu jeho skoropanna bola „veľmi vďačná“. Skoropanna je ale mladšou sestrou kamarátky bývalej fotografovej frajerky - je to zložité, ale dá sa to predstaviť - a tá pustila informáciu, že to teda nič zvláštne nebolo a Ježiško vie robiť citlivé pohľady, ale nie sex.

A mne Sante nezdvihla telefón. Ani raz. Kým som sám seba presvedčil, že mi je to jedno, cítil som sa tri dni ako najväčší idiot.

[Lesbická show](#)
(Polnočný denník (4.))

Mám svoje dni. Som podráždený, mrzutý, najradšej by som niekoho zabil. Nevie, prečo by len ženy mali mať právo na predmenštruačné tenzie, na tie biologicky podložené výhovorky na klesajúce či stúpajúce hladiny hormónov. Mne moje hormóny udierajú na mozog, idú mi priam

preraziť lebku, ale uspel by som s tým ako s poľahčujúcou okolnosťou niekde na súde vyšetrojúcom vraždu? Pochybujem.

Niekde v hlave sa mi vynorila informácia, že ženy v takomto stave najviac upratujú. Bohvie, kde som to čítal. Z reality to nemám, lebo moja matka a sestra sú najväčšie bordelárky pod slnkom a tých niekoľko žien, s ktorými som zdieľal domácnosť, malo v rámci svojho cyklu toľko rozličných záchvatov a desivých sprievodných príznakov, že nejaké to drhnutie vypínačov nemohlo uviaznuť v mojej pamäti.

Začal som si triediť veci na stole. Našiel som tam pokrčenú hnedú obálku s troma celkom novými tanga nohavičkami červenej farby a pánskou košľou z Bennetonu. Zavolať som sestre, či mi k tomu vie niečo povedať. V priebehu tých niekoľko dní, čo už u mňa nebýva, som našiel kopu nezmyslov od umelých mihalníc až po jej intímny denníček s nápisom na prvej strane „OKAMŽITE TO ODLOŽ A NEOPOVÁŽ SA TO ČÍTAŤ, INAK TI ODHNIJE, ČO MÁŠ NA SEBE NAJRADŠEJ!“

„To máš k meninám,“ povedala mi sestra Hysterka. Meniny som mal asi pred polrokom a sestra na ne vtedy už tradične zabudla: „Prepáč, že to nie je lepšie zabalené, ale keď som s tým prišla do kancelárie, tvrdila som, že som sa zdržala na súde. A mám pre teba ešte jedno prekvapenie. Budeš čumieť ako pero z gauča.“

„Hm,“ pozeral som si červené nohavičky proti svetlu: „Už čumím.“

„Ježiš, tie nohavičky sú pre mňa! Musím si zharmonizovať sakrálnu čakru! Kvôli sexu!“

Skoro ma vystrelilo. Čakry! Od mojej nie celkom úspešnej okultnej zápletky so Sante mi toto slovo spôsobovalo miernu nevoľnosť. Keby mi začala rozprávať veselé historky o tom, ako šla zaplatiť zloženky na poštu, pobavím sa lepšie.

„Si ešte tam?“ ozvala sa sestra v telefóne: „Môžeš byť o pol hodinu v meste?“

O tridsať minút som už sedel v sestrinom obľúbenom podniku, na sebe som mal novú košľu, lebo veľa iného čistého som doma na výber nemal,

na barový pult som položil kolekciu zdraviu prospešných nohavičiek a poobzeral som sa po známých.

Objavil som Ranenú Labuť s kamarátkou. Predstavila mi ju ako „starnúcu modelku švédskeho typu“, pričom modelka na mňa vyžiarila oslivo biely chrup a vyjadrila sa v tom zmysle, že slovné spojenie „starnúca modelka“ nemá vo svojom slovníku. Švédka bola skutočne dokonalá takým tým odpracovaným premysleným spôsobom krásy. Ako dlho sa vydržíte pozeráť na reklamu krému proti vráskam v časopise? Tak presne tak dlho ma zaujímala Švédka. Tie dve sedeli pri stole s nejakým renomovaným spisovateľom, ktorý tam nervózne hučal striedavo do Ranenej Labute, aj do Švédky, akoby sa nevedel rozhodnúť, ktorým smerom má udrieť sila jeho intelektu. Chvíľu sme sa zaoberali jeho problémom, ktorý spočíval v tom, že ak sa niekto rozhodne zavraždiť skupinu ľudí, aké má zvoliť poradie, aby boli zachované pravidlá spoločenského správania. On tvrdil, že začať treba najvyššie postavenými a ženami, pretože dámy majú prednosť. Labuť a Švédka tvrdili, že dámy majú prednosť len pri udalostiach, ktoré sú príjemné, a tak sa smrť označiť nedá a bohvie, čo tam po smrti na človeka vlastne čaká, takže sa na túto situáciu vzťahuje rovnaké pravidlo, ako na vchádzanie do neznámeho potenciálne nebezpečného nočného baru: páni ako prví. „V podstate by mali mať ženy tým pádom väčšiu šancu utiecť, zachrániť sa, alebo vraha nejako obľnúť,“ uvážlivo podotkla Ranená Labuť.

Medzi ďalšími veľkými myšlienkami toho večera sa dobre uplatnila diskusia o blahodarnom účinku ranného moču na pleť a o pozitívnom vplyve umenia na kvalitu života. Ja som si ako na veľkú vetu, ktorá zmenila môj život, spomenul na repliku Brucea Willisa vo filme Posledný skaut. Spýtal sa vždy predtým, než udrel niekoho, komu to fakt patrilo: „Do brucha alebo do hlavy?!“

Hysterka prišla s hodinovým meškaním v závese s nejakým mafiánom, ktorý ju volal na obrovskú polnočnú záhradnú párty. Keďže mu kedysi v slabej chvíli – ktorú si viem živo predstaviť – prisľúbila svoju účasť, nechcel pochopiť, že si sestra chce teraz obliecť novú červenú spodnú bielizeň a zveľaďovať svoje čakry ďaleko od pečených prasiat a piva v plastových pohároch.

Nakoniec sa sestrin mafiánsky známy nechal nahovoriť na výmenný obchod, že namiesto Hysterky pôjde Ranená Labuť. Tá však povedala, že nejde bezo mňa. Nato sa vyjadril mafián, že v tom prípade musí ísť aj

Švédka. O spisovateľa nemal záujem. Sestra zmizla a nás si mafián naložil do Mercedesu a odviezol na párty.

Bolo to ako v nejakom postmodernom ruskom filme z deväťdesiatych rokov. Mihotavé svetlá lampiónov, na modro osvetlený obrovský bazén, okolo zachmúrení muži s vystrihanými hlavami a samé dohneda opálené blondíny. Až na pár výnimiek sa muži a ženy medzi sebou nebavili. Dievčatá balansujúc na vysokánskych podpätkoch tancovali, drsní chlapíci okolo nich popíjali a zachmúrene premýšľali, kto by si zaslúžil dostať do držky. Naša pripitá trojica bola zúfalo nekompatibilná s prostredím až do okamihu, keď Ranená Labuť so Švédkou vyliezli na barový pult. Začali tancovať. Dotýkali sa ramenami, zadkami, dlaňami. Keď nejaký kreatívny nájomný vrah priniesol ventilátor a nasmeroval ho na ne, aj vlasy a šaty sa im v rozvírenom vzduchu splietali ako kľbká hadov. Obe sa vlnili v tak fantasticky synchronizovanom rytme, že to už ani nebol tanec. To bola predohra.

Niekoľko začal odpaľovať nálože. Nad našimi hlavami sa rozpútal ohňostroj.

Vtedy bol už aj môj pud sebazáchovy tak otupený alkoholom, že som zorganizoval skákanie v šatách do bazéna.

Pod vodou sa o mňa obtrelo ženské telo. Vynoril som sa. Bola to Ranená Labuť.

„Podíme do nejakého iného pekla,“ povedal som.

„Čo ty vlastne čakáš od života?“ spýtala sa ma.

Zapátral som v rozveselenom mozgu po pravdivej odpovedi:

„Satisfakciu. A ty?“

„Lásku,“ povedala Ranená Labuť: „Akúkoľvek. Ale veľa.“

So šatami prilepenými na telo vyzerala Labuť neskutočne. Pohladil som ju po vztýčenej bradavke. Nemohol som odolať. Zrazu sa pri nás objavila Švédka: mokrá, lesklá a absolútne súmerná vyzerala ako nejaká vesmírna bytosť skonštruovaná podľa presného návodu.

„Mám kľúče od jedného bytu. Chodím tam polievať kamarátom kvety, kým sú v Egypte. Je to blízko,“ povedala Ranená Labuť.

Vyliezli sme z bazéna. Rozbehli sme sa preč striekajúc okolo seba kvapky vody.

Sestrin mafián sa nás pokúsil zadržať, ale ja som sa ho spýtal: „Do brucha alebo do hlavy?“ Zaváhal a my sme zavýjajúc od smiechu utiekli.

Naozaj to nebolo ďaleko. Keď sa Labuť pokúšala odomknúť, dvere sa otvorili a v nich stál vysoký krásavec. S úsmevom si nás troch – mokrých a trasúcich sa od zimy – premeral, potom sa vyobjímal s Labuťou a zavolať nás dovnútra. Bol to zverolekár Alex. Tiež dostal kľúče, aby polieval kvety. Práve v cudzom byte organizoval večierok pre priateľov. Všetci boli už zhulení.

Dotýkal som sa vlhkého tela Ranenej Labute pod bielou osuškou, keď sa moja ruka stretla s inou rukou. Švédka citlivo a pozorne kopírovala jemné línie Labutinho tela.

Mne sa na jazyku pomaly rozpúšťal papierový štvorček s obrázkom draka a počúval som tichý sugestívny šepot modelkinho hlasu: „Kto už lepšie rozumie žene než iná žena? My nemusíme tápať... hľadať... egoisticky... brutálne... Žena v žene vidí krásu... voňavo... nežne... inteligentne...“

Labuť zaklonila hlavu a začala sa smiať čudným hrdelným a nesmierne vzrušujúcim smiechom.

Vzduch sa zrazu rozložil na desivo pravidelné kmitajúce trojrozmerné štruktúry, všetko sa rozpadlo na stále menšie a menšie časti, videl som, ako sa molekuly slín Ranenej Labute miešajú s molekulami slín svetlovlasej Švédky, videl som drobné čiastočky ich dychu, pot vychádzajúci mikroskopickými štrbinami kože, ryhy zanechané nechtami hlboké ako priepaste, prach na mihalniciach, krv pulzujúcu v žilách stále rýchlejšie, energiu v žiarivých farbách a chcelo sa mi bubnovať, bubnovať, narástli im dlhé ruky ako pavúkom, žiarili, ovíjali sa ako liany, rukami, rukami, ďalšími rukami, prišiel ku mne Alex, je to čínsky boh, pohár vody, napi sa, čínsky boh, chcelo sa mi bubnovať, bubnovať, vzduch a pot, krv a dych, ryhy hlboké ako priepaste, chcem satisfakciu lásku a bubnovať, bubnovať, bubnovať...

Keď som sa prebral, bol som v byte sám. Teda aspoň sa mi to v tej chvíli tak javilo. Mal som na sebe len slipy a košelu v stave, akoby ju niekto zjedol a vzápätí vyvrátil. Vstal som teda z kresla, v ktorom som zjavne strávil zvyšok noci a zistil som, že ma seklo v krku. Celé telo som si cítil tak nejako čudne, ako keď si v obchode skúšate šaty, ktoré sú síce vašej veľkosti, ale majú nejaký nepatričný, zle padnúci strih. Toto ráno bolo z tých, ktoré bolia.

Začal som chodiť po byte a tápavo si hľadať nohavice, ponožky, topánky a podľa možnosti aj obsah vreciek. Až teraz som si skutočne všimol zariadenie. Teda hlavne výzdobu na stenách. V živote som nevidel toľko mužských nahých zadkov pokope. Keby som bol v tej chvíli už celkom pri zmysloch, asi v panike hystericky utečiem. Ale ja som nebol. A tak som otvoril dvere do kúpeľne.

Vo vani ležal nahý Alex – opálený, svalnatý a krásny ako antická socha. Pomaly sa postavil, nechal zo seba stekať chuchvalce peny a natiahol sa pre uterák. Usmial sa na mňa: „Tak čo sa ti snívало, Maxim?“

Stál som vo dverách kúpeľne a neveril som tomu, že vidím, čo vidím a že som to práve ja, čo sa na to dívam.

„Je tu niečo, čo by som mal vedieť?“ spýtal som sa tupo.

„A čo by to malo byť?“ zareagoval pobavene Alex.

„Prečo sme tu sami?“

„Ešte nikdy si nebol s nejakým iným mužom sám?“

„Ja nie som teplý.“

„Ja viem,“ Alex sa zasmial: „Ale nikdy nič nie je definitívne.“

Doma som bol tak rýchlo, že keby som mal teleport, tak tam nebudem skôr. Ešte kým som sa stihol spamätať, zazvonil mi za dverami darček číslo dva venovaný sestrou Hysterkou. Zaplatila mi upratovačku.

Bola to dobre naladená vitálna čerstvá dôchodkyňa s dokonalým mejkapom a obrovským komunikačným deficitom. Za tých desať minút,

čo som sa zdržal doma, si nechala ukázať žehličku, práčku, vysávač, šatstvo, skrine, hrnce, smetný kôš, okná, koberce, umývadlo, vaňu a celý ten humus, ktorý som okolo seba hromadil. Okrem toho mi prezradila kopec zaujímavých detailov o sebe a o svojej rodine a poslala ma kúpiť čistiace prostriedky.

Vyšiel som z domu a kráčal ako stroj. Bol som to ja? Kto tu vlastne o kom rozhodoval? Ja nie som typ, čo leží na nafukovačke oťapený slnkom, nechá sa hojdať na vlnách a je mu jedno, kam ho odplaví. Ja som typ, čo pláva vždy ďaleko až za bójky, aj keby ho tam mal zožrať žralok alebo rozmaširovať lodná skrutka na krvavú kašu.

Zastal som. Do riti. Je na čase začať hľadať bójky.

Orgazmus na čerstvom vzduchu

(Polnočný denník (5.))

Sú veci, ktoré sa omnoho ľahšie povedia, než urobia. Predsavzatia typu „pozberať sa“, „odraziť sa od dna“, „zabudnúť naňho či na ňu“ a zvlášť „zapáliť svoje vnútorné svetlo a nechať sa viesť intuíciou“ sú v podstate na hranici uskutočniteľnosti. V jordánskych púšťach sa vraj Arabi bavia tým, že okolo škorpióna vylejú kruh z oleja. Škorpión chodí po hranici toho kruhu, ale nedokáže ho prekročiť a dostať sa von. Obieha ho stále rýchlejšie a zúfalejšie, až to nakoniec vzdá, uštipne sám seba chvostom a umrie. Čo ak žijeme v podobnom kruhu tvorenom životnými okolnosťami, našimi zemepisnými šírkami, miestom a časom, v ktorých sme sa ocitli na tomto svete? Čo ak ho nedokážeme prekročiť, márne chodíme len po hranici oleja a na svoju beznádejnú situáciu zabúdame len v zriedkavých chvíľach šťastia alebo vďaka alkoholovým a drogovým zážitkom? Ale kto okolo nás vylial ten kruh a prečo? A existuje aj iná alternatíva, než obrátiť nakoniec svoj chvost proti sebe a zničiť sa vlastným jedom?

Rozhodol som sa zahnať podobné hlbokomyseľné úvahy fyzickou prácou. Vybral som v banke pár tisíc, nakúpil materiál, vystaňoval na chodbu tých niekoľko vecí, čo mi zostalo a začal som klásť v byte palubovku. Keď to chce človek urobiť poriadne, tak sa pri tom primerane unaví, trvá to dlho a má to hmatateľný výsledok. Po troch dňoch, keď som si lepil štvrtý prst leukoplastom a vyjedal asi dvanástu pizzu zo škatule, som si uvedomil, že ak si niečo vyžaduje fyzickú námahu, ešte to neznamená,

že to nie je blbosť. Vzápätí mi došlo, že niet cesty späť. Byt bol aktuálne neobývateľný, ja som mal stredne závažné ujmy na zdraví spôsobené prácou a štartujúcu depresiu. Tak som sa chopil ďalšej dosky a v duchu som riešil nasledovné otázky:

1. Som teplý?
2. Som narkoman?
3. Som alkoholik?
4. Som psychoš – slaboch – zvrhlík – nejapný grafoman?

7. ...a ktorý kretén trúbi už celú večnosť pod mojím oknom a ako by sa mi ulávalo, keby som mu jednu vrazil!

Bola to Ranená Labuť. Mala na sebe tielko a šortky, v ruke piknikový kôš, žmúrila do slnka a vysielala na mňa intenzívny úsmev takzvaný trojposchodový, teda siahajúci od nej až po moje okno.

„Môžem ísť hore?“ zakričala a mne v tom okamihu pripomenula chvíle detstva, keď s kolenami samá chrasta vrieskala pod naším rodičovským balkónom: „Môže ísť Hysterka hrať vybíjanú?“ Pokiaľ viem, v živote vybíjanú nehrali. Vláčili sa s chalanmi, fajčili za garážami, kradli v pivnici kompóty a merali si prsia.

Nahromadil som v ústach sliny a nechal ich letieť dolu k Ranenej Labuti. Uhla včas.

„Šibe ti?“ zakričala na mňa dohora.

„Nechal som sa uniešť spomienkami.“

Keď sa ocitla v byte medzi doskami, prešla to bez komentára.

„Chod' sa osprchovať,“ povedala mi dôverne: „Kto smrdí, nezaslúži si žiť!“

„Možno mi práve o to ide. Samovražda smradom je celkom štýlová smrť.“

„Typicky mužské. Keby ste sa častejšie sprchovali, nemuseli by ste toľko žobrať o sex.“

„Ja nežobrem.“

„Preto ho nemáš.“

Aj keď tomu zo začiatku nič nenasvedčovalo, Ranená Labuť sa mi prišla vlastne ospravedlniť za náš predchádzajúci spoločný večer. Tak mi to aspoň vysvetlila. Povedala, že ju vážne mrzí, že ma opitého zavliekla do pochybného bytu, nadrogovala, rozdráždila lesbickou predohrou a nakoniec nechala napospas nadrzanému teplému zverolekárovi. A pretože v mojom byte sa nebolo kde posadiť, Ranená Labuť vymyslela výlet na chalupu po starých rodičoch.

Keď sme po dvoch hodinách šialenej, samovražedne rýchlej jazdy dorazili na miesto, bolo mi už všetko jedno. Pri bráne malebnej chalupy s dvorom a s polorozpadnutou besiedkou v záhrade stál chlapík mimoriadneho zjavu. Mal na sebe kristusky, šortky a tričko propagujúce žrádlo pre psov. Dlhé vlasy a prešedivená brada mu dramaticky viali okolo tváre.

„Vitajte v lone prírody. Vedel som, že prídete,“ prihovoral sa nám dôstojne.

„Hovno si vedel,“ počul som zašomrať Ranenú Labuť, „videl si nás z kuchynského okna.“

„Kamarátka nepríde?“ zaujímal sa sused Mystik.

Myslel svoju sestru Hysterku. Bola tam s Ranenou Labuťou v rámci svojho duševného ozdravovacieho obdobia. Za tri dni stačila suseda oblnúť a doviezť k presvedčeniu, že ona je tá pravá hviezda jeho života, ktorú si má zobrať, urobiť jej kopec detí a vychovávať ich v súlade so svojím alternatívnym životným štýlom. Sestre sa zhnusil v momente, keď sa jej priznal, že je uchvátený urinoterapiou. Jednoducho, že pije svoj moč.

„Mystik okultista. Je to ten typ, čo za každým prdnutím vidí posolstvo z astrálu,“ zhrnula jeho osobnosť do jednej vety Ranená Labuť.

Prišlo mi ho zrazu trochu ľúto. Predstavil som si, že som to ja, sám najsamejší na svete, náhle zasiachnutý presvedčením o jedinečnosti nejakej ženy a potom znovu ponechaný v osamelosti, ale s vedomím

toho prázdneho miesta, o ktorom som mal jasnú predstavu, kto by ho mal zaplniť.

„Nemám mu aspoň povedať, že ho Hysterka pozdravuje, alebo niečo také?“ spýtal som sa Labute.

„Načo mu chceš dávať nádej? Nech si to len ďalej rozdáva doma so svojimi kozami,“ povedala Labuť a podala mi kôš s jedlom.

Vošli sme do chalupy. Bola cítiť zatuchlinou a materinou dúškou. Ranená Labuť pootvárala okná:

„Keď som tu raz bola na prázdninách, tak ma obchytával.“

„A čo si urobila?“ spýtal som sa.

„Čo som mala robiť? Bola som desaťročná bezbranná dievča,“ povedala Labuť a doložila placho: „Začala som mu motyku do hlavy.“

Za jej chrptom sa nehučne zjavil sused Mystik so starou, zle zahojenou jazvou na čele a s kozím mliekom v smaltovanej kondli. Veľavýznamne sa na mňa zadíval a spýtal sa Labute na manžela.

„Nesprávna otázka,“ odpovedala mu drzo: „Skús inú.“

„Zase budeš kopať v záhrade?“

„Uvidíme.“

Kedysi bola vraj Ranená Labuť veľmi zamilovaná. Na život a na smrť, do poslednej bunky tela. Jedného dňa ju muž jej života opustil bez slova vysvetlenia. Povedal, že jej napísal list na rozlúčku a ten zakopal v tejto záhrade. Odvtedy ho Ranená Labuť sporadicky hľadá.

„A čo je s ním teraz?“ spýtal som sa.

„Neviem. On strašne klamal. Asi sa preklamal do nejakého iného života.“

Nakoniec sme predsa len list hľadali. Ranená Labuť chodila po záhrade s krištáľovým kyvadlom, dohovárala sa s nejakým anjelom, vyšším Ja, alebo s nejakým podobným individuom, čo tým kyvadlom kýva a určovala pravdepodobné miesta výskytu zakopaného pokladu. Dohodli sme sa, že viac než tri jamy kopať nebudem a aj tie nie príliš hlboké, lebo pri lenivosti Labutinho bývalého list určite neleží hlboko.

Keď som kopal tretiu jamu, spýtal som sa, na čo by jej to pochované neaktuálne vysvetľovanie klamárskeho frajera vlastne bolo:

„Možno v tom bude nejaký kľúč, ako nemám robiť stále tie isté chyby,“ povedala mi Ranená Labuť. „Okrem toho, stále sa mi o ňom sníva. Samé brutálne realistické sny. Možno sa potom prestanem noci pocikávať.“

Pod lopatou mi niečo zaškrípalo. Vzrušene sme začali hrabať rukami. Bola to fľaša plná čirej tekutiny. Dedičstvo po dedovi, vášnivom destilátorovi, ktorý v posledných rokoch svojho života zakopal, čo mu prišlo pod ruku. Ranená Labuť priznala, že v záhrade už našla žehličku, dva hrnce so sadrou a kompletný zväračský výstroj.

Sadli sme si do besiedky, zapálili obhoreté zvyšky sviečok, jedli sofistikované sendviče s avokádovou pastou a špenátovou penou pripravené podľa receptov Labutíných kozmopolitne založených kamarátok a zapíjali to domácou slivovicou nebohého sklerotického dedka.

Bola už skoro celkom tma a ochladilo sa. Ranená Labuť si objímala nahé ramená a triasla sa od zimy.

„Dúfam, že si neveril ani slovu z toho, čo som ti teraz narozprávala,“ povedala mi zrazu.

Nechcelo sa mi vstať a hľadať v chalupe nejakú deku rozožranú od molí, tak som si vyzliekol košeľu a obliekol ju Labuti. Očakával som, že mi to romantické gesto otrieska o hlavu, ale nepovedala nič. Chvíľu sedela a prijímala moje teplo sálajúce z košele, potom sa ku mne po štvornožky priblížila a položila mi hlavu na rameno.

„Daj mi pusu,“ povedala.

„Pretiahni ma,“ povedala o minútu neskôr.

Niekedy mi naozaj nerobí problémy poslúchať.

Sestra Hysterka mi raz v záchvate úprimnosti prezradila, že byť ženou je z hľadiska telesnej rozkoše veľmi výhodné, prináša to však so sebou množstvo komplikácií v oblasti akéhosi sexuálneho protokolu: „Ja ako baba jednoducho nemôžem novému mužovi povedať, že „Ježiši, ja by som si tak rada teraz s tebou dobre zajebala, tak ma prosím nezaťažuj zbytočnými rečami a predstieranou romantikou“. Musím vydržať, kým on prejde všetkými úkonmi, ktoré si myslí, že od neho očakávam, aby som sa dopracovala k tomu, o čo mi ide naozaj: k sexu.“ „Tak prevezmi iniciatívu ty,“ povedal som jej na to vtedy: „Žiadny muž nie je telepat.“ Musím podotknúť, že vďaka mojej dobrej rade sestra prišla k svojmu terajšiemu manželovi, ktorý reaguje na prejavy iniciatívy skutočne mimoriadne ústretovo. Myslím, že je schopný podľahnúť aj makovému koláčcu, keď má pocit, že naňho vyzývavo zamrkal prepečenými mandľovými očami.

Besiedka vŕzgala, Labuť stenala a obom bolo jedno ako hlasno.

Jedna z najúžasnejších vecí, ktoré môže muž na tomto svete vidieť, je pohľad ženských očí vo chvíli vyvrcholenia. Tak intímne odovzdaný a zároveň vzdialený, akoby sa dívali z druhého konca vesmíru. Potom ju to pomaly vráti späť na našu planétu, črty tváre sa jej uvoľnia a vy viete, že toto bola skutočná mystika, toto bola tá malá smrť a znovuzrodenie v jedinom okamihu.

Ranená Labuť sa lenivo usmiala a ukázala mi vztýčený palec. Tým ma dostala. V záchvate smiechu som padol do trávy. Bol som ako gladiátor so šťastne vymeteným mozgom opojený víťazstvom a nadšeným revom publika.

Za besiedkou niečo zapraskalo. Okamžite za mňa reagovali inštinkty: vyskočil som, obehol besiedku a dal som prikrčenému Mystikovi, ešte skôr než som zistil, že je to on, vydarenú ranu do hlavy, až ho odvalilo. Hneď sa pozviechal a zapínajúc si nohavice vyzeral, že chce niečo povedať.

„Vypadni, lebo ťa zabijem,“ zrukol som naňho.

V tej chvíli som nepochyboval o tom, že by som bol schopný ho na mieste utíct k smrti, presne ako by to urobil môj páchnuci, v kožušine odetý, primitívny prapredok. Ani on o tom nepochyboval. Rozbehol sa k plotu a stratil sa v tme.

Keď som sa vracal k Labuti, obtrel som sa nahým stehnom o dosku besiedky. Bola vlhká. Dotkol som sa jej prstami. Mystik sa pri nás urobil. Nikdy som nemal v rukách iné semeno než vlastné. Nedokázal som odolať tomu nutkaniu a pričuchol som si k nemu. Moje voňalo inak.

„Vieš, že si úžasný? Povedala ti to už nejaká?“ ozvala sa Ranená Labuť. Odkedy sa to medzi nami zvrhlo, hovorila len samé správne veci. Ani raz sa nepomýlila a nezačala vypúšťať nič z tej kategórie ženských rečí, pri ktorých má zrazu každý príčetný muž smrteľné mrazenie a túžbu ocitnúť sa v lietadle letiacom na nejaký pustý ostrov bez možnosti návratu. Na sedadle pri uličke, aby ani nevidel opúšťanú pevninu. Možno to súvisí s jej inteligenciou. A možno s tým, že som mal po čase fakt dobrý sex.

Nezostalo len pri tom jednom. Rozdali sme si to ešte v kúpeľni. Neskôr v posteli. Potom ráno v perinách. Nakoniec tesne pred odchodom pred zrkadlom zozadu. Postojačky. Oblečení. Je to výhoda, že Ranená Labuť neuznáva nohavičky.

Cestou domov sme si v aute spievali:

„Sám plamen dáváš

rozpoutej žár co v sobě nosíš

co v sobě máš

hvězda tvá ráda svítí

tak pusť to ven co v sobě máš

je nedočkavá!“

Fantasticky nám to spolu ladilo.

Vojna spermíí

(Polnočný denník (6.))

Ležal som s Ranenou Labuťou v posteli, dýchal tú zmes pachov a vôni z nás dvoch a so zatvorenými očami som počúval, ako pije. Jej tiché prehltnutie mi pripomenulo zvuky, aké vydáva môj notebook. Raz mi povedala, že keby si všetky ženy po sexe dopĺňali tekutiny, nebolela by ich hlava. Pre mňa bola jej potreba vody príjemným pripomenutím toho jin, že Labuť je skutočne ženského princípu: vlhkého, temného, prijímajúceho.

„Vieš, čo je vlastne orgazmus pre ženu?“ spýtala sa ma zrazu.

„Veselý zážitok, ktorý môže prebrať s kamarátkami?“

„Osemsto kilojoulov!“ vyhlásila Ranená Labuť víťazne.

„Takže ja a cola light sme v tej istej kategórii.“

„Neznášam všetky svoje kilá nad päťdesiatštyri.“

Práve keď sme sa chystali niečo urobiť s ďalšími osemsto kilojouľami, zazvonil Labuti telefón. Labuť ho zdvihla a dlho počúvala. V podstate som mal pocit, že s ňou chodím. Ale ja som s ňou väčšinou ležal. Chodila s tými ostatnými.

Nejde ani tak o to, ako koho milujeme, ale kým sme, keď sme s ním. Pri Ranenej Labuti som bol stále mladším bratom jej najlepšej kamarátky. Po všetkom, čo sa medzi nami stalo. Desaťkrát sa so mnou vyspala, použila moju zubnú kefku a ochutnala moje telesné tekutiny. Potom ma začlenila do svojho života, ale nezmenila ho kvôli mne. Ocitol som sa medzi jej manželom, s ktorým nežije, medzi jej kamarátkami, s ktorými rieši všetko od astrálu po sexuálne úchylky, medzi jej kolegami, s ktorými si vymieňa vtipy a rany pod pás a medzi ňou a jej homosexuálnym kamarátom Alexom, s ktorým chodí nakupovať.

Ráno ju ešte stihol odhovoriť od nejakého hnedého svetříka, pretože „hnedá je asexuálna“, večer už s ňou v rámci svojho zložitého citového

obdobia potreboval sedieť nad fernetom a vypúšťať samolúbe onanistické kydy.

Takže už hodinu po jeho telefonáte som za vratkým kaviarenským stolíkom pozoroval prudký dážď triešiaci sa o tmavý chodník, počúval Annie Lennox na pranie Ranenej Labute a snažil sa nevnímať ďalší náhodný letmý dotyk Alexovho kolena. Asi šestnásty v poradí.

„Je mi na vracanie,“ vyjadrila sa Ranená Labuť: „Je mi úplne na tyčku. To mám z tých antikoncepčných tabletiiek, čo beriem.“

„Veď ich nejedz. A robte to s kondómami,“ poradil nám Alex.

„To ma nebaví,“ povedala Labuť.

„Kúp si extratenké a zaraď ich nasadzovanie do erotickej predohry. Ty si si len vsugerovala, že je tam nejaký podstatný rozdiel.“

„A ty si si zas vsugeroval, že vieš, aké je to, cítiť kokot v piči,“ povedala mu Ranená Labuť citlivo.

V okamihu, keď začali riešiť zverolekárove skúsenosti s kondómami a análnym sexom, som sa zdvihol a odišiel. Prenasledovalo ma podozrenie, že Alex po mne neskutočne ide, Labuti to lichotí a že by možno v rámci svojho otvoreného sexuálneho svetonázoru nebola proti tomu, keby sa s ním o mňa delila. Ak sú to začínajúce príznaky paranoje, dúfam, že sa to dá liečiť.

Pred mojím domom stálo auto s pražskou značkou a predo dvermi zničené sedel bratranec. Kedysi sme trávili celé prázdniny spolu ako obeť obľúbenej bojovej hry našich rodičov na tému „Kto má úžasnejšie decko“. Túto peknú drastickú rodinnú tradíciu bojkotovala len moja matka, ktorá tajne všetkým deťom - cudzie nevynímajúc - povedala každému zvlášť, že je bezkonkurenčne najlepšie, len to nesmie prezradiť ostatným. Nakoniec sa asi neoficiálnymi víťazmi podľa tradičného bodového hodnotenia stali bratrancovi rodičia, pretože bratranec sa venoval päťboju a vyštudoval medicínu v Prahe. Podľa netradičných kritérií zvíťazili naši, pretože so mnou a s Hysterkou je najväčšia sranda.

Po štúdiách bratranec v Prahe ostal, pretože mu ponúkli miesto uspávača v malej nemocnici a okrem toho tam stretol Vlastičku, s ktorou si zariadil útulný malý byt v Jižním Měste. Po siedmich rokoch ho Vlastička opustila kvôli nejakému slizkému týpkovi obsluhujúcemu v McDonalde. Spojila ich láska k Chicken McNuggets. Odvtedy je bratranec na tabletkách. Asi na piatich rôznych druhoch. Fascinujú ma doktori-narkomani. Obdivujem ich schopnosť premeniť odborné, ťažko nadobudnuté znalosti na pomoc samému sebe.

Bratranec dovliekol dva nemiestne veľké kufre, ale neodvážil som sa spýtať, či sa ku mne plánuje nasťahovať. Už aj bez toho vyzeral, že sa nervovo zrúti a on bol pritom tvrdej povahy, vďaka ktorej dokázal pitvať žaby a vyťahovať ľudí z havarovaných áut. Ponúkol som mu whisky. „To by som skolaboval,“ mávol rukou bratranec a otvoril chladničku. Vybral melón, ktorý doniesla ešte Ranená Labuť: „Ak chceš pre mňa niečo urobiť, poď so mnou do Chorvátska. Vlasta sa vykrmuje hamburgermi a ak pôjdem sám, tak mi hrabne.“

Bratranec bol dohodnutý s partičkou mladých doktorov a ich frajeriek, ale asi sa chcel ušetriť súcitných pohľadov a hovorov o endotracheálnych kanylách.

Ja mám more strašne rád. Máme to v rodine. Moja matka dlho poburovala okolie do detailov prepracovaným návrhom zatopiť Maďarsko a získať tým priamy prístup k moru a prospech z turistického ruchu. Maďari by žili na lodiach a umelo vytvorených ostrovoch. Samozrejme by sa im to oznámilo vopred a o výhody by sme sa spravodlivo rozdelili.

Zavolať som Ranenej Labuti, aké má plány na ďalšie dni. Povedala mi, že ma s nimi oboznámi v okamihu, keď prestanem nechutne žiarliť na jej kamarátov. Pohádal som sa s ňou cez telefón, zbalil som pas, šnorchel a pár tričiek a bol som pripravený na cestu.

Rútili sme sa chorvátskym vnútrozemím s rozstrieľanými vypálenými rozkradnutými srbskými domami. Niektoré boli na predaj, niektoré na demoláciu. Okolo skalnatá pustina s trsmi riedkej suchej trávy. Vonku pred krčmami sa piekli teľatá, jahňatá a mladé býky. Plitvické jazerá sme obišli, pretože, ako povedal bratranec, myslieť v tejto chvíli na Winetoua by mu pripadalo mimoriadne absurdné.

Potom sme sa venovali pojmu „pekná dobrovoľná smrť“. Ja som sa prihováral za tradičné podrezanie žíl vo vani teplej vody. Zdalo sa mi to pomerne nenásilné a takmer prirodzené, ako s chladnou vodou odchádza sila, vedomie a nakoniec aj život. Len som nevedel vyriešiť dilemu, komu by som pripravil to nemilé prekvapenie, aby ma objavil ako trojdňovú mŕtvolu naloženú v studenej krvi. Bratranec to mal premyslené lepšie. Utiahol by sa cez víkend na nejaké odľahlé miesto v nemocnici, dal si rohynol a cez infúziu arduan alebo pavulon. Po prvom by zaspal, po druhom prestal dýchať. „Riziko je tam jediné: že si to dáš v nesprávnom poradí a potom len bezmocne sleduješ, ako sa dusíš a neodvratne speješ k exitu.“

Smrť je pre ľudí, ako sme my, veľmi výživná téma. Vydržala nám až do cieľa.

„Už som stál v metre a chcel skočiť pod vlak,“ povedal bratranec nevzrušene: „Ale potom som si uvedomil, že ak ma to nezmelie správne, budem pol roka umierať pod ventilátorom, ako tí chudáci u nás v práci.“

Sedeli sme na balkóne, dívali sa na morské vlny narážajúce do skál na pobreží a pomaly systematicky sme sa opíjali. „Celý svet speje k chaosu,“ ozval sa po chvíli bratranec: „Prečo tomu stále vzdorujeme?“

Na strechách náprotivných domov sa malí chorvátski chlapci hrali na ostreľovačov. Bolo otázkou hodín, kedy sa voľfaktor z nich skydne zo strechy a strávi nasledujúcich pár mesiacov v sadre. Bolo otázkou mesiacov, kedy drevené pušky vymenia za tie naozajstné. Ale kam budeme chodiť k moru? „Asi nám nezostane nič iné, len zatopiť to Maďarsko,“ povedal bratranec. Moju mamu mal vždy rád a jej nápady uznával. Potom sa zamyslel: „Alebo Prahu.“

More bolo čisté, teplé a slané ako polievka. So živými rybami, krabmi, hrdzavými kotvami a delostreleckými nábojmi na dne.

V plážovom toptene sa moje rovnomerne sa opaľujúce telo umiestňovalo na lichterových popredných miestach. Musím však priznať, že konkurencia nebola bohvieaká: smrteľne sa nudiaci predčasne bruchatí otcovia rodín, rachitickí úradníci so svojimi kolegyňami z kancelárie, ukričaní, do čierna opálení Chorváti nízkeho vzrastu a pár pripitých potetovaných hlučných Nemcov. Bratranec by bol určite bez problémov získal titul Zjav pláže, ale keďže väčšinu času apaticky cival do vln alebo zúrivo hádzal kamene do

mora cediac medzi zuby „Vlasta! Vlasta! Vlasta!“, jeho bodové hodnotenie prudko klesalo.

Veľká zábava s ním skutočne nebola. Pri domácej rakiji poznamenal, že ak nadobudnem pocit, že sa stmieva, bude to tým metylalkoholom. Pri komunikatívnej Nemke bez horného dielu plaviek zas povedal, že všetko závisí od mojej imunity. Ak ju mám dobrú, môžem robiť všetko. Ak nie, chytím to aj cez betónovú stenu.

Na tretí deň mu dievča predávajúce na pláži šišky dalo jednu čokoládovú zadarmo. Na piaty deň šli spolu na zmrzlinu. Po týždni ho prehovorila, aby s ňou skákal na trampolíne. Keďže máme v rodine akýsi sklon k sebazničujúcemu konaniu, bratranec skákal, kým mu neprišlo zle. Vyvrátil polovicu liekov, ktorými sa nakrímil, do kríkov. Po desiatich dňoch sa s ňou vyspal. V noci na pláži vo vlnách. Vraj to tak nejak vyplývalo zo situácie.

Posledný večer sa bratrancovi nejaký známy z nového turnusu pochválil, že mu dievča so šiškami dalo jednu zadarmo a zavolalo ho na trampolínu. Bratranec tú informáciu prešiel stoicky, oznámil, že si dá doma urobiť testy na pohlavne prenosné choroby, dal si zase nejaké lieky a šiel spať.

V bare sa so mnou dala do reči na krátko ostrihaná Češka. Mala malé pevné prsia natlačené v tielku s nápisom NO SILICON, aké predávali v stánku so suvenírmí. Chvíľu som premýšľal, že také tielko donesiem Ranenej Labuti, ale potom som usúdil, že jej by to asi nepripadalo také vtipné ako mne.

„Hľadám dárce spermatu,“ povedala mi Češka veselo.

„Tu?“ poobzeral som sa po osadenstve baru a premýšľal, či si tá žena vie predstaviť, že by jej niektorý z prítomných exemplárov vyrastal doma v detskej izbe.

„A kde? U nás v Kladně před fabrikou v šest ráno?“ zasmiala sa Češka. Mala nevšedne ostré očné zuby, takže vyzerala ako pôvabná, ale nepredvídateľná šelma: „Víš jak jsou lidi na dovolené svolní na všechno?“

„Na čo napríklad?“

Občas človek niektoré veci ani v skutočnosti nechce urobiť alebo vedieť, ale zvedavosť a túžba dovieť veci do konca, dozvedieť sa, kam až sa dá zísť, je silnejšia než čokoľvek iné. Aspoň u mňa to platí takmer absolútne.

„Já si tě všimla už na pláži. Hrál si si s těma maďarskýma dětma.“

„To boli slovenské deti. Ale niektoré boli zo Šamorína.“

„To je fuk. Mně zajímá sperma,“ povedala mi Češka. „Já mám sperma ráda. Dělá mi dobře na pleť. Lepší než masti z lékárny. Já mám alergii a ta spousta zinku, která je v každé dávce, ta umí úplné zázraky. Tedy v kvalitním spermatu. Musí mít dobré složení. A ty máš tedy zinek v priměřeném množství.“

„Čože?“ Chcel som sa uistiť, že to, čo mi hovorí, nie je skreslené jazykovou bariérou, hučaním chorvátskej hitparády, albánskym koňakom, ani prílišným slnkom.

„Pozná se to podle nechtů a vlasů. Snad ses neurazil.“

Začal som sa smiať. Nie, neurazil. To by som bol blázon. Toto bol kompliment až do hĺbky podložený faktami. Nechty a vlasy mám v poriadku. Len zdravý rozum ma už nadobro opúšťa.

Neviem, prečo si všetci šialenci z okruhu desiatich kilometrov nájdu vždy bezpečne cestu práve ku mne. Možno je na mne na prvý pohľad vidno, že ich úchyľkám budem rozumieť. Že som jedným z nich.

Noc skončila tým, že som spieval v karaoke Georgea Michaela „I want your sex“ za hlasného povzbudzovania prítomných hostí. Čechov, Slovákov, Chorvátov, Maďarov. Deti som, myslím, nerobil. Ale pomáhať alergikom je vecou skoro humanitárnu.

Keď som sa ráno zobudil, zistil som, že bratranec pobalil aj moje veci a odniesol ich do auta. Kúpil som si v bare kávu a fľašu minerálky.

„Budeme sa striedať,“ povedal som mu nastupujúc do auta s vedomím dvanásťhodinovej krkolomnej cesty pred sebou.

Bratranec pozrel na moje spuchnuté viečka:

„Na to zabudni.“

Až po Maďarsko bezpečne šoféroval, sfetovaný nejakou mimoriadne premyslenou kombináciou utlmovákov a povzbudzovákov.

Doma ma čakala plesnivá chladnička a vypnutá elektrina. Zabudol som zaplatiť účet. Zapálil som sviečku, našiel telefón a zavolať Ranenej Labuti. Prestala brať tabletky a chcela sa so mnou stretnúť na vážny rozhovor.

Orál, anál, kaviár

(Polnočný denník (7.))

Vo vzťahoch v zásade existujú dve základné sily, ktoré veci posúvajú vpred. Teda aspoň u mužov je to vo fáze akútnej zamilovanosti TÚŽBA MAŤ vytúžený objekt na dosah, k dispozícii, na očiach, v posteli. Vo fáze existujúceho vzťahu, teda vtedy, keď ju už na očiach, na dosah, k dispozícii, v posteli máte, vtedy sa objavuje druhá hnacia sila, a to POCIT VINY.

Bol to naozaj taký trochu neurčitý pocit previnenia, ktorý ma pred návštevou Ranenej Labute prinútil upratať byt a prepchať chladničku. Vo vani som dumal nad tým, že ak sa nejaká žena potrebuje vážne porozprávať so svojím milencom a potom tri dni nemá čas, bude to asi skutočne rozhovor na zamyslenie. Povedal som si, že je asi zbytočné špekulovať, akým spôsobom na mňa dopadne božia spravodlivosť a strestá ma za moje skutky a že to najlepšie, čo môžem urobiť, je zinscenovať to tak, aby bola Labuť šťastná, že ma vidí. Vybehol som z vane a pustil sa do varenia.

Keď som mal asi sedemnásť a práve mnou desivo zmietali komplexy menejcennosti, zdôverila sa mi raz sestra Hysterka, ako naletela chlapíkovi so zmyslom pre situačnú romantiku a kuchynské náradie. V ten deň, keď mi dopodrobna vylíčila jeho taktiku, sa zmenil môj život. Pochopil som, že spoločná existencia mužov a žien je o hrách s mierne premenlivými pravidlami a keď chcete kocku, na ktorej častejšie padajú šestky, musíte pre to niečo urobiť.

Ak ide s vami nejaká žena domov, väčšinou sa už rozhodla, že s vami pôjde aj do postele. Ale čo s takou, ktorá ani sama nevie, čo chce? Tú pozvete na večierok. To je predsa celkom nezáväzná. Samozrejme, nikto okrem nej nemá prísť, ale je dobré, ak sa aspoň s dvoma kamarátmi dohodnete, aby vám zavolali v okamihu, kedy sa vaša vyvolená neisto rozhliada po prázdnom byte ozvláštnenom nezmyselnou večierkovou výzdobou a vyhovorili sa na pokazené auto, chrípku, alebo vracajúceho psa. Takže vám vaša vyhliadnutá budúca korisť pomôže krájať papriky a zapalovať sviečky a vy sa s ňou dôverne rozprávate o vôňach a rodinných receptoch, vychutnávate každé sústo a náhodné dotyky rúk a ak si dáte záležať, dezert si dáte už v posteli. „Citlivý muž, ktorý rád varí“, to je niečo, čomu dnešná žena, ktorá sa väčšinou od malička musí starať sama o seba, ťažko odolá. Ako menu odporúčam fondue, šaláty, morské príšery, thajské, kórejské, alebo indické špeciality a iné filozoficky pôsobiace pokrmy. Ak si na to netrúfate, zvieš ženu môžete aj cestovinami. Nespoliehajte sa však na jedlá, ktoré sú síce chutné, ale smrdia: segedínsky guláš, kapustnica, jaternice, údenáče a olomoucké syrečky. Tak to bolo v skratke posolstvo týpka, ktorý na to kedysi zbalil Hysterku. Dúfam, že sa má fantasticky, nech je kdekoľvek. Zaslúži si to.

Stihol som to tak akurát, takže keď sa vo dverách objavila Ranená Labuť, na stole boli horiace sviečky, kurací šalát, čerstvý chlieb a víno a ja som stál v pozore s ružou v zuboch. Nevie, čo mala pôvodne v úmysle, ale táto scéna ju tak zobrala, že k jedlu sme sa ani nedostali.

O nejakých dvadsať minút sa posadila na posteli a povedala: „Bože, ja som ale blbá!“

Odišla sa do kuchyne napiť vody a potom začala zbierať svoju spodnú bielizeň roztrúsenú po celom byte. „Musím si ísť niečo vybaviť, stretneme sa o hodinu v meste, dobre?“

„Vrátiš sa sem ešte?“ spýtal som sa z postele.

„Nie,“ povedala Labuť a vytiahla si topánku spod stola.

„A načo som varil?“ spýtal som sa práve zabuchnutých dverí.

Najedol som sa sám a o hodinu som bol v Labutinej obľúbenej krčme. Labuť prišla vzápätí aj s balíčkom z lekárne. V čiernom roláku vyzerala

dost' depresívne. O zvyšok mejkapu prišla asi so mnou v posteli. Objednala si minerálku a potom zapila nejakú tabletku. Vzal som do ruky papierový obal: „Postinor2 - postkoitálne kontraktívum, ktoré môže chrániť pred neželaným otehotnením, ak sa použije do 72 hodín po nechránenom pohlavnom styku.“

Pozrel som na Ranenú Labuť, či sa chystá pripojiť nejaký komentár. Šúchala si koreň nosa a uhýbala pohľadom. Vtedy mi to došlo. Zapadlo to do seba, ako keď nájdete kus puzzle a vložíte ho na správne miesto. Spýtal som sa:

„Chceš sa rozísť?“

„Nechcem ti ublížiť,“ povedala mi.

„Chceš sa rozísť?“ zopakoval som.

„Áno,“ konečne na mňa pozrela.

„Prečo?“

Povedala mi niečo nesúvislé v tom zmysle, že je tu predsa jej manžel, s ktorým síce nežije, ale ona má pocit, že ešte predtým, ako sa s ním definitívne rozvedie, musí urobiť posledný pokus na záchranu ich chatrného manželstva.

S manželom Ranenej Labute som sa stretol jedinýkrát v živote. Bolo to po nejakej premiére alebo vernisáži, kde si asi po litri vína vzal slovo a celej spoločnosti povedal: „Je jeden taký had, ktorý má na konci chvosta korálky. Tie korálky vyzerajú ako červíček. Had sa stočí, stratí sa v tráve a nechá trčať len ten koniec chvosta. Chveje sa a leskne na slnku ako chutný červíček. Priletí vtáčik, chce zožrať červíčka, ale za ním sa zrazu z trávy zdvihne obrovská hadia hlava a urobí HAM! A to je moja žena. Ten had. To je Ranená Labuť.“

Spýtal som sa jej:

„Máš ešte nejaký iný konkrétny dôvod okrem toho, ktorému sama neveríš?“

„Myslím, že ma nepotrebuješ. A ja nepotrebujem teba. Myslím, že dlhoroční kamaráti by nemali spolu spávať. Je to nekompatibilné.“

„To je všetko?“ spýtal som sa.

„Maj sa,“ povedala Labuť pateticky, zbalila si tabletky do kabelky a odišla.

Zostal som sedieť sám a nezmyselne hľadel na dosku stola. Vedel som, že by som mal aspoň vstať a zmeniť lokál, že zostať tu a robiť čokoľvek od opíjania sa, cez koketovanie s čašníčkou, až po rituálne samoupálenie by bolo pre všetkých len smiešnou a trápnu monodramou chudáka, ktorého práve niekto pustil k vode. Ale nedokázal som sa zdvihnúť. Dopil som minerálku, čo tam zostala po Labuti a skúmal svoje pocity. Nebol som nešťastný, ani sklamaný. Bol som len zaskočený a trochu urazený. Bol som otupený, ako keď vám vytrhnú zub, ale znečitlivenie ešte pôsobí. Cítite krv a zvláštne brnenie, nedokážete artikulovať, ani vnímať bolesť, ale kruto si uvedomujete to prázdne miesto, ktoré máte v ústach.

Zavolala mi sestra Hysterka, či som v poriadku. Kým mi úplne odišla baterka, stihla ešte povedať, že všetko vie, a či nechcem prísť na večeru.

Potom sa tam objavil Alex a aj ten bol informovaný. Spýtal sa ma, či sa nechcem porozprávať. Poslal som ho do riti, na čo mi povedal, že to je to miesto, kam by šiel najradšej. Potom doložil, že si za ten výraz ohrdnutého milenca zaslúžim Oskara za vedľajší mužský herecký výkon. Povedal som mu, že ak nezmizne, roztrieskam oňho stoličku. Preberala náš vzťah Ranená Labuť pravidelne so všetkými obyvateľmi v nejakej popoludňajšej televíznej relácii alebo vonku spontánne prebieha happening s názvom MAXIM DOSTAL KOPAČKY?

Sedel som tam ako obeť celosvetového sprisahania. Prišla ku mne čašníčka a doniesla mi vodku na účet podniku, pretože si vraj s kolegynami povedali, že taký pekný chlapec by nemal byť smutný. Rozhodol som sa, že nebudem analyzovať, či je to kompliment alebo prejav hlbokého ľudského súcitu a hodil som ju do seba.

Potom sa ma zmocnilo podozrenie, či sa náhodou nenachádzam v časovej slučke, lebo okolo mňa prechádzali stále tí istí ľudia: muž na vozíčku, vysoké dievča s háčkovanou taškou, chlapík so psom, dvojica

milencov a Alex. Keď som ho videl štvrtýkrát, Alex si sadol k môjmu stolu.

„Pozri sa, aj ja mám dnes deň, že na čo sa pozriem, tak to zhnije,“ povedal mi nečakane zmierlivo: „Pod' na pivo.“

Zrazu som videl sám seba jeho očami: musel som sa tváriť ako šestnásťročná panna, keď ju spolužiaci požiadajú, aby urobila striptíz na rodičovskom združení. Pozrel som sa na Alexa. Vyzeral unavene a strhane, presne ako ja. Nezdalo sa, že by sa ma chystal znásilniť.

„Dobre,“ povedal som. „Ale jedine do nejakého jebnutého gayského podniku.“

„OK,“ uškrnul sa Alex: „Ako chceš.“

Po ceste sme stretli bývalú fotografovú frajerku s kamarátkou výtvarníčkou, ktorá študuje v Paríži. V ten deň sa náhodou stretli v sexšope a teraz riešili, načo tam ktorá z nich bola. Fotografova bývalá vyrukovala s nepresvedčivou historkou o darčeku pre zvrhého kamaráta, Parížanka tvrdila, že potrebovala pár drobností do nejakej inštalácie. Vôbec, vyhovárať sa na inštaláciu je mimoriadne inteligentné. Povedal som si, že to si musím zapamätať. Parížanka zhodnotila vybavenie tunajších sexšopov ako veľmi prízemné, presne odrážajúce malomeštiackeho ducha, aký tu panuje. Tak nejako sa dostali aj do súkromných oblastí a fotografova bývalá začala obhajovať podväzky a latex.

„Na čo ty potrebuješ podväzkové pásy,“ povedala Parížanka, „na to mne stačí kus povrazu.“

„Keď vyprchá láska, človek si musí pomáhať rekvizitami,“ povedala fotografova bývalá frajerka. Ako takmer všetci, koho poznám, aj jej vzťah prechádza krízou. Pokiaľ viem, rozišli sa už trikrát. Naposledy jej milenec pojedol aj nejaké tabletky na spanie a zapil ich becherovkou. Po poslednom hlte to psychicky nezvládol, zavolať si taxík, nechal sa odviezť do nemocnice a dal si vypumpovať žalúdok. „Kamoš do klubu,“ poznamenal Alex.

Dorazili sme na miesto a bol to celkom príjemný podnik. Fotografova frajerka a Parížanka vo svojom sadomaso modelčeku z hadej kože a igelitu pôsobili trochu lesbicky, mňa väčšina osadenstva pokladala za Alexov nový objav. Bar bol plný úhladných, primerane vydzajnovaných mužov, ktorí si riešili hlavne svoje vlastné problémy. Po desiatich minútach a ďalšej vodke mi to ani neprišlo.

Parížanka vytiahla nejaké francúzske noviny s príbuzným tematickým zameraním a v záchvatoch smiechu nám prekladala najinšpiratívnejšie pasáže z rozhovoru s nejakou pornohviezdou, ktorá „nemá problém s ničím: robí orál, anál, kaviár... s radosťou, zaujatím a mimoriadnym talentom.“

Potom sa nám Parížanka zdôverila, že v Paríži sa už ani nedá naraziť na nejakého príjemného heterosexuála, pretože sa tam vraj zbehli teploši z celého vesmíru. Vzhľadom na to, že sa na to sťažovala obklopená ďalšími osemdesiatimi miestnymi homosexuálmi, asi sa jej s tým nejakým spôsobom darilo vyrovnávať.

„Nie je nás toľko,“ povedal Alex. „Hlavne, keď hľadáš niekoho, koho by si mohol mať rád. A kto by mal rád teba. Z týchto tu sa mi nepáči ani jeden.“ K téme sa pridala aj fotografova bývalá a nakoniec aj ja a dopracovali sme sa k záveru, že nás je veľa s láskou na rozdávanie, len nejako nevieme nájsť toho správneho človeka, komu by sme ju dali.

„Ak takto práve rozmýšľa polovica tejto planéty, čo asi aj rozmýšľa,“ zamyslela sa fotografova bývalá, „tak to žijeme v smutnom svete.“

„Možno to funguje na princípe domina,“ zateoretizovala Parížanka: „Možno treba len začať. Keď sa odhodlá pár odvážnych na začiatku, nakoniec tá vlna príde ku všetkým. Navzájom sa podrgáme a vrhneme sa do nových vzťahov.“

„A keď to nevyjde?“ spýtal som sa.

„Existujú predsa antidepresíva, azylové domy, alkohol a kamaráti. A potom to treba skúsiť znova!“ povedala Parížanka. Tak a na to sme si pripili.

Nakoniec sa z toho vyvinul nečakane príjemný večer. Odišiel som až v okamihu, keď ma Alex zavolať tancovať. Na to som sa fakt necítil.

Keď som nadránom prichádzal domov, pred vchodom parkovalo Labutino auto. Vnútri sedela Labuť, čakala na mňa a fajčila jednu od druhej. Pozrel som na jej bledú nevyspatú tvár za pootvoreným okienkom.

„Chceš ísť ku mne?“ spýtal som sa.

Pokrútila hlavou. Tak som obišiel auto, sadol si vedľa nej na predné sedadlo a čakal, čo z nej zase vypadne. Ranená Labuť dofajčila, vyhodila špak von oknom a unavene na mňa pozrela:

„Je mi to tak ľúto. Asi som si to rozmyslela. Ja ťa asi milujem.“

V takýchto chvíľach naozaj neviem správne reagovať. Povedal som, čo mi prvé prišlo na um: „Vieš, čo to znamená, keď nejaká žena robí orál, anál, kaviár?“

Jedna z najlepších vlastností Ranenej Labute je to, že sa nikdy nespýta, prečo sa niečo pýtam. Aj teraz jednoducho odpovedala: „Že to robí ústami, do zadku a s hovňami.“

Je to dosť absurdné, ale v tom okamihu som si uvedomil, že ju milujem.

Terapia trávou

(Polnočný denník (8.))

Láska je o výnimkách. Preto sa muž zaťažený na drobné blondíny nečakane zamiluje do vysokej brunety. Preto fajčiari prestávajú fajčiť a nefajčiari začínajú. Preto som sa ja, medzi ktorého zásadami vždy bolo, že neberiem drogy, nespávam s vydatými a klamem len v nevyhnutných prípadoch, zaplietol s Ranenou Labuťou, absolvoval s ňou niekoľko pekných chemických výletov a urobil pár vecí, z ktorých mi je nevoľno, aj keď si na ne len spomeniem. Ale keď sme sa ešte dvakrát pohádali a potom sa zase k sebe vrátili zažívajúc srdcervúce vysvetľujúce a sexuálne scény, prestalo ma to baviť. Rozišli sme sa definitívne. Tak to možno nebola láska. Možno sa len v jednom čase a priestore stretli naše dve citové frustrácie.

Ranená Labuť mi vrátila škatuľu s mojimi knihami, cédečkami a jedným starým svetrom a odletela na dva týždne k nejakej kamarátke do Amsterdamu. Verím, že to bude pre ňu veľmi inšpiratívny pobyt. Ja som si otvoril fľašu, po čase si zase zapálil a do tretej v noci odpovedal na všetky maily, ktoré sa mi hromadili v počítači. Keď som sa ráno zobudil, zistil som, že nemôžem vstať.

Ešte skôr, než som si v panike stihol zrekapitulovať všetky morbidne historky o mŕtviciach, ochrnutiach a nervovoparalytických plynch, zazvonil telefón. S úsilím rovnajúcim sa výstupu na Mount Everest s harfou na chrbte som nahmatal pri posteli mobil a priložil si ho k uchu. Bola to matka. Chcela, aby som jej prišiel navštívať diery na poličky. Je to jej starý a priehľadný trik, ako ma dostať na návštevu spojenú s rozhovormi o životných prioritách, vďaka ktorému má byť ako ementál. Povedal som jej, že to by ma momentálne musela aj s vrtačkou priložiť k stene a stlačiť ŠTART, lebo sa nedokážem pohnúť.

„A nepomohli by ti koláčiky z trávy? Práve som nejaké napiekla,“ spýtala sa privetivo.

Chvíľu mi trvalo, kým som sám seba presvedčil, že matka určite nemyslí tú istú trávu ako ja.

„Ty si pečieš koláčiky z trávy?“ spýtal som sa v nádeji, že sa obratom dozviem nejaký nezmysel z kategórie púpavového vína a skorocelového obkladu.

Ale nie. Matka už rok fičí na marihuane.

„Zo zdravotných dôvodov,“ vysvetlila mi. „Už ma nebolieva hlava a zlepšil sa mi zrak. Ukazovali ma aj na nejakom lekárskom kongrese. Lekári to vidia neradi, ale faktom je, že mi to pomáha.“

V tom okamihu som si uvedomil, že mi takmer vždy, keď sme spolu volali, zrazu oznámila, že musí končiť, lebo má niečo v trúbe.

„Prečo si mi to nepovedala skôr?“ spýtal som sa.

„Myslím, že žena v mojom veku už musí mať aj nejaké tie tajomstvá,“ povedala matka s prehľadom: „A okrem toho som ešte nebola pripravená

na to, že si na druhý deň svoje priznanie od slova do slova prečítam na internete. Stačí, že je tam pár detailov o tvojich spermiách, frajerkách a zadku. Keby som nejedla tie koláče, tak ma z toho vystrie.“

To ma zdvihlo z postele. Bolelo ma celé telo, nemohol som prehádzať, ani dýchať nosom a nesmierne ma vyrušoval ten rachot, ako mi môj scvrknutý mozog hrkal v hlave pri každom kroku. Došuchtal som sa do kúpeľne a pozrel sa do zrkadla. „Síce ťa nepoznám, ale umyjem ťa,“ zacitoval som neznámeho génia.

Kým som si stihol nájsť nejaké vitamíny a obliecť mikinu s mŕtvym Kennym zo South Parku, zazvonil mi telefón štyrikrát. Najskôr ma volala fotografova bývalá frajerka na francúzske špeciality, čo sa chystala variť jej kamarátka Parížanka. Potom to bola samotná Parížanka, ktorá ma pozývala na tú istú akciu. Ako tretí sa ohlásil Alex, aby sa spýtal, ako sa mám. Nakoniec zavolať sestra Hysterka, že sa u nej zastavil bratranec, či niekam nejdeme a že som špinavé prasa, keď tak znervózňujem matku neústretným prístupom k jej koláčom. Všetkým som povedal, že mi je na umretie a nech mi dajú pokoj. Hysterke som k tomu doložil, že to ona je vrchol nechutnosti, keď o tom vedela a nič mi nepovedala.

„A to si si nevšimol, ako bola matka v poslednej dobe v pohode?“ spýtala sa ma.

„Myslel som si, že je vždy tak odviazaná len z toho, že ma vidí,“ odpovedal som celkom úprimne.

„Bratranec sa pýta, či nechceš nejaké tabletky,“ ozvala sa Hysterka, keď sa dosmiala.

„Od neho? Ďakujem, dnes som už halucinoval.“

Bratranec je lekár, ale to na veci nič nemení. Odkedy ho opustila jeho láska Vlastička a preorientovala sa zo sójových klíčkov na cheesburgery, pristupuje k medicíne veľmi kreatívne.

Položil som si na jazyk tri acylpiríny a nechal ich pomaly rozpúšťať. Tú chuť milujem už od detstva a to bola aj jediná znesiteľná vec, na ktorú som mal od rána šťastie. Vytiahol som telefón zo zásuvky a ešte kým som vypol mobil, zmenil som si uvítanie v hlasovej schránke: „Ak máte

akýkoľvek odkaz, vyryte ho na irídiovú dosku a vystrelte do vesmíru. Mne je zle a nekomunikujem.“

Ľahol som si do postele a zapol televízor. Všade dávali kvízy. Vedel som všetky odpovede, čo ma vytáčalo do nepríčetna. Načo mám televízor, keď sa z neho nič nové nedozviem?! Po hodine som bol úplne spotený, znechutený a zahlienený. Keď mi niekto zazvonil pri vchode, rozhodol som sa, že nech je to kto chce, nepôjdem otvoriť. Cítil som, že mám horúčku, všetky bunky môjho tela menili svoju konzistenciu a na celom svete neexistoval človek, ktorého prítomnosť by ma mohla potešiť. Po piatich minútach zvonenia sa pridalo aj búchanie a vzápätí aj kopanie do dverí. Usúdil som, že normálni slušní ľudia by to už dávno vzdali, keby to bola mafia alebo polícia, boli by už vo vnútri, takže vylučovacou metódou to mohol byť len niekto z mojich najbližších príbuzných - sme totiž mimoriadne húževnatá rodina. Otvoril som.

Predo dvermi stála Hysterka vo svetri NO FEAR a bratranec, ktorý mal sestrou ceruzkou na oči na tričku načarbané EMERGENCY. Prvý vošiel bratranec, položil mi ruku na čelo, potom ma chytil za zápästie a hneď nato mi bez zbytočných rečí pichol dve injekcie. Jednu do žily a druhú do zadku. Mrmlal niečo o kalcii, ale jemu sa veriť nedá.

Mne sa zrazu uľavilo, zostalo mi príjemne teplo a chcelo sa mi spať. Zaliezol som naspäť do postele a už sa odtiaľ nepohol. Vlastne som sa potom celý večer len bezmocne prizeral, čo sa okolo mňa deje.

Stále niekto prichádzal a Hysterka všetkých púšťala dnu. Najskôr prišli fotografova bývalá, Parížanka a homosexuál Alex s igelitkami zo supermarketu. Alex mal na sebe tričko s nápisom LAST HETERO. Hneď ako som mu ho v polobezvedomí pochválil, navrhol, že si ho so mnou vymení za hociktorý kus môjho oblečenia, pokojne aj za prepoteného mŕtveho Kennyho, ktorého som mal práve na sebe. Parížanka priniesla ku všetkým tým brokoliciam a vínu ako dezert katalóg nejakého švajčiarskeho zásielkového obchodného domu s erotickými pomôckami. Nakoniec sa u mňa zišli dezerty dva, lebo tesne po nich prišla naša matka s trávovými koláčmi a v ružovom tričku s obrázkom Madonny a nápisom LIKE A VIRGIN, čím dokonalo zapadla do spoločnosti, kde mal takmer každý na sebe niečo, čo sa dalo čítať.

Večera celkom prirodzene začala matkiným dezertom. Rozprúdila sa živá debata, počas ktorej stále niekto odbiehal do kuchyne, trieskal hrncami,

hrabal sa mi v chladničke, snažil sa otvoriť balkónové dvere a púšťal staré platne na gramofóne. Aspoň sa mi to tak javilo. Nič neviem určite, pretože ja som sa v horizontálnej polohe sústreďoval na chod svojich najdôležitejších telesných funkcií.

Zatiaľ si moja sestra sadla ku mne na posteľ a vysvetľovala prítomným, prečo nehulí: „Pretože ja keď sa zhlúim, všetko riešim. Samé strašne ťažké problémy. A nedá mi to, kým to nevyriešim. A kopa tých problémov nemá riešenie, ale s tým sa ja v tej chvíli nedokážem zmieriť, takže je to pre mňa celé nakoniec dosť depresívne. To je tá marihuana. A muži nie. Muži len cítia.“

„To je princíp kompenzácie,“ povedala naša matka: „Musíš robiť to, čo máš inokedy zablokované. Pretože normálne nič neriešiš, zvlášť toho exota, za ktorého si vydatá, po tráve musíš tento nedostatok kompenzovať. A muži si odblokovávajú citlivosť, lásku a vnímanie bezdôvodného šťastia, jednoducho pocity, ktoré majú za triezva obyčajne zamknuté v zabudnutej plesnivej hladomorni.“

Pamätám si, že v tej chvíli mi prišlo na um niekoľko brilantných protiargumentov, ale bol som v stave, kedy som ich nedokázal sformulovať. Dúfal som, že aspoň bratranec niečo povie, ale ten len zamyslene pokýval hlavou a šiel dať víno do chladničky.

Potom sa matka vložila do diskusie o homosexualite. Ženy presviedčali Alexa, že nie je homosexuál, Alex zas presviedčal ich, že homosexuáli sú všetci. To bolo celkom vtipné, ale potom som na chvíľu stratil prehľad, kto čo hovoril, pretože som riešil hlavne to, ako si nerozliať do postele fantastickú krémovú brokolicovú polievku. Až v tomto okamihu mi došlo, že všetky akcie, na ktorých som sa dnes odmietol zúčastniť, sa predsa len odohrávajú, a to dokonca u mňa doma, že prišli za mnou proti mojej vôli a ja som v ich strede.

Postupne sme zvládli ďalší chod, ktorým boli cestoviny so syrovou omáčkou, orechmi a jablkami, z ktorých nezanedbateľná časť skončila na mojom paplone. V atmosfére všeobecnej lásky a porozumenia bola zrazu Parížanka pri mne v posteli a za ňou tak nejako aj všetci ostatní. Tam sme absolvovali intelektuálny dezert v podobe neskutočnej kolekcie sieťovaných slipov, päťdesiatnikov s plienkou medzi nohami a prehadzovačkou na plešatej hlave oblečených v obrovských kojeneckých košielkach, latexových úborov na všetky časti tela,

uniformami s dierami na príhodných miestach a všetkého možného s cvokmi a remeňmi.

„Muži sú skutočne iní než ženy,“ povedala v tú noc moja matka: „A ako s nimi treba zaobchádzať, som sa dozvedela asi o dvadsať rokov neskôr, než som to najviac potrebovala vedieť.“

„A nie je vám to ľúto?“ spýtal sa jej ktosi súcitne.

„Na to je život príliš krátky,“ zasmiala sa matka a otriasla si cestoviny z ružového trička.

Potom som asi na chvíľu zadriemal, pretože keď som zase precitol, boli všetci rozptýlení po celom byte. Bratranec a Hysterka sa na niečom v kuchyni smiali, fotografova bývalá sedela na vani s mojou matkou a rozprávala jej peripetie svojho katastrofálneho vzťahu a pri mne v posteli sedela len Parížanka s Alexom a rozoberali krásy, riziká a obmedzenia lások cez internet.

Alex tvrdil, že ich najväčšou výhodou aj nevýhodou je, že sú zrýchlené. Trvá veľmi krátko, kým sa v listoch alebo v chatoch prejde od všeobecnosti k dôvernostiam, práve preto, že druhého nevidíme, nebrzdí nás naučený ostych a nepísané pravidlá zdvorilosti. Informácie lietajú cez celé kontinenty zázračnou rýchlosťou, a tak zrazu dvaja ľudia, z ktorých je každý sám v noci doma a rozčítene sa díva do upršanej tmy za oknom, začnú spolu hovoriť o veciach, ktoré by nikomu inému nikdy nepovedali. „A potom sa s tým človekom stretneš a je úplne obyčajný. Povrch ťa nezaujímá a o jeho vnútri vieš všetko. Ideš domov a pociťuješ prázdnotu, lebo sa už nemáš kvôli komu ponáhľať k počítaču.“

Parížanka porozprávala príbeh svojho suseda - homosexuálneho herca, ktorý vraj nadviazal vášnivý milostný vzťah cez internet s ďalším mužom v Londýne. Po niekoľkých mesiacoch sa stretli a nedokázali spolu hovoriť ani sedieť mlčky pri jednom stole. Problém nebol v sklamaní z toho, ako vyzerajú. Poznali sa dôverne, cez videokamery napojené na počítač.

„Ale na živo im asi vadil príliš dobrý obraz. Chýbali im tie mihajúce sa štvorčeky. Možno boli príliš nafxovaní na to nízke internetové rozlíšenie,“ povedala Parížanka.

„Prerušili kontakt?“ spýtal sa Alex.

„Nie. Vzťah pokračuje. Cez internet. Aj s vyznaniami lásky, sexom a žiarlivostnými výstupmi. Je to nepochopiteľné, ale skutočné.“

Pomyslel som si, že je veľká škoda, že nevládzem hovoriť, pretože by som mal k téme veľa čo povedať. Zatvoril som páliace oči a vytiahol si špinavý paplón až po bradu.

„Láska, to je niečo nad nami,“ zhrnul to Alex.

„To je fakt, máš úplnú pravdu!“ povedala Parížanka: „Ale nerozmazávajú sa mi, prosím ťa!“

A to boli posledné slová, ktoré som ešte počul. Potom som už definitívne odplával na druhý breh a tam na mňa čakal sen, aký sa mi kedysi sníval v detstve. Stál som na Zemi v podobe krehkej škrupiny, pod ktorou bol vzduch a ešte hlbšie temný nebezpečný burácajúci oceán. Zem sa zrazu prepadla do oceánu a ja som stál tesne pri okraji priepasti a díval sa do rozbúrených vln. Odrazil som sa a bez strachu som skočil. Padal som a padal, okolo uší mi svišťal vlhký slaný vzduch. V tomto okamihu sen v detstve vždy končil. Ale tentoraz som dopadol na hladinu a prenikol do vody ako nôž. Klesal som hlbšie, nechal som sa unášať podmorskými prúdmi, vznášal som sa v beztiažovom priestore, podo mnou sa rozprestierala krásna tajomná krajina plná starých pokladov a zázračných živých tvorov a ja som cítil, že je ochotná sa mi otvoriť a dať sa mi spoznať. Vedel som, že s ňou môžem splynúť, keď budem chcieť a vedomie tej možnosti bolo závrtné.

Zobudil som sa okolo tretej v noci, celkom mokrý od potu, ale s pocitom nečakanej úľavy. Bol som v byte sám. Potme som šiel na záchod, preobliekol sa a odišiel do kuchyne. Bol tam poriadok a čisto, akoby u mňa dávno nikto nebol. Hodil som si do pohára tabletku šumivého celaskonu, zhasol som a vracal sa do postele. Zrazu som zacítil, že niečo je inak než predtým. Siahol som po vypínači.

Izbu zalialo svetlo a ja som uvidel na svojej prázdnej bielej stene namaľované delfíny. Boli štyri, v životnej veľkosti, línie ich tiel boli vedené pevnými istými ťahmi vytrénovanými na školských cvičeniach. Pozdrav od Parížanky. Na zemi pod nimi ležalo starostlivo poskladané

tričko LAST HETERO a lístoček s dobre známym hysterickým rukopisom: ZAČNI SA UŽ KONEČNE TEŠIŤ ZO ŽIVOTA, TY PAKO!

Biely sex

(Polnočný denník (9.))

Tak som presne tam, kde som už bol. Sám, v prázdnom byte, s vedomím toho, že musí niečo alebo niekto prísť, čo ma posunie ďalej a dá môjmu smerovaniu zmysel. Lenže ten okamih stále nenastáva a človek nevie, či bude musieť čakať ešte dva dni, či ešte rok, alebo len márne čas zblbnutý osvietenou afirmáciou „Tiše sedím, nic nedělám, jaro přichází a tráva sama roste.“

Pár dní som nebol večer vonku, pretože sa mi zdalo, že to Niečo určite neseďí zhulené pri fernete. Strávil som tie večery na internete alebo s Hysterkou, pretože som sa zase pre zmenu ocitol na tej strane hojdačky, kedy som sa ja odrážal od zeme a ona ma vyťahovala hore. Keďže ani moja sestra zatiaľ nemala to šťastie zakotviť v harmonickom vzťahu na celý život, robiť tú istú prácu a žiť na tom istom mieste od narodenia, nazbierala kopec múdrostí, ktorými ma teraz zásobovala asi tak citlivo, ako keď sa štope hus.

„Šťastie ti nikto neprinesie, to si musíš vygenerovať sám, blbče,“ povedala mi Hysterka a položila predo mňa niečo farebné v plastovej krabici. Nevyzeralo to, že je to na jedenie.

„Prestieranie nie je moja silná stránka,“ povedala mi a doložila heslo nášho detstva: „Ale kým to nezješ, nevstaneš od stola.“

Kydol som si na to jej jedlo pol litra kečupu, aby som prekryl jeho skutočne originálnu chuť a mierny pach umelej hmoty a premýšľal nad tým, že možno za všetkým je moje detstvo a kým mi ho nejaký terapeut za ťažké peniaze nevytrieska z hlavy, budem robiť jeden nezmysel za druhým.

„Bola by s tebou potom nuda,“ povedala mi na to Hysterka: „Prijmi sa, aký si. Odblokuj sa. Maj sa rád. Ukáž, kto naozaj si. A potom príde aj žena, o ktorej tak snívaš, že ju raz stretneš, ktorá s tebou bude vystrájať

veci, ktoré máš v hlave, bude sa smiať na tvojich vtipoch, nakupovať nezmysly v potravinách, potápať sa a o polnoci vyjedať chladničku.“

Keby to povedala sediac v lotose, harmonickým hlasom obklopená vonnými tyčinkami, bolo by to celé smiešne. Lenže ona to na mňa vyštekla od otvorenej chladničky, z ktorej vyhadzovala takmer celý obsah rovno do koša. To malo nebezpečný realistický punc proroctva.

„Toto je čo?“ medzi dvoma sestrinými prstami sa chvel otvorený jogurt obalený plesňou ako smutná bledá obézna baletka v nadýchanej tylovej sukničke.

„To rozjedla Ranená Labuť,“ odpovedal som pravdivo. Nedokázal som to vyhodiť, aj keď je možno úchylné chodiť sa pozerať na stále viac plesnivejúci jogurt v nádeji, že tá, ktorá ho kedysi otvorila a ktorá sa jeho časti dotýkala perami, jazykom a potom jej prešiel cez vnútro, že tá sa kvôli nemu vráti.

Hysterka moju milostnú relikviu bez zaváhania šmarila do koša.

„Budem ti musieť dohodiť nejakú svoju kamarátku,“ povedala.

„Jedna tvoja kamarátka je práve v Holandsku a zapicháva tam špendlíky do vúdú bábičky s mojou fotkou.“

„Ale tú si si dohodil sám.“

Ešte kým včera večer odišla, prinútila ma ísť do obchodu a obstaráť si dostatok prostriedkov na biely sex. Biely sex spočíva v tom, že si nakúpíte plnú chladničku jogurtov, syrov, mliek, pudingov, vína, ovocia a zeleniny, vkusne a so zreteľom na veľkosti a farebnosť si to tam naaranžujete a potom sa chodíte pozerať, čo to tam máte, čo by ste tak zjedli a v akom poradí. „Keď nie je iný, je dobrý aj biely sex,“ hovorí moja sestra Hysterka a obyčajne doloží zasvätené: „Vždy lepšie, ako nechať si to robiť od psa.“ Toto rozjímanie pred otvorenou plnou chladničkou, keď je človek hladný a sexuálne vyprahnutý, sa vraj rýchlo šíri aj medzi atraktívnymi sexy ženami, ktorým sa nechce zapodievať sa so slizkými neinvenčnými nudnými smradľavými chlapíkmi nepravidelne rozmiestnenými v celom vesmíre alebo nejakým podobným exemplárom, ktorý je nastálo zaparkovaný v ich posteli. Princíp bieleho sexu sa dá

preniesť aj do iných oblastí, napríklad do kúpeľne. Ak niekde pri vani natrafíte na štyri druhy mydla, pol metra šampónov zoradených podľa farby, balzamy na vlasy, telové peelingy venované ročným obdobiam a ďalších dvadsať prípravkov, pri ktorých ani len netušíte, na čo môžu slúžiť, je jasné, že ste v byte vyznavača kúpeľňového bieleho sexu.

Vonku sa stmievalo. V dome cez ulicu sa zapaľovali svetlá v bytoch. V jednom z okien sa objímali milenci. Zrazu som mal pocit, že som niečo zásadné posral, ale ani za boha som nevedel prísť na to, čo.

Šiel som si do kuchyne užiť trochu bieleho sexu. Otvoril som chladničku a nechal na seba sálať jej chlad. Moje vedomie sa v tej chvíli rozdvojilo, a potom roztrojilo, bol som na okamih na tom istom mieste, ale v iných časoch, díval som sa do podobne plnej chladničky a ja som pochopil, že toto je deja vu, že som v tej istej situácii, ako som už bol a ak nie som úplný blbec, vrátil som sa niekam preto, že to mám skúsiť znovu, ako keď sa niekto vráti zopakovať si kurz mierne pokročilých, lebo vie, že medzi pokročilými by ho zatiaľ zrovnali so zemou.

Zatvoril som chladničku a šiel som si kúpiť nejakú fľašu. Nie je to nijako filozoficky povznášajúce riešenie, ale to jediné mi napadlo. V obchode nemali nič, čo by som mal chuť piť, tak som sa vybral do hypermarketu.

V hypermarkete to nakoniec nezostalo len pri liehovinách, a tak som rozbehnutý na bielom sexe začal hádzať do vozíka všetko, po čom sa načiahla moja ruka riadená mozgom otupeným okultnými myšlienkami a premyslenou psychologickou taktikou marketingového oddelenia. Všade optimistická predtrávená hudba, zúfalé výrazy na tvárach pokladníčok, zhuk vozíkov s malými deťmi pri boxoch so zlacneným tovarom. Na povracanie. Podľa mňa sa v hypermarkete aspoň trikrát za deň niekto zblázni. Zamestnanci majú určite za sebou aj nejaké školenie, ako postihnuteľného čo najrýchlejšie odpratať z dohľadu ostatných zákazníkov, aby ich nerozptyľoval v stave nákupného polotranzu.

Pri mrazených výrobkoch som natrafil na Sante. Cítil som, ako na mňa opäť padla ťarcha nejakej minulej, ale ešte celkom nevypřchanej trápnosti. Keď sa nám stretli oči, aj Sante sa zarazila. Letmo sme sa pozdravili.

Pozeral som sa za ňou, ako vzpriamená kráčala na dlhých nohách, ako tlačila vozíček naložený zmrzlínami a malinovkami uličkou plnou vecí,

ktoré nikto nepotrebuje a pritom vyzerá, ako by jej to všetko odjakživa patrilo. Uvedomil som si, že z nejakého neznámeho dôvodu si ľudia tie najdôležitejšie veci nehovoria, že sa vďaka nezmyselným spoločenským konvenciám vzájomne týrame rečami o počasí, autoservisoch, parkovaní, cenách a o bývalých spolužiakoch. A to podstatné pritom zostáva zamlčané.

Obišiel som dlhý regál z druhej strany a prišiel jej naproti.

„Sante,“ spýtal som sa jej, keď som zachytil jej pohľad: „Prečo si mi vtedy ani raz nezdvihla telefón?“

„Chceš vedieť pravdu?“ spýtala sa Sante po chvíli váhania.

„Iná odpoveď by mi bola načo?“

„Nechcem sa znovu zamilovať, ja teraz na seba dávam pozor,“ povedala Sante chladne: „Som v citovej rekonvalescencii, chápeš? Naposledy, keď skončil môj minulý vzťah, tak som sa úplne zložila. To si teraz nemôžem dovoliť.“

„Hovoriš mi to preto, aby si mi nemusela povedať, že som nesympatický blb, s ktorým sa ti už nechcelo zaoberať?“

„Nie.“

Stáli sme tam ako dvaja dobre oblečení úhladni úspešní nakupujúci totálne nešťastní citoví strokotanci. Oddelovali nás len nákupné vozíky, ale ako keby to bolo milión kilometrov, akoby každý z nás stál na inom póle tejto planéty, všade len treskúca zima, tma a nulová šanca dostať sa späť domov.

„Naozaj chceš byť už navždy sama?“ opýtal som sa jej.

„Hlavne ty sa zamysli, čo vlastne chceš,“ povedala mi.

Kývla mi hlavou a odišla. Ja som zostal paralyzovane stáť medzi čokoládami a keksami a poslušne som sa zamyslel, čo vlastne chcem. Netrvalo mi to ani minútu.

Chcem sa zamilovať. Chcem konečne po rokoch zase s nejakou ženou zažiť noc, ktorú celú premilujeme a prerozprávame, chcem s ňou nahou v náručí zaspať až nadržanom, chcem sa vedľa nej aj zobudiť a potom vstať nasiaknutý jej pachom, podivne pokojný, šťastný a uvoľnený a bez sprchovania, sálajúci vôňe tej ženy, sexu a semena odísť do práce, medzi ľudí, s tým závravným pocitom, že začínam odznovu.

Začal som Sante hľadať. V potravinách už nebola. Dosť dlho som blúdil, kým som ju uvidel. Držala v ruke nejaké šaty a obzerala sa po skúšobných kabínkach. Potom sa mi stratila zas.

„Sante,“ povedal som polohlasne pri kabínkach. Zohol som sa a v medzere medzi podlahou a dvierkami som hneď na kraji uvidel jej štíhle členky. Vošiel som do kabínky a zavrel za sebou.

Sante bola len v čiernej podprsenke a v nohavičkách. Nevyzerala vystrašene. Nežne, čo najnežnejšie som ju pohladil po nahom ramene. Ako v spomalenom filme som videl, ako sa jej postavili jemné chlípky, ako sa celá pokožka nabila elektrinou, ako sa jej všade po tele rozbehli zimomriavky.

Pravdepodobnosť, že vám to vyjde, je asi jedna ku stotisíc. Oveľa väčšiu šancu máte, že tá žena začne kričať, že budete mať hanbu pred celými zástupmi otcov a matiek rodín na predvíkendových nákupoch, ktorí sa budú pohoršovať a zakrývať deťom oči, ale nikdy si nepriznajú, že by to isté chceli tiež skúsiť, keby dokázali nabrať odvahy. Máte šancu stotisíc k jednej, že vám tá žena vyškriabe oči a že na vás spravodlivo rozhorčené obézne predavačky v preddôchodkovom veku zavolajú políciu. Lenže ja som už raz Sante držal v náručí. Bolo to pred časom, v bielom svetle chladničky a doteraz si pamätám, ako sa mi na okamih poddala. A pred chvíľou som s ňou hovoril, viem, čo mala v očiach. A keby bol za môj čin trest smrti zastrelením, bolo mi to jedno.

Boli sme v skúšobnej kabínke, všade sa ozývala vtieravá nakupovacia hudba, len niekoľko centimetrov od nás chodili ľudia, predavačky riešili skladové čísla. Sante sa usmiala zvláštnym chápavým úsmevom pripomínajúcim porcelánovú Pannu Máriu, ktorá na mňa pozerala zo skrine v to leto, keď som sám v dome starých rodičov medzi zvírenými čiastočkami prachu v šikmých lúčoch zapadajúceho slnka prakticky skúmal funkcie svojho pohlavia. Objal som Sante a začali sme sa bozkávať. Vášnivo, vyhladnuto, ako keď vám na púšti niekto podá pohár

vody. Telo mala hladké, horúce a okamžite vzrušené. Rozopla mi džínsy a ja som jej odhrnul nohavičky nabok. Sadla si na mňa. Úplne. Bolo to tiché, rýchle a úžasné. Zázraky sa dejú.

Donakupovali sme mlčky, ale spolu. Sante sa so sklopeným pohľadom stále mierne usmievala, ale nepozrela na mňa ani raz. Cítil som sa ako v škole, keď si so spolužiačkou obaja všimnete profesorov otvorený rázporok, ale viete, že na seba nesmiete pozrieť, inak to nevydržíte a vybuchnete.

Pomohol som jej s nákupom do auta a potom až domov. V aute zapla rádio, z ktorého sa okamžite vyvalilo „Give me a reason to love you...“ Obom nám to prišlo smiešne.

„Chcel by som byť ešte s tebou,“ povedal som jej pri dverách, lebo nič vtipnejšie mi neprišlo na um a nadobudol som presvedčenie, že Sante nejaké vytáčky nezaujímajú.

„Ale ja chystám detský večierok,“ usmiala sa na mňa.

„Na večierky som expert!“

Nasledujúce dve hodiny som strávil vešaním lampiónov, nafukovaním balónov a vyberaním si konfiet spod šiat a zo všetkých otvorov tela. Detí bolo šesť a dalo sa s nimi vydržať. Kým som bol s nimi, zaznamenal som jeden vypadnutý mliečny zub, dve bitky, jeden hysterický záchvat, jedno vracanie, jednu malinovku vyliatu za krk, jednu krv tečúcu z nosa a päť hnačiek.

S mamičkami to bolo horšie. Jednak si ma všetky obzerali, jednak som mal pocit, že si zo mňa robia srandu. Jedna z nich bola dokonca kamarátkou mojej sestry Hysterky, takže samozrejme vedela, že som Matkin. Od toho okamihu, ako si tú informáciu overila, hovorila so mnou úplne iným tónom, akoby stále premýšľala, aké prasačiny sa mi asi prehávajú v hlave, kým rozprávam trebárs o minerálke. Vedel som, že len čo sa za mnou zatvoria vchodové dvere, Sante získa [webovú adresu](#). Dúfal som, že to, čo si prečíta, nebude brať ako manuál ku mne samému. Toto Hysterke nedarujem.

Sante ma prišla odprevadiť k dverám. Vyzerala uvoľnene ako nikdy predtým. Pohládila ma po zápästí:

„Veď mi pošli niečo od teba. Nech sa mám čím zaoberať. Ja by som rada vedela, na čo myslíš.“

Zišiel som po schodoch dolu až ku schránkam. Z tej Santinej trčala veľká obálka s katalógom nejakého zásielkového obchodu. Vedený okamžitou inšpiráciou som obálku otvoril, vybral z nej katalóg, vyzliekol som si slipy, strčil do obálky a hodil jej ich aj s katalógom do schránky.

Dúfal som, že práve keď som si naťahoval nohavice, nepôjde nejaká odhodlaná babka venčiť pudlíka a že je Sante taká, na akú som ju odhadoval. Inak pre ňu už navždy zostanem úchylákom na pohľadanie. Možno ním aj som. Ale to riziko budúceho poznania a tá možnosť dozvedieť sa odpoveď mi prinášali nekonečnú radosť.

Ten istý penis

(Polnočný denník (10.))

Stáli sme na križovatke a obaja so sestrou Hysterkou sme civeli do červeného svetla semaforu kusisko pred nami, uviaznutí v dopravnej zápche, v depresívnom mrholivom počasí a v nečakanom tichu, keď sme obaja naraz prerušili rozhovor a zostali každý sám zmietaný vlastnými myšlienkami. Pred polhodinou mi Hysterka zavolala, že potrebuje, aby som s ňou niekam šiel, ale nechcela povedať, kam. Vyzerala, že melie z posledného. Tak som sa obliekol a nastúpil k nej do auta.

V poslednej dobe som si už zvykol, že môj život sa prestal odohrávať podľa nejakých vopred predvídateľných zákonov. Odvíja sa v nepravidelných skokoch, skratkách a môj príbeh sa stále zauzľuje, rozuzľuje a nečakane mení smer, jednoducho žijem niečo, nad čím by si každý hollywoodsky scenárista prahnúci po úspechu v zúfalstve vytrhal vlasy. Nenástojiť na vlastných plánoch do budúcnosti sa mi zdalo jedinou dostupnou prevenciou pred úplnou stratou súdnosti.

Sante sa mi dva dni neozvala a keď som jej zavolať ja, prívetivo, ale nekompromisne mi povedala, že nestíha a že mi sama zavolá, keď bude mať čas. Povedal som jej, že dobre, pretože nič nie je nechutnejšie, než

nejaký vnucujúci sa sliz, ale potom som to nevydržal a napísal jej mail. Pretože, ako mi raz vo chvíli úprimnosti vykričala jedna moja frajerka, druhá najodpornejšia vec na svete hneď po kvapavke je pasívny nedomrlý muž.

„Živé mŕtvolý. Pozri sa na nich, ako vyzerajú, úplné zombie zoskupené do dvojíc,“ ozvala sa zrazu sestra dívajúc sa na mlčiace apatické manželské páry v okolitých autách.

„Kam to vlastne ideme?“ spýtal som sa, keď som sa predtým v duchu pokúsil vyrovnáť so všetkými možnými eventualitami počínajúc interrupciou, cez nájomných vrahov až po ilegálnu kúpu prezidentského paláca.

„K bosorke. K takej veštici. Idem sa spýtať svojho anjela, čo mám robiť.“

„Prečo anjela?“

„Mám manželské problémy.“

„S tvojimi manželskými problémami by si sa nemala vláčiť k bosorke, ale k dobrému právnikovi, čo robí rozvody.“

Hysterka neodpovedala hneď. Posunula auto o pár metrov ďalej a potom nadviazala, akoby som medzitým nič nepovedal:

„Bolia ma zuby. A mám depku. Zo všetkého. Z toho človeka, čo ho milujem. Z toho, ako vyzerám. Z tej onánie, za ktorú som platená.“

Hysterka pracuje ako redaktorka v časopise pre široké masy citlivých a vnímavých čitateľov a práve dostala za úlohu urobiť medzi našimi miestnymi osobnosťami anketu na tému „Aká je vaša tajná sexuálna úchylka“. „Tak som sa spýtala šéfredaktorky, či očakáva, že sa niekto prizná, ako si vždy večer strká kokot do výfuku,“ povedala Hysterka. „Na to mi povedala, že podľa nej existujú aj slušné úchylky! Bože, tá fakt netuší, kde boh býva!“

Hysterka mala odjakživa problém uznávať authority. Keď ešte počas vysokej praxovala v novinách ako elévka, vždy, keď ju šéf našťaval, nosila mu kávu v šálke, ktorú predtým opláchla v záchodovej mise.

Trvalo nám ešte celú ďalšiu hodinu, kým sme sa vymotali z mesta a našli cestu do magického centra okultizmu. Bol to trochu páchnuci hotel, ktorý mal svoje najlepšie roky dávno za sebou, ale spomínal na ne s netajenou noblesou.

Hysterka vypla motor a neisto na mňa pozrela, zjavne zvažovala, kde by bola moja prítomnosť vhodnejšia.

„Vieš čo, počkaj ma radšej v aute,“ rozhodla sa nakoniec. „Bojím sa, že keby si to videl vo vnútri, dostal by si záchvat smiechu a ja si to nechcem rozhádzať ani s bosorkami, ani so svojím anjelom.“

„OK,“ povedal som, „tak ho odo mňa pozdravuj a spýtaj sa, či vie, kde je ten revolver, čo dedovi zostal z vojny. Už pol roka ho neviem nájsť.“

Hysterka ani okom nemihla: „Spoločni sa.“

Počúval som St Germain, napísal Sante esemesku, prečítal všetko, čo mala Hysterka v aute: od letáka nechutne drahého krému proti vráskam, cez výpis volaní z jej mobilného telefónu až po brožúru *Žena a muž v médiách*, kde som sa dozvedel veľkú Hegelovu myšlienku, že „Vydávati absolutno za noc, v níž, jak se říká, je každá kočka černá, toť naivnost poznání, které vyšlo na prázdno“. Ešte kým ma novozískané poznatky stačili celkom rozložiť, vrátila sa Hysterka.

„Môj anjel sa volá Ramadiel,“ povedala. „Je mu smutno, keď vidí, čo sa so mnou deje. Ale už nie je ďaleko chvíľa, keď sa karma s mojím mužom naplní a ja budem môcť začať znova.“

Pozeral som na ňu, ako sa rozstrasene snaží trafiť kľúčom do zapaľovania.

„Čo to trepeš, prosím ťa?“ spýtal som sa.

„Keď on ma hodil o stenu,“ Hysterka sa rozplakala, „mám všade modriny. Nevie, čo mám robiť.“

Objal som ju a ona sa rozplakala ešte viac. Až v tej chvíli mi došlo, že ona chcela pomoc odo mňa a nie od nejakého anjela, lebo so mnou sa nemusí rozprávať cez bosorku a okrem toho mám fyzické telo, ktoré mi

umožňuje chrániť ju a dať prípadne jej mužovi do držky. Povedal som jej, že ak chce, tak toho jej Exota zbijem tak, že bude nosiť zuby vo vrecku.

Prišli sme ku mne a o chvíľu tam bola aj matka, ako obyčajne s prebytkom energie a nejakým sajrajtom z kombuchy. Vyhlásila, že rodinné posedenia sa aj tak najlepšie organizujú práve v mojom byte, pretože mám umývačku riadu a odkedy nežijem s bývalou, dá sa u mňa stretnúť kopec pozoruhodných ľudí. Potom sa pustila do analyzovania všeobecného úpadku mužskej populácie na tejto planéte. Do toho zavolať Exot a spýtal sa ma, či je u mňa Hysterka.

„Áno, nielen,“ povedal som ľadovo.

„Aj ty si už zrazu na ich strane?“ spýtal sa ma.

To ma dosť prekvapilo. Nikdy som poriadne nevedel, o čom sa mám s Exotom rozprávať a už vôbec si nepamätám, že by som bol niekedy na nejakej inej strane, než na tej, kde nebol on.

„Prídem si po ňu,“ povedal a zavesil.

„Odkedy sa pamätám, takto obmedzene sa správajú len muži,“ povedala matka.

„A ja si zas pamätám, ako si nám vždy hovorila, že ľudia sú príliš rozmanití na to, aby ich bolo možné rozdeliť len do dvoch kategórií na mužov a ženy. Tým pádom sú všetky špekulácie o tom, akí sú muži a čo chcú ženy, úplne zbytočné.“

„To som bola ešte mladá, úplne blbá a mala som hlavu tak prepchatú ezoterickou literatúrou o láske k svojmu blížnemu, že by som potešila aj samotného Ježiša Krista. To bolo ešte v časoch, keď som sa natierala krémom Maryna a všetci muži nosili hnusné trenky. Teda okrem vášho otca.“

Svojho otca nosiaceho tesiláky na divoko som si vedel predstaviť len s vypätím všetkých síl. Ale to nebolo treba, pretože pravda bola iná.

„Váš otec neznášal trenírky reálneho socializmu. On uznával slipy. Ale slipy na konci šesťdesiatych rokov neboli dostať. Takže nosil to, čo sa slipom podobalo najviac. A to bolo čo?“

Nevedel som. Ani Hysterka nevedela, ale tú to na rozdiel odo mňa ani nezaujímalo. Ja som zas zacítil imaginárnu ťažkú dlaň strýčka Freuda na svojom ramene, keď som si vypočul víťazoslávnu matkinu odpoveď: „Modré dievčenské trenírky do telocvične! Mal ich celé tony. Nič iné som na ňom celé roky nevidela.“

Pozrel som sa na seba a svoju sestru z iného uhla pohľadu. Hysterka sedela pod gaučom a zamyslene sústredene trhala servítku na celkom malé kúsky. Veď my sme vlastne celkom v pohode. Na deti otca, ktorý celé roky nosil dámsku spodnú bielizeň, sme vlastne totálni suchári.

„Aha a ten revolver,“ precitla Hysterka zo zamyslenia, „je v skrinke elektrických hodín. Schovala ho tam tvoja bývalá, keď ste sa hádali, lebo sa bála, že ju odstreľíš.“

Revolver je nefunkčný, ale je možné, že energia mojich prudkých citov by prinútila aj guľku opustiť hlaveň, keď sa mi podarilo zbaviť sa bývalej. Otvoril som elektrické hodiny. Bol tam revolver zabalený v mojom tričku s číslom 6.

„Vďaka, Ramadiel,“ povedal som smerom k Hysterke.

Zazvonil telefón a bola to Sante: „Mám čas a chcela by som sa pozrieť k tebe domov,“ povedala mi bez okolkov. Cítil som, ako sa mi zrýchlil tep:

„Mám tu matku, sestru a každú chvíľu dorazí Exot.“

„Tým lepšie,“ povedala Sante. „Rada ich spoznám naživo.“

Oblial ma studený pot. Nevedel som, čo mám povedať vo chvíli, keď sa proti mne sprisahali všetky vesmírne mocnosti. Exot v kombinácii s matkou a sestrou znamenal nevšedne pekný večer, možno aj s policajtmi a hasičmi. Okrem toho, tie dve ma vedeli dokonale strápníť v akejkoľvek situácii, nieto ešte v prítomnosti ženy, o ktorej som ani celkom nevedel, či som ju už zbalil.

„Maxim,“ ozvala sa do ticha znovu Sante. „Môžeš mi otvoriť? Ja som pred domom.“

Pustil som ju teda dovnútra a zoznámil s príbuzenstvom. Keď sa Sante predstavila s Hysterkou, moja jediná milovaná sestra prehodila akoby mimochodom, zjavne informovaná cez spoločnú kamarátku: „Aha, Sante. To ty si si to s Maximom rozdala pri nákupoch?“

Ešte kým som ju stihol zabiť pohľadom, zazvonil Exot.

Bol, ako vždy, trochu mimo. Najskôr nám ešte v predsieni ukázal deravé ponožky, čo mal na sebe a povedal, že nevedel nájsť iné, pretože je bez Hysterky celkom stratený. Potom sa jej spýtal, či mu môže pred nami všetkými povedať, že ho ešte miluje. Hysterka sa rozplakala a matka na neho zarevala:

„Nerob tu divadlo a sklapni!“

„To je medzi nami dvoma. Ty sklapni!“ povedal Exot matke a to nemal.

„Až po tebe!“ povedala matka chladne ako Terminátor a rozohnala sa.

Takú mu vrazila, že Exot, ktorého reflexy boli značne spomalené alkoholom, stratil rovnováhu a preletel sklenenou výplňou obývačkových dverí.

Zarinčalo sklo, Hysterka vykrikla a na chvíľu zostalo ticho, ako sme sa všetci prekvapene pozerali na krvavého vzdychajúceho Exota vstávajúceho zo zeme.

„Nabudúce neobjebávaj a nebi mi dcéru,“ povedala matka.

Hysterka omdlela, Exot otvoril vchodové dvere a utekal von. Sante vychrstla pohár vody na Hysterku a otočila sa ku mne:

„Treba mu to zašiť,“ povedala vecne.

Zobral som teda kľúče od auta a zbehol na ulicu odchytiť svojho krvavého švagra. Stál na ulici pred domom a plakal, z hlavy a ruky mu krv odkvapkávala na chodník.

Naložil som ho do auta a viezol na pohotovosť. Hučal som doňho celú cestu, že je idiot a že ak Hysterke ešte ublíži, tak ho zabijem. Ale všetky emócie zo mňa už vyprchali. Bolo mi ho skoro ľúto. Poznám moju sestru od narodenia a viem, že dokáže človeka vytočiť do nepríčetna. Kým sme vyrástli, pobili sme sa niekoľkokrát a ublížili sme si aj horšie než len oplieskaním o stenu. Kým sme prišli do nemocnice, pripadal som si ako v nejakom seriáli z vojenského prostredia.

„M.A.S.H.,“ povedal Exot, keď sa odlepil od sedadla pokropeného krvou.

V ordinácii vytrhol Exot prítomného doktora zo znudenej rutiny svojím strohým popisom, ako ho svokra prehodila cez dvere. Doktor sa smial, že nevládal šiť, a tak predpokladám, že sa Exot bude viac podobať Joffreyovi de Peyrac než ilustračnému obrázku z ročenky plastických chirurgov.

Keď sme vyšli z ordinácie, v čakárni už sedela Hysterka. Usmiala sa na nás ako typická kladná ženská hrdinka z nejakého amerického seriálu, súcitne podoprela svojho manžela a podala mu do ruky papier. Nebola to žiadosť o rozvod, ako by očakával ktokoľvek, kto pochádza z normálnej rodiny, kde veci prebiehajú v prirodzenej príčinnno-následnej postupnosti. Hysterka mala pripravený zoznam popísaný z dvoch strán. Na tej jednej bolo vyznanie lásky, tak šťavnaté, že by bežného konzumenta manželského sexu ranila mŕtvica hneď po prečítaní prvého odstavca. Na druhej strane papiera bol zoznam podmienok, ktoré musí Exot splniť, ak chce nielen žiť s Hysterkou, ale ak chce žiť vôbec. Medzi tridsiatimi dvoma požiadavkami sa vyskytli aj záležitosti typu: „Keď pôjdeš v kuchyni okolo mňa, pobožkáš ma na líce a povieš *Milujem ťa, láska moja*“, „Opravíš konečne ten jebnutý splachovač“ a „Budeš mi kupovať vložky“. Exot zoznam zbežne preletel očami a povedal: „Jasné, zlato. No problem.“

Naposledy som ich videl veselých nastupovať do auta a ničomu som nerozumel.

Keď som sa vrátil domov, bola u mňa už len Sante. Krvavé škvrny a sklo zmizli.

Sante práve vymieňala žiarovku. Lampu rozobrala pomocou vreckového nožika. Svojho. Uvedomil som si, že zbožňujem ženy, čo nosia v kabelke vreckový nožik. Ale okrem Sante inú takú nepoznám.

Našiel som skrutkovač a vzal jej lampu z rúk:

„Aký je najdôležitejší nástroj v domácnosti?“ spýtal som sa konverzačne.

„Muž,“ povedala Sante.

Porozprával som jej o Hysterkinej teórii, že jej vzťah s Exotom sa ťahá už niekoľký život, ale že je blízko deň, keď sa účty vyrovnajú a oni sa budú môcť slobodne rozhodnúť, čo ďalej. A že teraz sa asi intenzívne rozhodujú v posteli.

„Keď im to v sexe funguje tak mimoriadne, možno Hysterka naozaj len stretla ten istý penis ako pred dvesto rokmi,“ uškrnula sa Sante.

Najedli sme sa. Bozkávali. Vyzliekli.

Sante mala na sebe moje slipy.

„Celkom fajn materiál,“ povedala mi.

Až do štvrtej ráno sme sa milovali a rozprávali. Hrali sme sa aj hru „Kto sa prizná s najhoršou a úplne tajnou sexuálnou úchylkou“ s tým, že víťaz dostane raňajky do postele. Aj by som sa zveril s detailmi, ale to by mi asi neprešlo.

Zobudil som sa prvý a díval som sa na spiacu nahú ženu v mojej posteli. Neodolal som a siahol na ňu, aby som sa presvedčil, že som si ju nevymyslel alebo že sa nenachádzam v nejakej rafinovanej počítačovej hre.

Pokožku mala hladkú, teplú a voňavú. Usmiala sa zo spánku.

Šiel som sa potichu pozrieť do kuchyne, čo všetko mám na jenie, pretože Sante vyhrala raňajky. Tesne, ale predsa. Strčil som do zástrčky šnúru od hriankovača, hodil dva chleby do jeho pomaly sa rozpaľujúceho vnútra a pozrel cez dvojice otvorených dverí na svoju posteľ. Mal som zrazu zvláštny a celkom nečakaný pocit, že ja som zas vyhral Sante.

Koitus interruptus

(Polnočný denník (11.))

Okrem posadnutosti plniacimi perami, encyklopédiami a vínom, jedného starého funkčného fotoaparátu značky PRAKTICA a množstva vysoko inšpiratívnych spomienok a originálnych výchovných metód, nad ktorými by zaplesalo srdce každého nezdravo ambiciózneho psychiatra, okrem toho všetkého mi môj otec zanechal ešte zručnosť prevracať palacinky v letku meter nad panvicou. Nie je to zase tak málo, keď prihliadneme na počet hodín, ktoré so mnou strávil. V zásade môj otec neznášal deti ako také, či už boli cudzie alebo jeho, takže skutočné potešenie zo mňa a zo sestry Hysterky začal mať až v okamihu, keď sme boli dospelí. Ale my sme už vtedy, pri všetkom pochopení jeho zložitej povahy a extrémistických rodinných tradícií, z ktorých vychádzal, nedokázali nadviazať tam, kde iným deťom otcovia robili s vatovou bradou Mikuláša a chodili s nimi na ryby. My sme sa naňho pozerali ako na pozoruhodného pána s nevšedným rozhľadom, o ktorom vieme množstvo historiek, lebo sme ho zažili, ako každé Vianoce od nás odchádzal a potom sa vracal, ako zrušil a znovu obnovil každú dovolenku deň pred odjazdom a ako nás držal vystrčených z okna na siedmom poschodí s tým, že ak neprestaneme plakať, vyhodí nás von. Jednoducho to, čo mi ten muž, ktorý ma splodil a vychoval, zanechal ako svoje poslanstvo, je presvedčenie, že byť niekomu otcom je nekonečne zložitá misia a je lepšie sa do nej nepúšťať, lebo zlyhanie v nej postihuje viaceré nevinné obeť, pričom podaktoré z nich to potom hanebne rozmazávajú po internete.

Na toto všetko som myslel vo chvíli, keď som v trenírkach a v Santinom tričku v jej kuchyni vyhadzoval palacinky do vzduchu a spieval pesničku o ježkovi, na ktorej sa Santin syn smial tak, že skoro spadol zo stoličky. Mal už dva dni nové meno, ktoré si vymyslel pred výletom na hrad Devín, lebo Sante mu povedala, že tam si naši národní buditelia dávali mená, o ktorých boli presvedčení, že by im vyhovovali lepšie. To ho zaujalo a po krátkej úvahe vyhlásil, že sa chce volať Očami Okamihu, čo je, myslím, pre päťročného chlapca celkom primerané.

Sante nebola vo svojej koži a ja tiež nie. Ona hlavne z toho, že sa mala stretnúť so svojím bývalým a odovzdať mu syna na víkend. Prečo som bol nesvoj ja, nad tým som pol dňa urputne uvažoval. Asi preto, že som si nejako nevedel zvyknúť na to, že som zamilovaný.

Keď je človek zamilovaný, to totiž ešte neznamená, že nemá problémy. To si len ľudia čakajúci na ten stav eufórie z existencie druhého človeka tak predstavujú. Že to príde a všetko bude úžasné. Bude to úžasné, ale až po peknej drine. Byť zamilovaný a mať depresiu, to je zábavná, ale vyčerpávajúca kombinácia. Možno je to z akútneho nedostatku spánku. Možno je to spôsobené životnými skúsenosťami. Čím je človek starší, tým väčší zázrak je, keď sa mu podarí „padnúť do lásky“. A tým viac potom špekuluje a trápi sa, lebo vie už o množstve spôsobov, ako o ňu môže prísť, ako môže stratiť milovaného človeka, aj seba samého, ako veľmi sa dáva v šanc, koľko toho riskuje a že sa už z prípadného sklamaní možno nikdy celkom nepozbiera.

Dohodli sme sa, že Sante počkám v meste, aby som sa zbytočne nemotal po byte a nerozptyľoval jej bývalého debilnými poznámkami. Tak mi to aspoň vysvetlila.

V podniku som našiel Ježiška, ktorého trpiteľský výraz nabral na intenzite a jeho dvoch kamarátov, dlhoročných ženáčov, riešiacich miesta na parkovanie, vládu a milienky. Ježiška som nevidel odvtedy, ako si odo mňa požičiaval byt, práve uchvátený krehkou Blondínkou zo skupinovej fotografie. Milostná zápleťka sa medzitým sľubne vyvinula na komplikované bludisko, pri východe ktorého bola totálne znechutená Blondínka a psychicky rozložený Ježiško. Partička pri stole sa v trochu nesúvislej debata dotkla témy manželského sexu a najavo vyšla nepovzbudivá skutočnosť, že obaja kamaráti spávajú so svojimi ratolesťami v detských izbách a že ich ženy by radšej darovali obličku, než vlietli so svojimi manželmi do postele. Ježiško spí v spálni, ale iba preto, že sa vyhovára na problémy s chrbticou. Leží preto na spoločnom zdravotnom matraci a analyzuje ženine a svoje vlastné stratégie, ako sa vyhnúť vzájomnej súložii a pritom sa tváriť, že proti nej nič nemajú. Navrhol som im, že by svoje skúsenosti mohli nahráť na video, ktoré by sme potom rozmnožili a za celkom dostupnú cenu by sme ich na matrikách poskytovali všetkým nádejným ženáčom, čo si prídu dohadovať sobášne termíny.

Ježiško si dal ešte ďalšie dve vodky a rozhodol sa, že musí niečo dôležité povedať svojej Blondínke. Ale pretože už mal problémy skoncentrovať sa na tak náročnú akciu, akou je napísanie esemesky, radšej jej rovno zavolať. Hovoril jej „Milujem ťa“ utrápeným hlasom dvadsaťkrát za sebou a nevyzeralo to, že mu ona na to odpovedá niečo v zmysle „Aj ja teba“. Hovoril jej o spriaznenosti duší a o jej koži ako broskyňa a to pred nami

všetkými, ktorí sme zďaleka neboli takí opití, aby nám to bolo jedno a hlavne sme si ešte pamätali na jeho teórie, ktorými nás obšťastňoval pred chvíľou. Pojednávali o nevhodnosti používať v komunikácii so ženami veľké sugestívne slová ako „láska“, „cit“, „porozumenie“, „náklonnosť“, pretože si na to tie beštie rýchlo zvyknú a chcú ich stále viac a okrem toho, keď sa to pomenuje, nakoniec to začne existovať. A načo by bola Ježiškovi láska? Na nič. On má rodinu, dve deti a ženu, ktorá sníva o hrnci Zepther.

Vyhovoril som sa na cigarety a šiel som k baru prehodiť pár slov s čašníčkou, práve prežívajúcou svoje roky od dvadsiatky do tridsiatky dosť turbulentným spôsobom. Odkedy sa za ňou vláčil vojenský letecký mechanik Paul z Michiganu, úhladný a zároveň vraj absolútne asexuálny chlap ako z náborového letáku americkej armády, všetci jej hovorili Honey Bunny. Honey Bunny bola povestná tým, že neoblúbeným hosťom občas pustila do kávy slinu a s tými oblúbenými uzatvárala zvláštny druh spikleneckta, vďaka ktorému sa pár ľudí nezbláznilo, nezabilo, nedostalo do rúk polície, ani neskončilo s guľkou v bruchu. Honey Bunny práve zazerala na Ježiška, ako opito trepe do telefónu a trieska si pritom hlavu o dosku stola.

„To je dehonestujúce,“ povedala: „Asi zavolám jeho žene, nech si preňho príde, ešte než mi to tu ovracia.“

„Daj jej pokoj,“ ani neviem, koho z tých dvoch by mi bolo viac ľúto: „Nekaz jej večer.“

„Ona príde rada,“ zasmiala sa Honey Bunny. „Už tu raz tak bola. Doniesla si aj fotoaparát, nafotila Ježiška a potom tie fotky zväčšila, rozvešala po byte a ukazovala návštevam. Hlavne svokrovcom a tak. Oni majú také veľmi pekné manželstvo.“

Vtedy som si uvedomil drsnosť jej prístupu k Ježiškovi a jeho prehnanú ľahostajnosť k tak peknej žene, akou je Honey Bunny a napadlo mi, či tí dvaja spolu niečo nemali. Honey Bunny, Ježiškova Blondínka Skoropanna a jeho manželka s fotografickou záľubou boli totiž ženy veľmi podobného typu, telesnej konštrukcie a verím, že aj toho istého odtieňa vlasov nazvaného propagačným oddelením príslušného kozmetického koncernu určite nejako povznášajúco napríklad Hviezdna zlatá, Obilná láska alebo Slniečny šťastie. Honey Bunny medzitým začala s reflexiou svojho predchádzajúceho večera: „Išla som do mesta, aby som si

zharmonizovala vnútro a potom som ho nad ránom aj niekoľkokrát videla. Ja som bola tak štátá, že som sa toho taxikára, čo ma viezol domov, stále pýtala, či má dosť peňazí, aby dokázal zaplatiť tie sumy, čo mu naskakujú na taxometri.“

Potom ma ešte rozveselila presvedčením, že aj vracať sa dá s noblesou, hlavne ak ste žena, máte vysoké opätky a viete sa decentne predkloniť.

Sante prišla o hodinu neskôr, ako slúbila. Už som na ňu čakal ako na spasenie.

Očami Okamihu vraj povedal svojmu otcovi, teda Santinmu bývalému, že maminka si našla lásku s krycím menom Lietajúca Palacinka, takže Sante musela všeličo vysvetľovať. Celkom som bol zvedavý, ako sa také veci vysvetľujú, ale ona zjavne nemala chuť venovať bývalému ani o minútu viac svojho mentálneho času, než bolo nevyhnutné. Tak sme nechali posádku krčmy napospas svojmu osudu a nadchádzajúcej piatkovej noci a šli sme si nakúpiť nejaké potraviny na pumpu. Do hypermarketu sa nám nechcelo. Sante sa vyjadřila, že dnes by si to so mnou rozdala radšej v posteli.

Hneď ako sme prišli ku mne domov, zavolala mi Ranená Labuť, že sa práve vrátila z Holandska: „Tak tu ma máš!“ povedala veselo.

Pozrel som na Sante. Taktne sa práve motala v predsieni, vyberala z tašky jablká a šla ich umyť do kuchyne.

„Prepáč, ale ja teraz s tebou nemôžem hovoriť,“ povedal som Labuti. „Zavolám ti zajtra.“

„Ty tam niekoho máš?“ spýtala sa Ranená Labuť.

„Áno.“

„Ty hnusné egoistické hovado,“ vyšlo z nej chladne: „Aké komplexy si liečiš, keď preťahuješ všetko, čo pred tebou neutečie na strom?! Ty nechutný úbohý hochštapler!“

„My dvaja sme sa rozišli. A nie raz. Nepamätáš sa?“

„A kedy to bolo? Ani nie pred tromi týždňami. Ako rýchlo ťa to prebolelo, ty pojebaný zmrď!“

Zostal som chvíľu ticho. V kuchyni šumela voda. Dúfal som, že Sante nepočúva.

„Ja som sa zamiloval,“ povedal som Ranenej Labuti do telefónu: „Zamiloval som sa, chápeš?“

„Si kokot,“ povedala mi a zavesila.

Dostatočne zdeprimovaný som sa rozhodol uchýliť na záchod, lebo tam na mňa Sante nedovidela a vedel som, že jej nebudem musieť nič vysvetľovať. Zobral som si tam aj poštu za tri dni, ktorú som vybral zo schránky. Okrem účtov tam bol aj list v oranžovej obálke. Písala ho Parížanka a text bol celkom krátky: „Už to ďalej nevydržím, potrebujem s tebou hovoriť. To, čo si vtedy povedal, o hľadaní životnej lásky, to je absolútna pravda. Musím ťa vidieť. Musím ťa počuť. Musím sa s tebou stretnúť. Zavolaj mi. PS: Nechcel by si mi stáť modelom?“

Potrhal som list na kúsky a spláchol. Za posledné dni sa mi ozvali dve niekdajšie frajerky a celkom náhodou som na ulici stretol aj svoju Bývalú. Vyzerala nečakane dobre a prekvapivo milo ma aj pozdravila. Spomenul som si na to, ako mi niekto hovoril, že o zasnúbené ženy je najväčší záujem, pretože tak nejako vyžarujú istotu, potvrdenú atraktivitu pre druhé pohlavie a zároveň vzbudzujú chuť bojovať v konkurencii s iným samcom. Je toto aj môj prípad? Odkedy ženy rezignovali na roztomilé heslo „Sed' si, panenka, v koutě, budeš-li hodná, najdou tě“ a samy sú aktívne, rozšírili aj vzťahové zákonitosti svoju platnosť na obe pohlavia?

Láska je láska, ale realita je realita. A na práve prežívanú skutočnosť občas dýcha minulosť svojím smradľavým skazeným dychom. Minulosť plná skvelých ľudí, s ktorými sme si povedali a urobili kopec odporných vecí.

Premýšľal som, ako dlho môžem byť na záchode, aby to Sante nebolo čudné. A koľko mi bude trvať, kým sa dám psychicky do poriadku a či sa tým pádom zmestím do jej časového limitu.

Počul som, ako si Sante v kuchyni pustila na gramofóne nejakú starú platňu. Po chvíli si začala spievať spolu s ňou.

Vošiel som do kuchyne. Keď ma Sante zbadala, už ma nespustila z očí a začala sa pomaly vyzliekať. Celkom pomaly.

„Umyla som jablká,“ povedala hebko. Hlasom, kvôli ktorému by nebožtíci vstávali z hrobu. Aj mňa sa to týkalo.

Začali sme sa milovať. Na stole. Mala orgasmus ako výbuch sopky. Telo sa jej prehlo do oblúka, chvelo sa a pripomínalo nejaké nekonečne pôvabné slovo v japončine, dokonalé línie zľahka načrtnuté štetcom.

„Chcem to do úst,“ zašepkala.

Je niekoľko vecí, kvôli ktorým sa oplatí existovať. Toto je jedna z nich.

Krása. Jednoducho krása.

O hodinu neskôr som už celkom pokojný ležal pohodene v kresle a pozoroval Sante. Pohybovala sa v mojom byte, akoby tam odjakživa patrila. Jedla jablko, listovala v programe, zapla televízor a sadla si polonahá ku mne.

„Možno bude lepšie, keď nebudeme všetko stále riešiť. Keď to necháme len tak,“ Sante mala dar hovoriť životné pravdy celkom nenútene. Naprávala si nohavičky a škrabala štípanec od komára:

„Ja mám pocit, že tvoj mozog je taký obrovský výkonný stroj, do ktorého musíš stále hádzať nejaký materiál, aby sa nezadrel. Ale vzťahy sú strašne krehké. Ak ich budeš toľko spracovávať, môžeš ich poškodiť. Možno tvoj mozog pracuje niekedy ako skartovačka a ani o tom nevieš.“

„Čoho sa najviac bojíš?“ spýtal som sa jej.

„Zrady,“ povedala mi.

Objal som ju. Voňala palacinkami, pracími práškami, jablkami a mnou.

„A ty sa čoho najviac bojíš?“ spýtala sa.

„Zrada je už obsadená?“

„Pokojne môžeš byť originálny. Ja to vydržím.“

„Definitívneho zlyhania. Opakujúcej chyby. Že ťa zraním. Že ma zničíš,“ povedal som tak úprimne, až ma to samého prekvapilo.

Zostali sme ticho. Asi sme obaja premýšľali nad tým nákladom, ktorý sme si doniesli so sebou zo svojich predošlých vzťahov, vzplanutí, sklamaní a ublížení.

Potom sa Sante zdvihla a povedala, že by sme mali byť chvíľu každý sám, aby sme si niektoré veci mohli v pokoji upratať v hlave. A že nič nie je jednoduché a každá zmena bolí, aj keď je to zmena prinášajúca to, po čom sme dlho túžili.

Len čo odišla, už mi chýbala. Pol hodinu som sa potíkal po byte a potom som jej zavolať:

„Prídem. Dobre?“

„Dobre,“ počul som, ako sa Sante na druhom konci linky usmiala.

„Hneď teraz,“ povedal som.

„Som už v nočnej košeli, horúca, vlhká, otvorená a nedočkavá,“ zasmiala sa Sante.

Kto by takémuto niečomu odolal, nech zdvihne ruku.

Švédka trojka
(Polnočný denník (12.))

Sante sa ma v noci v rámci príjemne lenivej medzikoitálnej konverzácie spýtala, koľko som mal žien. Na tento druh otázok je najlepšie neodpovedať, pretože nech poviete akékoľvek číslo, spôsobíte druhej strane mrzutosti a sebe kopu problémov. Keď poviete, že jednu až dve, je v určitom veku jasné, že klamete. Keď poviete, že tri až štyri, je tu istá pravdepodobnosť, že neklamete, ale ak už máte pred tridsiatkou,

zároveň to znamená, že ste manták, čo sa mu ich viac nepodarilo poblúzniť a zviest'. Vyššie čísla, asi tak od desať do štyridsať, zase môžu znamenať, že sa neparujete alebo že ste prelietavý hnusný sukničkář prietrník. Ak ste narátali štyridsať a viac, tak sa s tým v prvom rade žiadnej žene, čo ste s ňou v posteli, nepriznávajte, iba ak by to bola vaša kolegyňa v rámci technickej prestávky pri nakrúcaní pornofilmu a váš vzťah by bol čisto profesionálny. Číslo nad štyridsať ale vzbudzuje podozrenie aj z toho dôvodu, že je čudné, ako si to môžete pamätať. Ak sa váš výpočet opiera o nejaké zápisky, potom vám viac než o sex ide o štatistiku. Čo je vysoké číslo a čo nízke sa okrem toho u každej ženy líši, takže s číslom sedem budete u jednej za chudáka a u druhej za nechutného zvrhlíka. Samozrejme, ak sa vás to spýta vaša prvá láska, s ktorou ste päť rokov chodili a potom si ju vzali za manželku, tak jediná správna odpoveď znie: „Iba teba, láska moja a na žiadnu inú som nikdy nepomyslel.“ Musíte si dať pritom pozor, aby vo vašom hlase nebol ani náznak irónie, na tú sú ženy mimoriadne citlivé a zvlášť ju neznášajú v takto tematicky zameraných odpovediach.

Lenže Sante sa vtedy pobavene usmievala a dodala niečo v tom zmysle, že ona si to už spočítala a keď jej poviem ja, aj ona mi to prezradí a myslí si, že budem prekvapený. Na to som sa nechal nachytať a začal som v duchu sumarizovať. Nerobil som to už celé roky, takže mi to šlo ťažko. Najskôr som sa dopracoval k číslu jedenásť, čo sa mi zdalo celkom primerané. Potom som si pospomínal lepšie a vyšlo mi štrnásť. Nakoniec som dospel k sedemnástke s nejakými výhradami, teda že to napríklad nebolo dokončené alebo to nebol sex v konvenčnom slova zmysle. Na odpovedi „sedemnásť s výhradami“ sa Sante smiala prekvapivo dlho. Potom sa ma spýtala, či sa pri sexe do trojky počítajú obaja partneri, aj keď ten druhý nebol až taký aktívny.

- Jasné, že obaja, - povedal som a bol som zvedavý, čo sa zase dozviem.

Už som sa veľakrát so všelijakými frajerkami zaoberal teoretickými úvahami na túto tému, ale nikdy sme sa nezhodli vo výbere pohlavia toho tretieho. Ona vždy chcela muža, ja ženu. Ona nechápala, prečo by sa mala o môj záujem deliť s nejakou ďalšou ženou, ja som zase nikdy nebol zvedavý na nejakého iného postaveného vtáka než na svojho vlastného. Nie som homosexuál, aj keď sa ma na to už pár ľudí veľavýznamne pýtalo, zvlášť v súvislosti s mojou láskou k Wittgensteinovi: „Lúbezný teplotný rozdiel častí ľudského tela... Skutočne, myslím perom, pretože o tom, čo píše ruka, hlava často nič

nevie...“ Naozaj nie som teplý, som len odblokovaný. Kedysi som mal dokonca aj miernu homoparanoju, ale časom sa to vstrebalo, až na situácie, keď sa na verejných toaletách niekto pri pisoároch postaví tesne vedľa mňa. To sa musím ovládať, aby som mu nevrazil.

Sante ma rozveselila trochu absurdnou povečierkovou historkou z internátu a ja som si spomenul na príhodu, ktorú mi kedysi rozprávala Ranená Labuť. Vystupovali v nej Ranená Labuť, moja sestra Hysterka a Hysterkin vtedy ešte len budúci manžel Exot. Odtrhli sa v trojici z akejsi firemnej prezentácie a celú noc obrážali krčmy. Po polnoci skončili v nejakom erotickom zariadení, kde dievčatá pripúťali v sadomaso miestnosti Exota o stenu, šli ešte pre nejaký alkohol, ale cestou na neho zabudli. Pili, konverzovali a údajne aj tancovali pri tyči až do rána, keď im nejaká korpuletná sympatická slečna s dobrým srdcom a ukrajinským prízvukom prišla pripomenúť toho pána v putách, ktorému vraj treba na záchod a pomaly mu zlyháva krvný obeh. Vedel som si tie dve živo predstaviť, ako si museli strihnúť, ktorá sa ho vráti vyslobodiť a s akým výrazom sa tam sestra nakoniec vybrala. Čo sa tam dialo a ako to prebehlo, Ranená Labuť nevedela a Hysterka o tejto udalosti doteraz mlčí, ale boli to určite veľké veci, keďže sa s ňou Exot na mieste nerozišiel.

Sante sa smiala a pridala sa príbehom chlapíka, ktorý kedysi chodil s jej kamarátkou. Zbožňoval igelit, takže sa tí dvaja väčšinou milovali v pršiplášťoch. Zvlášť tie špeciálne upravené pre cyklistov boli vraj pre nich neskutočne rajcovné. Teplo a telesná námaha kombinovaná s nepriedušnosťou pršiplášťov však spôsobovali zaparenú pokožku a neskôr sa kamarátke začali robiť ekzémy. Keďže sa jej milý igelitu nedokázal vzdať, rozišli sa. A ona teraz žije normálnym sexuálnym životom s normálnym chlapcom bez obsesí, ale vždy, keď prší a von vyrazia davy v pršiplášťoch, dievča sa nenormálne vzruší a nevie, čo so sebou.

Díval som sa na Sante, uvoľnenú a šťastnú a uvedomil som si, že prístup k sexu sa dá prirovnať ku vzťahu k jedlu. Ranená Labuť bola kulinárka so zmyslom pre špeciality nečakané a exotické, pre malé, ale mimoriadne chuťovo výrazné porcie esteticky naaranžované na nahriatom tanieri. Niekedy ani nepotrebovala jesť, stačilo jej čítať si recepty, hovoriť o nich, dívať sa na jedlo alebo ho len ponúknuť, ale nakoniec nič nepodať. Sante bola z tých, čo majú radi rozmanité chute, experimentujú, strašne radi jedia a hlavne si s potešením naložia aj za plný tanier. Moja bývalá

uprednostňovala zdravé veci, delila svet na hygienický a nehygienický a bola posadnutá diétami, takže niekedy si úmyselne odopierala, aby sa mohla následne prepchať niečím iným.

Keď mi toto prebehlo hlavou, zjavila sa pri mne Ranená Labuť, usmiala sa a ja som si s bolesťou uvedomil, že ešte dlho potrvá, kým si znovu budeme môcť vymieňať podobné výplody bujnej fantázie. Ak vôbec.

Ako mi táto myšlienka doznela a obraz Ranenej Labute sa začal rozplývať, zapípal mi mobil. Dostal som esemesku, a to v duchu Jungovskej synchronicity - samozrejme od Ranenej Labute: MOZES SA SO MNOU ZAJTRA STRETNUT?

Odpísal som: AK TY CHCES, TAK JA MOZEM. MAM SA PREDTYM ROZLUCIT S MAMOU A ROZDAT MAJETOK?

Nechcel som byť nijako nevhodne vtipný, ale pripadalo mi v poriadku, že s ňou aspoň v rámci možností komunikujem rovnako ako už celé roky. Ona bola iného názoru. Najskôr dvadsať minút neodpovedala a potom poslala strohú odpoveď: TAK O SIESTEJ NA NASEJ LAVICKE. POTVRD PRIJEM.

- Vyzerá to tak, že zajtra budeš mať pekný večer, - poznamenala Sante.
- Mám ťa čakať?

- Radšej nie, - povedal som prezieravo. - Nechcem, aby si ma videla celého od krvi.

Ranená Labuť si dala záležať. Mala čerstvo umyté vlasy, nový kabát obopínajúci postavu a kyticu, údajne od nejakého nezaujímavého ctiteľa. Cítil som, že než sme sa stretli, kopla do seba jedného alebo dvoch panákov na nervy. Nevadilo mi to. Aj ja som to urobil.

Spýtala sa ma, prečo to takto skončilo. Či mi nechýba. A či nemám pocit nenahraditeľnej straty, pretože ona už so mnou nemôže byť ani kamarátka. Či mi stačí niečo tak priemerné ako tá žena, u ktorej teraz zvyknem spať.

Vedel som odpovede na všetky jej otázky. Chýba mi a vždy mi bude chýbať. Ale nemôžem inak. Náš vzťah s Ranenou Labuťou som už nevládal vydržať.

To všetko totiž nebolo len o sexe a o intelektuálnej stimulácii. Ja som mal so Sante chuť robiť množstvo vecí, ktoré som si s Ranenou Labuťou nevedel predstaviť. Pri Sante som dokázal byť samým sebou. A vedel som, že nám to možno so Sante pôjde. So Sante som prvýkrát pocítil, aké môže byť príjemné sobotné ráno v posteli s rozospatou horúcou ženou a dieťaťom, ktoré vám jazdí po celom tele studenou hračkárskou formulou a sťahuje z vás perinu.

Ale mohol som toto povedať Ranenej Labuti? Vedel som, že niekto tam vnútri nej by to pochopil, ale zároveň som mal stopercentnú istotu, že by som jej tým nekonečne ublížil. A trochu som sa aj bál, čo by nasledovalo. Zranená Ranená Labuť je iste nebezpečnejšia než postrelený diviak pred turistom v červených trenírkach. A pri tom všetkom som si uvedomoval, že mám Ranenú Labuť rád, želim jej to najlepšie a keby sa to dalo, bol by som s ňou čo najviac.

Sedel som tam na lavičke ako idiot a počúval jej vety, ktoré boli všetky pravdivé, presne formulované a v ničom nám nepomohli. O mne. O nej. O nás. Samovytáčaním a samotryznením sa Labuť dostala k tomu, že sa rozplakala a nemohla prestať. Podal som jej vreckovku, na čo sa rozplakala ešte viac.

- Smiem ťa ešte objať? - spýtal som sa a keďže nič nepovedala, bral som to ako súhlas.

- Ty si ale malý skurvený smrad, - zašepkala mi Labuť.

Držal som ju v náručí a znovu som si uvedomil, ako fantasticky vonia, aké má úžasné telo, cítil som jej iskru, ktorá ma vždy priťahovala. Chcel som ju mať stále na dosah, chcel som, aby nikdy odomňa neodišla, aby bola stále pri mne spolu so Sante a ďalšími skvelými ženami, ktoré som mal to šťastie stretnúť. Na okamih som zatúžil po tom, o čom snívajú všetci muži: mať tak všetky. Všetky a navždy.

Ranená Labuť sa odtiahla a pobozkala ma:

- Bude mi trvať dlho, kým ti odpustím.
- Ja viem byť trpezlivý, - povedal som.
- Ale hovno, - zhodnotila to realisticky.

V tom okamihu sa pri nás objavili dve cudzinky, či si nás môžu odfotiť. Ranená Labuť sa spýtala, prečo preboha práve nás, či na svete nie je dosť depresívnych fotiek z vojnových konfliktov, zemetrasení a diplomatických stretnutí na najvyššej úrovni. Cudzinky boli Švédky, mohli mať tak dvadsaťpäť a celé boli poobliekané štýlom, „tri hodiny som doma makala na tom, aby bolo vidno, že mi je jedno, čo mám na sebe“. Jedna bola veľmi pekná, o druhej by moja sestra Hysterka určite povedala, že čo už, tak má určite aspoň zlatý charakter. Pekná sa spýtala, či medzi nami nie je láska. Zlatá doplnila, že sme vraj vyzerali ako párik z propagačných materiálov o životnom poistení.

- Lásku najviac vidno, až keď je nezvratne v riti, - povedala im na to Ranená Labuť a postavila sa.

Chvíľu váhavo hľadela na kyticu, čo mala v ruke, potom mi ju hodila na kolená, pozdravila a kráčala preč.

Díval som sa za ňou a nevedel som, či viac cítim smútok alebo úľavu.

Švédky už nemali, čo by si v našom inšpiratívnom meste pozerali, tak si prisadli ku mne na lavičku. Keď sa celkom ochladilo, presunuli sme sa do krčmy a nakoniec cez večierku, kde sme si kúpili fľašu vodky, až k nim do hotela. Bol som rád, že som ich stretol. Mohol som sa zaoberať všeobecnosťami ako tretia svetová vojna, systém sociálneho zabezpečenia a absolútna láska. Nemusel som dumať nad sebou.

S výberom ubytovania sa dievčatá určite inšpirovali reklamou na šampón Wash&Go, takže vo svojom secondhandovom oblečení voľne pohodene v bieložlatých posteliach vyzerali veľmi štýlovo. Boli empatické a rozcítené, lebo im končila dovolenka, v rámci ktorej absolvovali Amsterdam, Prahu a kuriózne zakotvili na jeden deň na Slovensku, kde - ako sa vyjadrili - nie je okrem ľudí nič zaujímavé. Riešili sme otázku plnohodnotne prežitého života a ja som predostrel teóriu, ktorou sme sa pred časom v noci zaoberali s kamarátmi, ale vzhľadom k všeobecnej

indispozícii sme ju nedokázali dotiahnuť do konca. Princíp bol v tom, že rozdelenie rokov, ktoré má človek príležitosť na tomto svete prežiť, by bolo spravodlivé až vtedy, keď by sa zaviedol odpočet ako v hokeji. Že by sa každému rátať len čistý čas. Napríklad nikto by nemohol zomrieť, kým by si SKUTOČNE neodžil tých päťdesiat rokov. Niektorí by už možno ťahal fyzických stosedemdesiat rokov, ale naozaj odžitých by mal len sedemnásť alebo len dva mesiace, a tak by si možno konečne rozmyslel, ako bude nakladať s okamihmi svojej existencie na tejto Zemi.

Toto sme rozvíjali skoro trištvrté litra.

- A počítal by sa len čas, v ktorom je láska, radosť, porozumenie medzi národmi a farebne zladené interiéry v depresívnych filmoch, - povedala Pekná.

Vtedy som už anglicky hovoril nekonečne dobre a rozumel som aj švédštine.

- Krásna myšlienka! - povedala Zlatá a zaspala.

- Tak tú fľašu dopijeme, nie? - spýtala sa Pekná.

Celú noc sme sa rozprávali o lyžovaní, köttbularoch, celosvetovom sprisahaní s krycím menom IKEA a o tom čurákoví Bergmanovi.

Keď som ich odprevádzal na vlak, spomenul som si na igelitku s reklamou na nejaké švédske obrábacie stroje, ktorú kedysi v hlbokom socializme dovliekla naša matka z Viedne. Bol na nej slogan: „Nie všetko, čo je zo Švédska, musí byť studené a blond.“ Je to pravda. Niečo môže byť teplé a pehaté. Na to prvé som prišiel až nad ráno a vôbec mi to nevadilo. Bolo sa na čo pozerieť. A hlavne som došiel k novému poznaniu, že niekedy je najvzrušujúcejšia taká švédska trojka, ktorej sa priamo nezúčastníte. Je to podobné ako s mágiou: ako hovorí moja sestra Hysterka, najsilnejšie sú tie zaklínadlá, ktoré nepoužijete.

Sladký jazyk

(Polnočný denník (13.))

Kúpil som si posteľ. Jednak kvôli tomu, že Sante párkrát poznamenala, že naposledy spala na zemi na matraci, keď mala osemnásť a netušila, že

bude mať so mnou možnosť zaspomínať si na svoje najbúrlivejšie roky, keď si ešte myslela, že keď jej niekto strčí jazyk do úst, znamená to lásku na celý život. Druhý dôvod bol ten, že ma sestra Hysterka zas omráčila nejakou svojou okultnou teóriou o tom, že ak chcem stabilizovať svoj citový život, posteľ je nevyhnutná.

Tak som dva dni strávil tým, že som chodil po obchodoch s nábytkom a líhal si v nich do postelí. Nakoniec som si vybral veľkú kovovú posteľ s mrežami. Doviedol som dvojicu mladých predavačov k vystavenému kusu a povedal som, že to je tá, ktorú chcem.

- Hm... taká rodinná posteľ, - povedal chlapec solídne, ako ho to naučil na školení zahraničný inštruktor.

- Trtkacia, - povedalo dievča. Nepotrebovalo žiadne kurzy.

Kým mi ju doviezli domov, stačil som sa pohádať so Sante a upadnúť do depresie. V podstate som mal pociťovať skoro úľavu, pretože už niekoľko dní som si hovoril, že za tým musí niečo byť, že to nie je možné, aby nám to tak fungovalo, že predsa nemôže existovať živá bytosť ako Sante a nemať aspoň dve také otrasné vlastnosti alebo zvyky, z ktorých budem sústavné na mŕtvicu. A teraz tá chvíľa prišla, podala dôkaz o tom, že Sante nie je z umelej hmoty, že ani ja nie som vyrobený podľa nejakého zvrhého programu a mne bolo z toho zrazu nanič.

Sedel som na novom matraci ešte v igelite a díval sa na svoju novú posteľ: rozloženú a zabalenú v niekoľkých škatuliach. Našiel som vrečko s návodom, skrutkami a šesťhranným kľúčom „na rýchlu a ľahkú montáž nábytku, ktorý vám urobí radosť“.

Zavolať som Hysterke a povedal som jej, že jej teória je úplne od veci, lebo kým som spal na zemi, mal som vždy frajerky, a teraz mám posteľ a sedím tu sám s návodom na použitie.

- Moje teórie sú v poriadku. To ty si nenormálny, - povedala mi sestra, ako som mohol predpokladať. - Poskladaj posteľ, kúp fľašu a kvety, choď po Sante a pekne si to na tej novej posteli rozďajte. Aspoň uvidíte, či nevráža a môžeš ju prípadne zajtra vrátiť bez udania dôvodu.

Vracanie bez udania dôvodu je Hysterkina špecialita. Je v tomto smere prekvapivo širokospektrálna. To len ja vždy udávam dôvody a komplikujem si tým život.

Zdvihol som starý matrac, aby som urobil miesto novej posteli a našiel som tam načaté balenie nejakých liekov. Pozrel som si návod a dospel som k presvedčeniu, že príbalový leták antikoncepcných tabletiék by mohol byť použitý ako námet na béčkový horor. Poučený hrôzostrašnou kapitolkou o tom, čo sa môže stať, keď žena vynechá dávku, som napriek tomu, že sme ešte nezakopali vojnovú sekeru, vytočil číslo a povedal Sante, že si u mňa zabudla tabletky a či ich jej nemám doniesť.

- Tabletky? - spýtala sa prekvapivo odmerane. - A aký majú názov?

- Logest, - prečítal som z papierového obalu.

- Ja užívam Cilest, - povedala Sante a tresla telefónom.

Ešte než som stihol niečo vymyslieť a zavolať jej späť, niekto zazvonil pri dverách. Bola to Parížanka. Prišla neohlásene. Myslím, že môj život by bol aspoň o polovicu katastrof chudobnejší, keby neexistovali neohlásené návštevy. Zvlášť návštevy toho typu, akú si pre mňa pripravila Parížanka. Odkedy mi napísala list s vyznaním horúcich citov, na ktorý som neodpovedal a dokonca som zbabelo zatajil, že som ho vôbec dostal, správala sa ku mne nenútené a priateľsky ako predtým, ale zároveň premyslene, čo svedčí o tom, že je z ľudí, čo sa nevzdávajú. Nemala na sebe nič šialené ako obyčajne. Bola len v džínsoch a čiernom tričku, pod ktorým sa črtala podprsenka, pery sa jej leskli a vlasy tiež. Povedala, že o pár dní sa vracia do školy do Paríža a chcela si ešte na mňa nájsť čas, pretože toho máme - podľa nej - veľa spoločného. Nevie, čím voňala, ale dosť ma to znervózňovalo.

Keby sme spolu sedeli za stolom, asi by sme sa rýchlo dostali k témam, ktorým som sa chcel vyhnúť, tak som jej vysvetlil, že musím skladať posteľ.

- Nič nie je viac sexy ako muž s nástrojom v ruke, - povedala na to.

Keby mi bola celkom ľahostajná, bolo by všetko iné. Ale ona bola príťažlivá a veľmi milá. A ja som už dávno nezažil pocit, že ma niekto

veľmi chce a vynakladá námahu na to, aby ma mal. To bola nebezpečná konštelácia a ja som si toho bol vedomý.

Kým sme skladali posteľ, všetko bolo v poriadku. Bola zručná a vedela spolupracovať. Povedala, že to má z tých inštalácií. Potom sme to však dorobili, Parížanka sa niečím poliala, takže si musela tričko vyzliecť a než som jej stačil požičať nejaké svoje, ležali sme spolu na celkom novej zloženej posteli a bozkávali sa. Každá žena chutí inak a táto bola omamná. Neuveriteľne nečakane na zbláznenie omamná.

Zložil som ju zo seba, zdvihol sa z postele, v panike zamrmlal niečo v tom zmysle, že idem po cigarety a vypadol z bytu.

Už mesiac nefajčím. Vždy kvôli nejakej prestanem a potom kvôli tej istej znovu začnem.

Sadol som si na lavičku pred domom a premýšľal som, čo mám robiť. Díval som sa do svojich okien a videl Parížankin tieň na závesoch. Vyzliekla sa. Potom chodila popri knižnici. Vybrala si knihu, prelistovala a dala naspäť. Prešla popri okne, prsia jej smelo trčali a vrhali provokatívne tiene. Bol som vonku, vnútri ma čakala Parížanka, v ďalšej štvrti možno bdela moja Sante a ja keby som vedel, tak zavýjam.

Rozbehol som sa za Sante. Nemal som so sebou nič, len kľúče od svojho bytu a tam som sa vrátiť nechcel. Chcel som byť niekde, kde ma to zajtra nebude mrzieť, že som tam bol. Aj keď ma to v tejto chvíli stálo tú páľčivú bolesť v podbrušku.

Keď som prišiel k Sante, bolo už určite po polnoci. Za jej oknami blikalo svetlo sviečok. Vedel som si ju predstaviť, ako si pri nich vykladá karty, telefonuje tlmeným hlasom s nejakou kamarátkou, alebo len tak premýšľa. Potichu som vyšiel po schodoch až k jej bytu a našiel kľúče vo dverách z vonkajšej strany. Sante sa takéto veci stávajú často.

Potichu som otočil kľúčom v zámku a otvoril dvere. Nevieam, prečo som to vlastne urobil. Normálne by mal človek zaklopať a s ospravedlňujúcim úsmevom podať majiteľovi kľúče na znamenie toho, že naše úmysly sú čisté, aj keby tým majiteľom bola frajerka. No ja som v tom momente nerozmýšľal. Možno to bola nejaká neznáma sila, čo ma prinútila potichu vojsť dovnútra. Nejaká sila, ktorá už dopredu vedela, čo tam uvidím.

Díval som sa a nemohol sa pohnúť ako po údere bleskom. Potom som sa otočil a bežal preč. Nič som nespravil. Nič som nepovedal. Nebolo čo.

Utekal som preč, nevedel som kam.

Počul som ešte, ako sa otvorilo okno a ako za mnou Sante kričí:

- Vráť sa! Je to inak!

Všetko je inak. Vždy je nakoniec všetko inak.

Ocitol som sa na nábreží a už som nevládal ďalej. Sadol som si a lapal po dychu. Myšlienky sa mi rozprskli v hlave ako po výbuchu. Cítil som len bolesť, pred ktorou nebolo úniku, akoby som bol v bolesti uzavretý ako v tesnej nádobe.

Sedel som tam nekonečne dlho. Múr bol studený a mne zostalo tak chladno, že som sa roztriasol a nedokázal som to ovládať. Za celú tú dobu, ako som tam cival do tmy, trikrát okolo mňa prešla policajná motorizovaná hliadka. Na štvrtýkrát auto zastalo, vystúpili z neho dvaja policajti a legitimovali ma. Samozrejme som pri sebe nemal žiadne doklady. Zalovil som len tak v rámci demonštrácie snahy po vreckách bundy, ktorú som mal na sebe prvýkrát asi po dvoch rokoch a jediné, čo som tam našiel, boli rozmrvené žuvačky a preukaz z knižnice na moje meno, plný pečiatok a pokút za neskoré vrátenie kníh. To policajtov prekvapilo. Nevyzeral som na človeka, čo chodí do knižnice. Prvé, čo im napadlo, bolo vytrhnúť mi preukaz z ruky a preskúšať ma z údajov, ktoré v ňom boli napísané. Povedal som im meno, dátum narodenia, adresu a aj to, že keď som odchádzal z domu, skutočne som nepredpokladal, že budem o takomto čase sedieť na ulici. Keby som to vedel dopredu, radšej si dolámem nohy, ešte kým vyjdem z bytu.

- To by bolo samopoškodzovanie. To je trestný čin, - povedal policajt. Intenzívne mi pripomínal nejakého herca z filmu o neandertáľoch, ale nevedel som si spomenúť na názov ani žiadne ďalšie detaily, tak som to nechal tak. Bol som našťastie do tej miery príčetný, že som si svoje pochybnosti vo veci účinkovania policajta v scéne zápasu s rozzúreným medveďom nechal pre seba.

- Uvedomujete si, že vyzeráte ako veľmi podozrivý živel, keď tu takto sedíte? - spýtal sa ma ten druhý.

- Viem si predstaviť, ako ma asi vidíte, - odpovedal som pravdivo.

- Čo tu robíte? - prvý policajt sa rozhodol neokolkovať.

Jedno zo základných životných pravidiel znie, že umierajúcim, frajerkám a policajtom sa môže klamať. Ale ja som bol vo vnútri otupený, spomalený a zúfalý a bolo mi všetko jedno. Čo som tam vlastne robil? Čo som vôbec robil na tejto planéte rútiacej sa vesmírom?

- Premýšľam, aký som kokot, - povedal som úprimne.

- Čože? - spýtal sa prvý policajt.

- Nerobte si z nás srandu, lebo to ešte sakra oľutujete, - upozornil ma druhý.

- Pristihol som frajerku s iným, - povedal som.

Policajti si vymenili pohľad.

- Aha, - vyjadrili sa.

- Poznám, - povedal ten prvý a odpísal si akoby pod ťarchou nejakej hnusnej spomienky. Bohvie, či chráchanie v službe nie je proti predpisom.

- To prejde, - pleskol ma do ramena, vrátil preukaz z knižnice a kývol hlavou na kolegu. Asi len ženy z nás skutočne robia ľudí. Aj keď niekedy iba sprostredkovane.

Policajti si odchádzajúc niečo povedali a zrazu sa vracali ku mne.

- Ale nechystáte sa tam skočiť, že nie, - spýtal sa ma jeden z tých dvoch mužov zákona.

- Som O.K. - povedal som mdlo.

- Lebo to by sme vás radšej zadržali a postrážili, kým by vás to neprešlo, - povedal policajt dobrotivým tónom, o ktorom si iste myslel, že z neho vyžaruje pokojná autorita, ale to si určite predstavoval aj Hitler, keď dával dobré rady deťom na zjazde Hitlerjugend.

- Som úplne v poriadku, - zopakoval som.

Policajti sa váhavo pohli smerom k autu a mne prišlo na um, že to s tou samovraždou nebol taký zlý nápad. Počkal som, kým policajti zmiznú za zákrutou a pomaly som vyšiel na most.

Zadíval som sa do vody. Vedel som, že na tom mieste môže mať hĺbku aj šesť metrov. Ponorím sa až na dno a budem plávať preč. Rieka tiekla lenivo, ale spodné prúdy sú zákerné a bolo chladno. Keď všetko, čo mám na sebe, nasiakne vodou, tak to dlho nevydržím.

Vyliezol som na zábradlie a pozeral som sa do vody. Nohy sa mi chveli od zimy. Zrazu som začal pozorovať sám seba: ako tam stojím, celý vystresovaný a unavený, ako som sa vlastne na tento okamih pripravoval už celé mesiace a môj chvíľkový pocit šťastia v poslednej dobe bol len tabletkou proti bolesti, ktorá má uľaviť ťažko chorému v posledných hodinách a umožniť mu dať si do poriadku vzťahy s najbližšími a závet. Díval som sa dolu a zrazu som bol len ja a tá voda podo mnou. Všetko ostatné stratilo dôležitosť. Spomenul som si na báseň o samovrahovi, ktorú som kedysi čítal: „Pokojná studená tvár rieky pýtala ma o bozk.“

- Čo mu jebe? - ozvalo sa obďaleč celkom hlasno. Nadránom sa zvuky nesú s neznesiteľnou zreteľnosťou.

Stáli tam dve dievčatá, možno nemali ani dvadsať, jedna vyššia, druhá nižšia, no obe vyzerali tak, ako v poslednej dobe vyzerá asi štyristo miliónov iných dievčat na všetkých kontinentoch. Teda ako Jenifer Lopez. Všetci traja sme znehybneli, dívali sa na seba a čakali.

Trochu nezmyselne som si v tej chvíli predstavil ich nohavičky, trochu vlhké od všetkých tých vzruchov a nenaplnených nádejí dnešnej noci, tie nohavičky, ktoré nakoniec nikoho neuvítali, možno len nejaké tie zatúlané mužské prsty, trochu špinavé, lepkavé a slané od arašidov v špinavej miske na stole. Predstavil som si, že noc pre obe Jeniferky

neskončila nijako závratne, lebo idú domov samy a môžu rozoberať len pár nezaujímavých pripitých týpkov s otrepanými rečami, smradľavým dychom a flákmi v podpazuší. Uvedomil som si, aké by to bolo pre ne pekné, keby som teraz skočil. Táto noc by získala na cene. Vzrušenie, volanie na políciu a na záchranku, výpovede do zápisnice, dôležitostí, s akou by o celej veci mohli hovoriť kamarátkam, kolegyniam v práci a všetkým tým kreténom, s ktorými by nakoniec skončili niekde v bare. Bol by to môj darček na celý život alebo aspoň do doby, keby ma neprekryli neprekonateľné opisy ťažkých pôrodov, snehových kalamít, dovoleníek a pohrebov.

- Zlez dolu. To ti za to nestojí, - povedala mi Jeniferka.

- Dám ti tyčinku. Na nervy, - povedala Tiežjeniferka a začala sa hrabať v malej kabelke so vzorkou zebry.

Prišlo mi to dosť absurdné. Keby som teraz skočil, bol by to skok v nepravú chvíľu. Keby som zliezol, bol by som ako nejaký idiot z reklamy na tyčinky: „Kvôli tomuto sa oplatí žiť!“ A zostať tam stáť a neurobiť nič sa mi už nechcelo. Zišiel som dolu.

Dievčatá ku mne podišli bližšie. Jeniferka sa mi zadívala do očí. V tých jej sa odrážal rad svetiel na nábreží. Na viečkach mala lesklé tiene a obočie vytrhané celkom do tenka. Bola si urvať svoj sobotný kus šťastia a teraz sa vracala domov do Petržalky.

- Aj môj brat to berie a potom robí blbosti, - povedala mi.

Tiežjeniferka našla čokoládovú tyčinku a podala mi ju. Rozbalil som ju a rozlomil na tri časti. Rozdelili sme sa.

- Ďakujem, - povedal som.

- Neni za čo, - povedala mi Tiežjeniferka.

- Ale je.

Kráčal som preč. Obišiel som riekou cez druhý most, potom som šiel smerom, ktorým býva Hysterka, na pol ceste som si to rozmyslel a odklonil do mesta.

Chodil som a chodil až do rána, akoby sa to všetko dalo rozchodiť.

Baby test

(Polnočný denník (14.))

Raz sa ma Ranená Labuť opýtala, či si viem spomenúť na okamih, keď som uveril v svoju vlastnú silu. Hlavou mi vtedy preleteli všetky tie situácie, v ktorých som prekonal strach z výšky, z hĺbky, z bolesti, všetky chvíle, v ktorých som čelil stovkám pohľadov a vlastným pochybnostiam, či to zvládnem. Ale v skutočnosti je pre mňa najťažšie postaviť sa vlastným citom.

Tušil som, že v prípade, že by som v týchto dňoch musel riešiť, čo so sebou, čo so Sante, či jej verím, či budem vedieť pochopiť a zabudnúť, keď sa budem musieť rozhodnúť, či ju milujem alebo som len zamilovaný, že vo všetkých týchto situáciách môžem hanebne pohorieť a utrpieť katastrofálnu porážku, pretože nič neviem, ničomu nerozumiem a ničím si nie som istý. Aby som sa nemusel zaoberať svojím citovým životom, ani sebou samým, pracoval som šesťnásť hodín denne, púšťal sa do projektov na hranici zdravého rozumu, vypol som telefón, večer do seba nalial presné množstvo alkoholu, ktoré ma otupilo do tej miery, že som sa neriešil a zároveň mi umožňovalo čítať a tým zaplňovať mozog inými príbehmi než svojimi. Začal som Stopárovým sprievodcom po galaxii a skončil pri Harrym Potterovi, čo sa mi celkom osvedčilo, nielen z toho dôvodu, že to bola realita vzdialená od tej mojej, ale aj preto, že som konečne pochopil, o čom sa rozpráva moja sestra s matkou.

Po týždni som bol prepracovaný, chronicky nevyspatý a bolela ma chrbtica. Ale neplakal som, nezúril, neotravoval Sante, ani nikoho iného, nezatíkal skobu do stropu, dokonca som si ani nebrúsil žiletku o zápästie. Bol som stále duševne zdravý, čo som považoval za čiastočné víťazstvo.

Z môjho príjemne otupujúceho stereotypu ma vytrhla sestra Hysterka, ako vždy s problémami, o ktorých by človek nepredpokladal, že ich bude chcieť konzultovať práve so mnou.

Začalo to samozrejme nevinne, a to tým, že ma sestra Hysterka pozvala na biliard. Hrávame spolu radi, lebo sa do toho vkladáme obaja len v miere primeranej našim schopnostiam, je pri tom sranda a vždy hráme o vecnú cenu, napríklad o maxibalenie psích suchárov, knihu vydanú k

jubileu Playboya, alebo o tričko s nápisom Karel Gott at the Carnegie, ktoré sme my dvaja dostali ako spoločný darček ku Dňu detí od našej matky. Hysterka ma obyčajne hneď na začiatku stretnutia oblaží tým, že oznámi, kto to vyhrá a vždy sa to splní. Nech robím, čo robím, ak mám prehrať, prehrám, ak mám vyhrať, ani sa nemusím snažiť a vyhrám. Časom som to prestal analyzovať a užívam si priebeh, asi ako keď človek pozerá v televízii tenis zo záznamu. Už vie výsledok, ale je zvedavý, ako sa k nemu dospelo. Hysterka fixuje očami gule, premyslene sa dotýka tága a skláňa sa nad stolom spôsobom, ktorý núti mužské osadenstvo lokálu nepričítne jej civieť do výstrihu. Ona takúto kulisu potrebuje na to, aby so mnou mohla preberať závažné témy, ku ktorým sa inak ťažko odhodláva, ako že má podozrenie na rakovinu žalúdka, dlhy, platonický milostný pomer s profesorom starogréčtiny na dôchodku, na krku výmenu bytu a čo kúpiť otcovi na Vianoce.

- Vyhráš ty, - oznámila mi Hysterka. - Lepšie než drôtom do oka, nie?

- Všetko je relatívne, - povedal som.

Keď sa ukázalo, že Hysterka mala opäť pravdu a naozaj som začal nezvratne spieť k víťazstvu, čo mi trochu zlepšilo náladu, sestra mi povedala, že ma potrebuje na tri veci, ktoré sama psychicky nezvládne a to 1. niečo kúpiť, 2. niečo urobiť a 3. byť s ňou v noci hore a počúvať jej nadávky, ak to dopadne zle.

Spýtal som sa, či budeme následne potrebovať aj nejakého právnika alebo plastického chirurga, ak sa nám to vymkne z rúk, na čo povedala, že to si nemyslí. Tak sme teda dopili, dohrali, ja som zhrabol vecnú cenu v podobe kuchárskej knihy z roku 1934, ktorú sme spolu našli v antikvariáte a odvtedy mali spor o jej vlastníctvo a vyšli sme von.

V lekárni s nonstop predajom vyšla najavo moja dnešná misia. Mal som ísť kúpiť tehotenský test, lebo Hysterka sa vyjadрила, že jej to dva týždne mešká a z toho je tak na nervy, že by sa o tejto skutočnosti nedokázala baviť s lekárničkou a neomdlieť pritom.

- Nemal by toto s tebou absolvovať niekto, kto s tým má viac spoločné než ja? Myslím nádejný otec alebo niekto v tom zmysle, - povedal som.

- S otcami je to na prd, - povedala Hysterka. - To by si mohol vedieť.

V lekárni to prebehlo hladko, dokonca som si mohol vybrať z troch druhov tehotenských testov, z toho dva boli vhodné na použitie v ktorúkoľvek dennú hodinu. Vybral som ten najdrahší, lebo sa mi zdalo, že je najoptimistickejšie farebne ladený.

Na ulici zatiaľ nejaký slizký Talian volal Hysterku na kávu. Povedala mu, že pôjde veľmi rada, lebo si práve doliečila kvapavku a tým pádom dlho nebola vonku.

Doma sa Hysterka potom pol hodinu zaoberala problémom, do ktorého pohára sa má vycikať, aby sa doňho trafila. Nakoniec vybrala tri poháre na whisky, do dvoch nám naliala a s tretím sa zavrela na toailete.

Myslím, že príbalové letáky liekov a zdravotných pomôcok sú samostatným jedinečným druhom literatúry, a tak som sa masochisticky pustil do pútavého čítania návodu na použitie testu na zistenie prítomnosti nejakého hormónu v moči, ktorý potvrdzuje tehotenstvo. Keď mi Hysterka podala svoj pohár s tekutinou farby whisky, vedel som už, čo s ňou. Nalial som sestrin moč, kde bolo treba a stopol päť minút.

- Keď budeš vedieť výsledok, tak mi povedz, - povedala Hysterka a pustila Stinga.

Hysterka sa motala po kuchyni, pohojďavala sa v rytme a schválne sa nepozerala na stôl, tam, kde som sa díval ja. Výsledok bol jasný takmer okamžite, ale ja som využil celý päťminútový limit, lebo som chcel prísť na najsprávnejšiu formuláciu, ktorou sa oznamujú takéto veci.

- Pozitívne, - povedal som, pretože mi nič lepšie nenapadlo.

Hysterka sa naklonila ponad moje plece a tupo hľadela na modré čiarky v okienkach z bieleho plastu. Nevedel som ani náhodou, čo sa odohráva v jej hlave, ale dobrý pocit som z toho nemal.

- Prepáč mi, milé moje dieťa, že sa neteším. Ale ty vieš prečo, - povedala zrazu Hysterka niekomu imaginárnemu.

- Šibe ti? - spýtal som sa.

- Ešte nie. Ale možno mi čoskoro bude.

Vtom zaštrkotali kľúče a s obvyklým citom pre správne načasovanie dnu vpálil Hysterkin manžel Exot s cestovnou taškou a troma zdochnutými karafiátmi.

- Ahojte, - pozdravil nás.

Hysterka mu vyšla naproti do predsieni. Dostala od neho kyticu a pusu na líce:

- Čau, zlato. Prišiel som skôr, takže ak máš nejakého milenca pod posteľou, tak nech tam už aj ostane a neznervózňuje ma nejakým utekaním von v trenkách a ponožkách.

Exot sa zasmial na vlastnom vtipe a pohl sa do obývačky. Hysterka sa aj s kyticou zatvorila na záchode.

- Zas je tu bordel, - povedal Exot, vyzul si ponožky a hodil ich na zem. - Pozeral si futbal? - spýtal sa ma, nepočkal na odpoveď, ku ktorej som sa aj tak nechystal a zareval smerom ku kuchyni:

- Doriti, daj to tichšie, láska moja, nech sa počujeme, keď sa rozprávam so švagrom!

Keď ma Exot oslovuje „švagor“, nejakým nepochopiteľným spôsobom ma to irituje, asi preto, že mi pripadá nepatričné stále ma upozorňovať na náš príbuzenský pomer, o ktorý som sa ani náhodou nepričinil.

Dvere na toalete sa otvorili, ale žiaden iný zvuk sa nedostavil, tak som sa otočil k Exotovi a prehodil len tak mimochodom:

- Ty... možno ti dnes Hysterka bude chcieť niečo povedať, tak si myslím, že ťa...

Viac som nestihol, lebo v kuchyni niečo prasklo a potom zhaslo svetlo v celom byte. Nastalo ticho a tma, do ktorého zaznel podozrivo nevinný hlas mojej sestry:

- To budú asi poistky, nie?

Samozrejme to urobila naschvál. Chcela si informáciu o svojom tehotenstve nechať pre seba. Aspoň zatiaľ.

- Prečo? - spýtal som sa pošepky v kuchyni, kým Exot v predsieni nadávajúc opravoval poistky.

- Pretože otec je neistý, - povedala Hysterka. - Samozrejme, že aj Exot prichádza do úvahy, ale je tu ešte druhá možnosť.

- Kto?

- Bratranec. Prúser.

Hysterke sa triasol hlas. Chápal som to. Bratranec by bol ideálnym darcom semena, vo všetkých ohľadoch prevyšujúcim genetický materiál, ktorý mohol poskytnúť Exot. Keby nebol bratrancom.

Rozhodol som sa, že jej nebudem klásť všetky tie otázky, ktoré by chcel položiť asi každý normálny človek, že čo sme to za rodina, prečo akurát s bratrancom a čo s tým chce urobiť. Vedel som si predstaviť, ako k tomu došlo, poznám ich oboch už celé roky.

- Teraz sa bojíš, že budeš mať mutanta? - spýtal som sa Hysterky.

Ešte kým sa stihla rozplakať, za dverami niekto zazvonil. Exot nás obšťastnil svetlom a otvoril dvere.

Prišla matka a otec, čo bola vzájomná kombinácia, ktorú som nemal možnosť vidieť od svojich promócií. Otec bol v obleku a matka v nevšedne decentnom kostýme, čo vzbudzovalo podozrenie, že niekto zomrel. Podľa matkinej bledej tváre by horúcou kandidátkou na nebožku mohla byť práve ona. Potom aj vysvitlo, prečo. Za otcovým chrptom sa objavila útla postava jeho partnerky, ktorej sme my s Hysterkou dali pracovné pomenovanie Lady Heidi. V živote som nevidel nikoho tak permanentne vystresovaného. Možno za jej žalúdočnú neurózu môžeme my - deti jej životného partnera, pretože ja sa od prvého stretnutia snažím byť milý, čo nemôže chápať inak ako iróniu a keď sa Lady Heidi deň pred Štedrým večerom zoznamovala s Hysterkou a spýtala sa jej, prečo ešte nemajú stromček, sestra jej s ľadovým pokojom odpovedala:

- Pretože sme jehovisti. Otec vám to nespomínal?

Pozdravili sme sa s Lady a jej v tom okamihu vyskákali červené škvrny na krku.

Matka to zaregistrovala a jemne sa usmiala svojimi krvavočervenými perami. Z toho som usúdil, že asi vedela dopredu, že sa s nimi stretne, pretože naša matka sa vyznačuje tým, že čím brutálnejší odpor očakáva, tým besnejšie sú v ten deň farby jej mejkapu. Hysterka sa vytratila do kúpeľne, keď sa vrátila, bola na tom podobne.

Všetci traja prišli z reštaurácie, kam sa odobrali po spoločnej návšteve notára. Boli vybavovať dedičstvo po tete Mary, ktorá bola síce otcovou tetou, ale mimoriadne si padla do oka s našou matkou, takže keď náhle zomrela v spánku vo veku osemdesiat rokov a v ružovej sexy nočnej košielke s volánmi, zanechala za sebou niekoľko mačiek, poltonovú lúboštnú korešpondenciu a komplikovanú poslednú vôľu, podľa ktorej mala takmer všetko zdediť matka a jej deti, teda my. Otec zúril a Lady Heidi tiež, samozrejme svojím energeticky úsporným spôsobom a žiadali od matky aspoň ten tetin dom so záhradou, aby sa aj deti Lady Heidi mali kde hrať. Matka im na to vraj odpovedala niečo v tom zmysle, že deti, o ktorých je reč, sú chlapi po pätnástke, ktorí potrebujú len trochu súkromia na onanovanie a nie záhradu s vinohradom. Prečo sa nakoniec všetci rozhodli poctiť návštevou práve Hysterku, sme sa nedozvedeli, asi každý z nich dúfal, že sa vyjadríme v ich prospech.

Vo vzduchu viselo čudné napätie, ktoré sa Exot rozhodol uvoľniť alkoholom. Odišiel do kuchyne a za ním šla Lady Heidi. Tí dvaja vždy cítili akúsi spriaznenosť, ako dvaja stroskotanci s podobným osudom uprostred rodiny, ktorej nerozumejú. Hysterka a matka ich nechceli nechať samých a tejto štvorice v jednom priestore sa zas bál otec, takže sme zrazu všetci stáli natlačení v malej panelákovvej kuchyni. Exot zbystril pohľad a naklonil sa nad smetný kôš. Hysterka si uvedomila svoju neopatrnosť, ale už bolo neskoro.

- Baby test. Pozitívny, - povedal udivene.

Ostatným zapalovalo rýchlejšie než Exotovi. Všetci sa pozreli na Hysterku. Bolo počuť, ako prehltila.

- Áno, - povedala.

Na okamih zostalo ticho.

- Fíha, - povedala matka.

Otec pozrel na Lady Heidi a tá sa ako na povel nečakane vrhla na Hysterku a so slzami dojatia ju začala objímať.

- Ty kokso, tak to vyšlo, - povedal Exot a otvoril šampanské. Zátka minula Hysterkinu hlavu asi o centimeter a vystrelila sklenené dvierka na kuchynskej linke. Všetkým sa nám zniesla k nohám majoránka a staré účty z Pizza expresu.

Postupne sme vypili celú Hysterkinu domácnosť. Dedičstvo už nikto nespomenul. Otec bol stále viac priateľský a živiálny, Lady Heidi sa asi po štvrtom poháriku prestala triasť a už sa len chichotala na každej poznámke, o ktorej len hmlisto vytušila, že by teoreticky mohla byť vtipná. To bol asi princíp, na ktorom im to s otcom funguje.

Matka so sestrou pili striedmo a obe boli napojené na taký ten rodinný ženský pohľadový internet, pri ktorom sa zúčastnené strany na seba pozerú a automaticky si dekodujú nezmyselné vety, ktoré im vychádzajú z úst do informácií, ktoré majú skutočný obsah. Matka sa asi po hodine zdvihla a Hysterka ju šla odprevadiť. Chvíľu si niečo šuškali v predsieni, potom matka ozelenela a zavolala si taxík.

Večer skončil bravúrne. Lady Heidi chcela silou-mocou spievať nejakú pesničku o kapitánovi, ktorá bola určite veľmi inšpiratívna, usudzujem aspoň podľa toho, ako ju otec vehementne odvliekol domov. Exotovi prišlo zle a ovracal koberec. Keď ho dával do vane, ovracal ho znovu. Tak sa odobral na záchod a celú noc tam zostal. Mne to vyhovovalo, pretože keďže som sľúbil Hysterke, že budem u nich spať, vyhol som sa alternatíve, že budem musieť počúvať ich súlož ako naposledy, keď som sa v noci zobudil na to, ako Exot preťahuje moju sestru vo vani.

Rozložil som si gauč a prelaďoval som sa z alkoholovej vybudenosti na level spánku. Prišla ku mne Hysterka a sadla si na posteľ.

- Cítim sa taká sama, - povedala mi.

- Aj ja, - odpovedal som pravdivo.

- Budeme na seba dávať pozor, dobre?

- Viac než doteraz? Celá jedna pobočka telekomunikácií žije z toho, čo my dvaja pretelefonujeme, - povedal som jej.

Hysterka sa na mňa usmiala:

- Keby som bola chlap, chcela by som byť ako ty.

- Fíha, to je kompliment!

- To sú výpadky úsudku spôsobené tehotenstvom, - povedala mi Hysterka: - Krv sa mi nahrnula do maternice, tam sa zabáva to moje vajíčko so spermiami bohviekeho a mozog sa preto nedokrvuje.

Tak sme tam ešte chvíľu sedeli, počúvali špliechanie Exotových zvratkov o záchodovú misu a jeho bolestné dávenie, chytil som Hysterku okolo pliec, ona ma hladkala po hlave a rozprávala mi o tom, čo cíti, čo by v živote chcela a o tom, čo si dáme zajtra na raňajky.

Počúval som ju so zatvorenými očami. Vonku už vyvreskovali vtáky, mal som za sebou ťažkú noc a pred sebou náročný deň. Zase sa cezo mňa všeličo premlelo, ale ja sám som sa nedostal ani o krok ďalej. Ale možno áno. Dohodol som sa s otcom, že spolu pôjdeme na víno. Ak je u neho kľúč k pochopeniu môjho života, tak je na čase, aby som ho našiel.

Sado maso radosti

(Polnočný denník (15.))

Šťastie je jediná vec, ktorú môžeš niekomu dať, aj keď ju sám nemáš, - povedala moja sestra Hysterka asi s takou mierou preduchovnenosti, akou disponuje tank obvyklej veľkosti a šla si požičať psa do útulku. Poradila jej to kamarátka. Okrem iného. Na to iné som sa radšej ani nepýtal, aby som sa nedozvedel pár vecí, ktoré fakt nemusím vedieť. Keď sme sa stretli, Hysterka bola vyzbrojená preukazom "venčera", psom strednej veľkosti s pokročilou depresiou a vodidlom farebne zladeným s kabátom, čižmami a hodvábnym šálom poletujúcim okolo jej tváre, na ktorej sa objavil zvláštny trpký odhodlaný výraz, aký som u nej nevidel

odvtedy, ako sa rozhodla, že bude v družstve mladších žiačok reprezentovať našu školu na spartakiáde a dostane sa až na Strahov. Vôbec, celá vyzerala ako z Vogue, aj s tým psom neurčitej rasy, a nie ako žena na pokraji nervového zrútenia.

Pes sa k nám tematicky výborne hodil. Bol smutný a ani raz na nás nepozrel, z čoho som usudzoval, že po svojich životných skúsenostiach už rezignoval na ľudí ako celok.

- Neboj sa, zlato, sme v podobnom hovne ako ty, - prihovorila sa mu Hysterka a nahlas sa vysmrkala do papierovej vreckovky.

Odkedy Hysterka zistila, že čaká dieťa a nie je isté s kým, pričom do úvahy prichádza jej manžel, v súvislosti s ktorým mi už dvakrát volala a prosila ma, či by som jej, v rámci svojho literárneho talentu, nemohol skoncipovať žiadosť o rozvod a potom ešte Bratranec, ktorý by bol ako prípadný otec bezkonkurenčný, keby si človek nevybavil hneď všetky tie postavičky mutantov z kreslených seriálov a filmov so sociálnou tematikou. Ja zas prechádzam sebaspytujúcim obdobím v súvislosti so všetkými ženami, čo som v poslednom čase stretol alebo zanechal a hlavne s jednou, ktorú som videl s iným. Podľa známeho pravidla ja riešim Hysterkine problémy a ona moje, pretože v hrôze pred vlastným životom je lepšie sa starať o druhých, než si v kuse trieskať hlavu o stenu. Takže som tajne zatelefonoval Bratrancovi do Prahy a opatrne sondoval, kedy plánuje prísť domov, aby mala moja sestra príležitosť zvestovať mu šťastnú novinu. Hysterka zase zavolala Sante a údajne sa jej spýtala, či je aj ona tak pripečená ako ja, že sa so mnou nedokáže stretnúť a porozprávať. Čo všetko si povedali ďalej, to neviem, ale myslím, že sa im podarilo navzájom sa dôkladne znechutiť.

To som však vtedy ešte netušil, len som premýšľal, prečo si chce Hysterka obzerať naše nové dedičstvo po tete Mary v podobe starého domu so záhradou a ak na to má nejaký vnútorný dôvod, prečo na to potrebuje aj mňa a psa. Došlo mi to až v priebehu ďalšej hodiny: nech už boli okolnosti jej tehotenstva akékoľvek, pud zahniezdovania bol silnejší než všetky intelektuálne pochybnosti.

Od prednej brány sme nemali kľúč a Hysterka ako budúca matka už z princípu odmietla preliezť plot, tak sme obišli záhradu a vošli zozadu cez odomknutú záhradnú bránku. Opadané lístie nám nostalgicky šušťalo pod nohami, vysoké opätky Hysterkiných čižiem sa zabárali do blata a my

sme vošli do studeného neživého domu, poloprázdneho po nájazdoch príbuzných, ktorí tam boli pred nami, aby si zobrali všetko, o čom boli presvedčení, že im to navzdory závetu spravodlivo prináleží.

Hysterka vybrala z kabelky za vrečko sviečok a pozapalovala ich. Vyzeralo to ako nejaký rituál a pravdepodobne aj bol, ale sestra nebola v stave počúvať moje vyrývačné otázky, tak som si ich nechal pre seba. Pootváral som okná. Hysterka poliala pár vyschnutých kvetov v kvetináčoch a odpratala misky po mačkách. Tie boli už niekoľko týždňov u susedy, ale ich minulé prítomnosť v dome bola tým jediným, čo nášho požičaného psa prebralo z letargie.

- Myslíš, že by sa mu tu páčilo? - spýtala sa ma Hysterka.

- Psovi?

- Aj.

- Vyzerá samovražedne.

- Ale ešte stále je nažive. Ešte je šanca, - povedala sestra nežne, prudko zdvihla psa za obojok do vzduchu a bez prílišných okolností mu vybrala z papule tetinu hodvábnu spodničku.

- Možno je život tety Mary jednou z mojich alternatív, - povedala Hysterka a zapálila sviečku aj pod zarámovaným ľubostným listom vystaveným na stene. Napísala ho teta svojmu milencovi, keď mala osemnásť rokov. Nikdy ho neodoslala. Tak sa jej milenec oženil s inou a odišiel do Argentíny. List si teta držala na očiach na dôkaz toho, že aj jeden čin môže zmeniť život človeka na nepoznanie. Teta Mary bola presvedčená o tom, že keby ten list poslala, jej milenec by sa oženil s ňou, to ona by s ním šla do Buenos Aires a tam by ako tridsaťročná umrela na tuberkulózu.

- Neviem, čo mám robiť, - povedala Hysterka. - A stále čakám na niečo alebo niekoho, kto to za mňa rozhodne.

- A čo hovorí tvoj anjel? - neodpustil som si.

- To ani nechcem vedieť. Ale predpokladám, že sa už objednal u svojho psychiatra.

Vrzli dvere zo zimnej záhrady a tam sa v šere objavila Sante. Nevidel som ju dva týždne. Od tej nešťastnej noci. Cítil som, ako mi v krku uviazla hrča. Báľ som sa, že ak sa pokúsím niečo povedať, zadusí ma. Našťastie tu bola Hysterka.

- Čau, Sante, - povedala. - Príjemne si ma prekvapila.

- Kto by ti odolal, - vrátila jej to Sante.

- Viem o pár prípadoch, - povedala Hysterka pochmúrne, ale ďalej to nerozvíjala, vzala depresívneho psa a pohla sa k dverám. Tam na mňa nenápadne mrkla a zmizla, zanechajúc ma tam samého medzi tuctom sviečok a Sante.

- Čítam si, čo píšeš. O nás a o sebe. - povedala Sante: - Ale nepochopila som nič. Ja vlastne neviem, o čo ti ide a neviem, či to vieš ty.

Sformulovala to pekne. Ani sa mi to nechcelo kaziť nejakou odpoveďou, bolo by úžasné nechať tú vetu visieť vo vzduchu až do skonania sveta, veď čo je už jednoduchšie, než povedať, že niekomu nerozumiete, aj keď si ten niekto ide vypísať dušu. Nechcelo sa mi už odpovedať vlastnými slovami, keď som sa práve dozvedel, že moje vlastné slová tak na celej čiare zlyhali. Obyčajne mi v takejto chvíli príde vhod niečo, čo práve čítam. Okamžite som si spomenul na myšlienku, ktorá bola o tom istom, len ju napísala Erica Jongová v biografii Henryho Millera *Démon zblízka*: "Jaký to paradox psaní: Za slova se neschováš. Co a kdo jsi, vysvítá z každé stránky - ať už předstíráš objektivitu, nebo ne. Svlékneš se až do nejvlastnějšího já. Proto je neporozumění něčímu psanému výtvoru tak bolestné. Jde o neporozumění něčímu já."

Radšej som mlčal.

- Dáš si čaj? - spýtala sa Sante po chvíli. Našiel som modrú šálku so zlatým dnom, ktorú si nikto neodniesol, asi preto, že mala odlomené ucho. Naliali sme si čaj a ďalej sedeli potichu.

Zrazu som mal chuť opustiť svoje ja, oslobodiť sa od neho a vidieť veci objektívne, také, aké sú. Možno sa mi to podarí tesne po smrti, ale vtedy mi bude to zistenie na prd. Možno preto sa ľudia zbližujú a hľadajú si toho správneho do dvojice, lebo majú pocit, že ak aj nebudú môcť opustiť svoje ja, tak ho ten druhý v okamihu najhlbšej dôvery pustí do seba a to nielen tým kúskom tela a životnej tekutiny, ale že mu v nejakých okamihoch otvorí vedomie. A to bude možno chvíľa, keď síce neuvidí veci celkom objektívne, teda zo všetkých existujúcich uhlov pohľadu, ale aspoň z tých dvoch bodov: zo svojho ja a z ja milovaného človeka a podobne ako pri videní dvoma očami sa mu zrazu odkryje nečakaná perspektíva, o ktorej existencii predtým len hmlisto tušil.

Vzápätí som si uvedomil, že to sa nikdy nemôže podariť. Ten druhý je tak isto sám a uväznený v svojom ja, nemôže vyjsť von, ani nikoho pustiť dovnútra, všetko vidí nielen z iného vesmíru, ale aj celkom inak, zoskupené do mierok podľa svojej vlastnej metrickej sústavy, celkom inej, než je tá vaša, pričom existencia porovnávacích tabuliek je neistá.

Díval som sa na Sante. Netušil som ani vo sne, na čo myslí a čo vlastne chce. Bola bledá a krásna, skláňala sa nad vrchnákom od termosky a zohrievala si oň ruky. Para z horúceho čaju jej stúpala do tváre a uvoľňovala molekuly jej vône, zmes pachu jej tela a zázrakov francúzskeho voňavkárkeho priemyslu, ktorá sa z pokožky za jej ušnými lalôčkami s krvou pulzujúcou v jemných žilách niesla vzduchom ku mne.

Sante kýchla.

- Fuj, smrdia tu mačky, - povedala a zdvihla sa. - Ja už pôjdem. Ty zostávaš?

Prikývol som. Nechcelo sa mi s ňou mlčať v aute, na rozhovor sme sa ani jeden necítili a bez rozhovoru o tom, čo stálo medzi nami, sa nedalo ísť ďalej.

- Musím tu ešte niečo... zbaliť, - zaklamal som, pretože sa mi zdalo lepšie, keď si bude myslieť, že s ňou nemôžem odísť, než že nechcem.

Odišla a ja som ju po pár sekundách zatúžil ešte vidieť, ako sa stráca v tmavnúcej záhrade, medzi holými pahýľmi stromov bez listov, štíhla a krásna ako ohýbané mreže na starej bráne. Vyšiel som von a počul som

klepnutie dvoch železných častí prednej brány o seba, ako keď cez ne niekto prelieza. Zobral som si spoza dverí z košíka sekeru a šiel sa pozrieť, čo tam kto hľadá.

Cez záhradu prebehli dva tiene. Zamierili k letnej kuchyni, ktorú mala teta Mary zariadenú zo starého, ešte dreveného autobusu, pomalovaného pestrými farbami, ktoré naposledy videli čerstvý náter v to leto, keď som mal pätnásť, v modrých vyťahovaných teplákoch som nanášal vrstvy zlatej farby na okenice, počúval k tomu Depeche a znechutene vysvetľoval tete Mary, prečo ma je na gymnáziu večná škoda. Až keď som pristúpil k oknu, zistil som, kto to vošiel dovnútra. Bol to šestnásťročný syn Lady Heidi s dievčaťom. Vedel som, prečo. Voňalo to v ňom sušenými hriabami a lekvárom, bolo tam veľké mäkké kreslo a nikto by ich tam nehľadal. Okrem mňa. Pozeral som sa cez okno, ako sa bozkávajú, ako jej chlapec strčil ruku pod kockovanú sukňu, ako sa zvalili na staré kreslo, ako sa na seba tlačili neskúsene a vzrušene, ako jej zhrnul hrubé pančušky pod kolená, ako jej ruky zablúdili chlapcovi do rozkroku.

V okamihu, keď som si uvedomil, že som to ja, čo sa na tých dvoch dívam a že by bolo celkom vhodné, keby som neočumoval a zmizol, som zacítil čísi pohľad.

Z druhej strany dreveného autobusa stála Sante. Dívala sa na mňa. Mlčky a vážne. Jej hnedé oči mi prenikali až niekam hlboko, kde ma to ešte stále bolelo.

Usmial som sa na ňu ospravedlňujúco a potichu som sa vrátil do domu. Prehľadal som tete Mary kredenc a našiel tri fľaše orechového likéru jej vlastnej výroby. Spomenul som si na pár popoludní, ktoré som strávil s ňou, s jej nekonečnými mládeži neprístupnými historkami a ochutnávkami likérov, ktoré som absolvoval podstatne skôr, než by to potešilo mojich rodičov. Na jednej z fliaš bol štítok s nápisom 1991- PREKRÁSNA JESEŇ a myslím, že tým teta nemyslela počasie, ale nejakú avantúru, ktorou sa zaoberala súčasne s výrobou likéru. Na ďalších dvoch fľašiach štítky chýbali, ale nevyzerali mladšie. Otvoril som Prekrásnu jeseň, nalial si do horčičáka, ktorý teta volala zásadne "ruský krištál" a vliat to na ex do seba. Rozohrialo ma to, zalepilo a takmer okamžite zblblo. Dvere zo záhrady vrzli a objavila sa v nich Sante:

- Daj aj mne.

Nalial som jej. Vypila za pol pohára naraz. Postojačky a takmer nábožne.

Dali sme si znovu. A znovu. Po tretej runde sme sa začali smiať.

- Vďaka ti, Bože, za alkohol, konkrétne za likéry s neznámym zložením, - povedala Sante.

Nič sme neriešili. Pili sme. A potom sme sa milovali v posteli tety Mary. V tej, v ktorej zomrela, v tej, v ktorej snívala, že sa jej láska z mladosti vráti z Argentíny, v posteli, v ktorej nakoniec písala lúboštné listy iným a ktorá možno mohla byť aj jej novomanželským lôžkom, keby si to nebola na poslednú chvíľu s celou svadbou rozmyslela.

Nevyzliekli sme sa celkom. Len tak, aby som sa dostal medzi Santine dlhé horúce stehná, aby sme sa mohli pod šatami dotýkať. Milovali sme sa a potom Sante kýchala stále viac, alergická na mačaciu srst', lízala ma, hrýzla, smiala sa a nakoniec zaspala ako zabitá a ja o pár sekúnd za ňou.

Precitol som uprostred noci, polovytriezvený a trasúci sa od zimy. Zapálil som nočnú lampu a šiel pohľadať nejaké deky. V pomútenej hlave som mal len neurčitý pocit šťastia, úľavy a zároveň neistotu, nekonečnú ako celý vesmír. Nevedel som prísť na to, či som niekde na konci, či na novom začiatku.

Cukor, bič a nič

(Polnočný denník (16.))

Ležal som doma v posteli, nikam som nechcel ísť, zdalo sa mi, že nič nemá zmysel, bol som unavený, bolel ma žalúdok, mal som štikútku, cítil som ostrú tepavú bolesť v spánkoch a tak som si hovoril, že ak je pravda všetko, čo som si pred pár dňami prečítal v časopise na Santinom záchode v článku o nervovom zrútení, tak som sa práve nervovo zrútil. Celkom ma to zistenie uspokoilo. Niekedy je čakanie na pohromu horšie než pohroma samotná. S nadľudským úsilím som zdvihol telefón a preložil obe pracovné stretnutia, ktoré som mal napísané v diári, na iný termín. Vyhovoril som sa na chrípku, pretože keby som pravdivo povedal, že som čerstvo zrútený, možno by sa naše stretnutia odložili rovno ad acta.

Urobil som si kávu a začal som sa opäť zamýšľať nad sebou.

- To je tá najväčšia blbosť, - povedala mi neskôr sestra Hysterka. - Vo chvíli, ako bola táto, si sa mal pustiť do stierkovania, otíkania kachličiek alebo aspoň umývania okien. Fyzická práca zaháňa nevhodné myšlienky zabrdajúce do otázok samotnej podstaty bytia. Nad podstatou bytia sa človek môže zamýšľať, len keď je čo najviac oprostý od emócií. Keď je v depke, povoľuje sa špekulovanie len po level "chladnička" a "vzorka na paplone".

Začal som sa hrabať v svojej knižnici, čo by som si tak prečítal, aby som prišiel na vznešenejšie myšlienky. Problém je v tom, že hoci som vždy mimoriadne veľa čítal, nijako mi to v konečnom dôsledku nepomohlo. Moja knižnica, aj po tom, ako ju výrazne odľahčila moja bývalá, je ešte stále plná kníh všetkého druhu, od ruských klasikov až po Umberta Eca a Eliasa Canettiho, v ktorých je množstvo veľkých myšlienok, čo som si ich aspoň raz precedil cez hlavu a predsa sa to nijako podstatne neprejavilo na ušľachtilosti mojich tém. Okrem toho, najlepšie príbehy - a to, čo ja v knihách hľadám, sú práve príbehy - sú aj tak hlavne o vášni, sexe, osude a o vraždách.

Nakoniec som našiel na kazete film od Woodyho Allena Annie Hallová a pustil som si ten. Jednak je to veľmi svieže dielko, jednak mám u Woodyho pocit, že jeho tápanie životom malo nejakú pointu, aj keď uznávam, že dosť svojráznu, keďže si nakoniec zobral aziatku, ktorá mu predtým celé roky hovorila "tati".

Vzal som si do postele štôš časopisov, ktoré som si posledné týždne kupoval a nestíhal čítať a čerpal som plnými dúškami informácie o Afganistane, výdobytkoch kozmetického priemyslu, názoroch našich verejne aktívnych osobností a tiež o tom, akou závratnou rýchlosťou technologicky zastaráva môj počítač. Moju kultivovanú, zľahka depresívnu nudu mi narušila sestra Hysterka. Zavolala mi priamo z prechádzky s ďalším psom z útulku. Odkedy čaká dieťa, tiež má pocit, že problémy sa dajú rozchodiť. Tentoraz zasiahla do môjho života ako povestný deus ex machina. Povedala mi, že videla Sante vchádzať do domu s nejakým mužom a vyzerali, že spolu riešia dosť vážne veci a keď teda my dvaja nie sme schopní otvorene hovoriť o svojej vzťahovej kríze, tak možno v okamihu, ako sa ocitneme v milostnom trojuholníku, tvárou v tvár realite, nič iné nám neostane a povieme si, čo si máme povedať.

- Ja som v posteli po psychickom kolapse, - oznámil som jej.

- Netrep, obleč sa a choď za ňou. Dopadne to dobre alebo zle, ale aspoň to nejak dopadne. Ak sa zase neporozprávate, iba sa s ňou vyspíš, tak si idiot.

Zaujalo ma, odkiaľ má informácie, ako sa vyvinulo moje posledné stretnutie so Sante.

- Videla som vás, - priznala Hysterka pod nátlakom. - Zabudla som si tam rukavice, takže som sa vrátila, ale to ste boli práve v najlepšom, tak som ani nešla dnu.

Sodoma Gomora, inak sa pomery v našej rodine ani nedajú nazvať.

Sestra do mňa ešte desať minút húdla niečo v tom zmysle, že keď k Sante pôjdem, len využijem príležitosť na vyjasnenie si situácie, že to vlastne nebude pokus o pristihnutie in flagranti, pretože to sa už vlastne odohralo, že to bude len prejav mojej akcieschopnosti.

- Keď ja ju mám asi stále rád, - povedal som Hysterke. - Ja nechcem zase vidieť niečo, čo nechcem vidieť.

- Pozri sa, stojím pred jej domom, je mi zima, mám tu obrovského psa, ktorý je na nervy ešte viac než ja, dávam ti pozor na frajerku, či náhodou nevidím, že sa tam všade zhaslo alebo čo, len aby si mohol prísť a netrpeť ujmu na zdraví, - vychrlila na mňa sestra: - Viem, že sa do teba starám viac než je normálne, ale pre mňa je to vždy lepšie, než myslieť na to, s kým asi čakám dieťa a ako asi to chůďa bude kvôli tomu vyzerať. Tak ma neser a pod!

Ako hovoria čarodejnice: "Nerob, čo chceš, rob, čo ti hovorím!"

Keď som prišiel k Sante, Hysterka už pred jej domom nebola, zato tam stálo to isté auto za milión a pol, ktoré som tam videl v tú osudnú noc, keď mala Sante kľúče vo dverách z nesprávnej strany.

Zazvonil som teda u Sante a vnútil som sa dovnútra. Sante bola v rozpakoch, on vlastne ani nie. Bohvie, či niečo ako rozpaky má vôbec vo svojej emocionálnej banke.

Videl som ho znovu a tentoraz som mal dosť času sa naňho sústrediť. Uvedomil som si, ako ma Sante sklamala. Čo videla na tomto exemplári, to som skutočne nedokázal pochopiť.

- Moc, - zodpovedala mi neskôr moju otázku Hysterka. - A hrubú silu. Jeho kreditku. A možno sa len cítila strašne sama, keď sa on do nej zamiloval a ona si s ním začala.

No to musela mať úplné zatmenie mozgu, keď sa to stalo.

Na prvý pohľad bolo na ňom vidno, že je to kokot. Kokot toho druhu, čo je vo vnútri zakomplexovaný z detstva s autoritatívnou matkou, ktorú teraz zo seba vyháňa tým, že sa hrá na tvrdého týpka, čo si na vás najme vraha, ak mu dáte najavo, že nebudete robiť to, čo chce on. Na takých mám alergiu, odkedy sa pamätám. Asi mám niečo podobné hlboko v podvedomí, nechcené a nepriznané, keď ma tak neskutočne iritujú.

- Ježiš, - zhodnotila súčasnú prítomnosť nás oboch vo svojom byte Sante.

- Na Ježiša nevyzerá, - povedal Kokot. - Vyzerá skôr na toho tvojho depresívneho autora, čo píše furt o tom sexe.

- Píšem zo života, - povedal som mu: - O čom by si písal ty? O prachoch a o nakladačke? Akú máš vlastne životnosť?

- Vieš čo, vypadni, než ti jednu jebnem, - povedal.

- Ty vypadni, - povedal som mu.

Určovať, kto tam zostane, mala vlastne podľa poriadku Sante, tá sa ale zmohla len na nejaké nie celkom artikulované pokusy o urovnanie začínajúceho konfliktu. Kokot bol odo mňa o nejakých desať čísiel vyšší a o takých dvadsať kíľ ťažší. Nie som žiadny zakrsnutý suchotinár, ale rozhodne netrávim toľko času ako on v posilňovni hltaním anabolík a naberaním svalovej hmoty. V tej chvíli mi to bolo jedno. Vedel som, že ak existuje jediná chvíľa v celom mojom živote, keď skutočne nemám riešiť situáciu nenásilím a inteligentným odchodom, tak je to táto.

- Do piče, ak sa chceš biť, tak len povedz, - vyjadril sa on.

- Nechcem. Ale nič iné mi neostáva, - povedal som mu ja. - To nevyzerá na rozhovor o knižkách.

- Fasa, - povedal Kokot: - Na toto som sa tešil.

- Prestaňte, preboha, - zaúpela Sante ako kladná hrdinka nejakej telenovely, - lebo zavolám policajtov.

- Opováž sa! - zrúkol na ňu Kokot a ja som si zrazu pripadal ako vo westerne, až na to, že tá krv, čo pravdepodobne potečie, bude skutočná a moja, a nie nejaká maskérska sračka na plátne. Nebál som sa, bol som podivne zmierený s tým, že asi skutočne vyfasujem, ale dúfal som, že sa mi podarí vybiť si zlosť aspoň tak, aby aj on prišiel o nejaké zuby. Kokot si vyzliekol bundu a ja som cítil, ako mi v žilách stúpa hladina adrenalínu. Potom sa mi v záblesku posledného zvyšku jasného vedomia zjavila v hlave scéna z filmu Butch Cassidy a Sundance Kid a ja som zrazu vedel, čo mám robiť. Človek nemusí byť až taký silný, keď si pamätá filmy.

- Tak pod', ty chudák! Pod' do mňa! - povedal Kokot.

- Ešte nie, - povedal som celkom ako Butch Cassidy. - Najskôr si musíme dohodnúť pravidlá.

- Čo? Jaké pravidlá? - naštvál sa ešte viac Kokot, presne ako podľa scenára. To je krása, keď všetci pozeráme tie isté filmy: - Ja pravidlá nepotrebujem!

Podišiel som k nemu, asi som vyzeral, že chcem diskutovať a z celej sily som ho kopol do rozkroku. Kokot hlasno zastonal a v prirodzenom reflexe sa sklonil.

- Keď žiadne pravidlá nepotrebuješ, tak ideme na to! Musíme sa ale odpočítať! - povedal som a plynulo pokračoval: - Raz! Dva! Tri!

Kokot sa chystal narovnať, ale nestihol sa, lebo som ho s rozmachom udrel pod bradu. Vyvrátilo mu hlavu, spadol na zem a zostal ležať. Odniesol si to za všetkých.

Sante naňho pozerala, celkom vyvedená z miery. Ani nehlesla. Toto asi fakt nebola chvíľa vhodná na diskusie o pocitoch.

- Fajn chlapík! - povedal som jej. - Sympaťák. Dobre si si vybrala.

Tresol som dverami a bežal dolu schodmi preč. Keby mali okolité planéty nejaký problém s energiou, pokojne sa mohli obrátiť na mňa, dokázal by som hýbať celou slnečnou sústavou. Nastúpil som do auta a pohl sa preč.

V aute som sa zrazu roztriasol a začal sa potiť. Závrtný pocit víťazstva ma rýchlo opúšťal a pravá ruka ma v zápästí tak rozbolela, že som nedokázal preraďovať. Kládol som si otázku, prečo som taký idiot a bijem sa, keď na to nie som zvyknutý.

Prišiel som domov a obložil som si zápästie dvoma vreckami mrazenej zeleninovej zmesi, nič vhodnejšie som doma nenašiel. Bolesť sa ale stupňovala a ruka mi začala napúčať.

Medzitým mi dvakrát na mobil volala Sante, ale nezdvihol som to. Predstavil som si, že ma možno chce varovať pred partičkou zabijakov prahnúcich po odвете, ale to mi bolo jedno. Báľ som sa len, že budem mať od bolesti zastretý zlomený hlas a to som fakt nechcel. Dal som si všetky tabletky proti bolesti, ktoré som doma našiel, v počte dvoch kusov a vybral som sa na pohotovosť.

V čakárni som chvíľu váhal medzi jednotlivými historkami, ktoré dám k dobru, keď sa ma v ordinácii spýtajú, ako sa mi to stalo. Priznať som sa nemienil.

Všetko sa zmenilo, keď som vošiel dovnútra a okrem namosúrenej sestričky som tam uvidel úhľadného doktora a vedľa neho ešte úhľadnejšieho zverolekára Alexa - verného priateľa mojej bývalej frajerky Labute. Doktor bol Alexovým novým objavom, a tak, prežívajúc obdobie vášnivej lásky, odprevadili sa navzájom do služby. Po niekoľkých úvodných formalitách sa doktor otočil k Alexovi a spýtal sa:

- A nie je toto ten depresívny autor, čo píše furt o tom sexe?

- Mal si sa ich spýtať, na čo myslia celý deň oni, - povedala mi neskôr sestra Hysterka múdro.

Veď som sa ich spýtal:

- A vy na čo myslíte najčastejšie?

- Na jedlo, - povedali obaja naraz.

- Klamú, - povedala sestrička: - Myslia na chľast.

- A vy? - opýtal som sa jej.

- Na tie štyri mesiace, čo mám do penzie.

Kým som vyšiel von, rozpršalo sa. Zabalil som si svoju čerstvú ešte teplú sadru do novín a vyšiel som von. V aute mi opäť zazvonil mobil. Bola to Hysterka a chcela vedieť moju verziu celého príbehu. Recipročne mala pre mňa Santin pohľad na vec, pretože jej vraj s plačom volala a vyliala si srdce ako žena žene. Ako ich obe poznám, tento bod mi je podozrivý. Ale Sante vraj chodila s Kokotom, keď sa zamilovala do mňa. Chvíľu to ťahala paralelne, potom sa s tým druhým rozišla, potom si to vyjasňovali a vymklo sa jej to z rúk, pri tom som ju pristihol a odvtedy sa nevieme porozprávať.

Sedel som v aute, počúval ten príbeh, akoby sa ma ani netýkal, ruka v sadre ma ťažila a bolela a premýšľal som, či to majú iní ľudia na celom svete vo vzťahoch jasnejšie alebo je práve toto tá najmenej uchopiteľná, pochopiteľná a regulovateľná časť nášho života. Spýtal som sa Hysterky, čo si o tom celom myslí:

- Myslím, že si urobil správnu vec. Aj keď sa teraz cítiš ako blbec. Veci sa pohli dopredu.

Mala pravdu. Vo všetkých troch bodoch.

Vendetta na tri

(Polnočný denník (17.))

Dva dni sa nič nedialo. Zlomené zápästie ma bolelo stále menej a ja som sa stačil zdokonaľiť v sprchovaní so sadrou v igelitke, v čistení si zubov ľavou rukou, v chodení s rozviazanými šnúrkami na topánkach a v množstve vecí, o ktorých ani neviete, že pri nich potrebujete pravú ruku.

Na tretí deň som ráno na rohožke pred dverami našiel mŕtvu krysú. Veľkú, pekne naaranžovanú. S vycerenými zubami, podľa ktorých som usúdil, že to asi nebola milosrdná smrť. V prvom momente som na jej prítomnosti pred mojimi dverami nevidel nič nepatričné. Na svojej rohožke som našiel už všeličo: striekačku, listy, spiacu Hysterku, pravidelne tam býva položená Strážna veža ako pozdrav od susedov - presvedčených Svedkov Jehovových, ktorí si aspoň dvakrát za rok pokladajú za povinnosť znovu mi ozrejmiť moje poslanie na tomto svete.

Vybral som zo schránky propagačný leták Baumaxu, nohou nahrnul nebohé zviera na farebne ozvláštnenú stranu plnú cenovo zvýhodnených vŕtačiek a elektrických piecok a hodil som ten úhladný balíček do kontajnera. Potom som sa vybral do kaviarne na stretnutie s kamarátom, čo robí poisťovacieho agenta. Myslím, že v okamihu, keď máte pred dverami pozdravy od týpkov, o ktorých čelúste si lámete ruky, je najvyšší čas uzavrieť životnú poisťku. Po ceste mi zavolala sestra Hysterka. Keď som sa jej zmienil o kryse, prepadla panike:

- Kristepane, to je vendetta, musíš okamžite zaľahnúť na matrace!

- Čože? - nie že by mi už vzrušujúce čítanie Krstného otca celkom vyšumelo z hlavy, rozhodne som však tento druh literatúry nebral ako príručku s názvom „Ako prežiť, keď niekomu jednu prijebete“. Hysterka bola však nekompromisná:

- Musíš sa stratiť. Keď spolu dotelefonujeme, vypni mobil. Potom si zober auto, dávaj pozor, aby ťa nikto nesledoval a príd'...

Sestra horúčkovo premýšľala, kam by som tak mohol prísť. Skoro aj cez telefón som počul šumenie jej neurónov, to intenzívne a pekne rýchle prenášanie vzruchov, tak ako Hysterka bleskovo kombinovala a hodnotila jednotlivé možnosti. Uvedomil som si, že možno toto je práve tá jediná chvíľa, kvôli ktorej si moja sestra celé detstvo kazila oči brakovou literatúrou s veľkým počtom mŕtvol na obálkach.

- ...Príď tam, kde som oslavovala svoje dvadsiate siedme narodeniny!

- To boli ktoré?

- To boli tie, čo na nich Exot robil striptíz a Labuť dovedla tých dvoch títkov z Kansasu.

Na Exotov holý zadok sa pamätám len matne, ale dvaja americkí experti boli nezabudnuteľní. Jeden z nich bol celkom sympatický, až na to, že stále rozprával nejaké vtipy s pointou typu Unix, Windows a sériové pripojenie a ten druhý sa pod silným dojmom domácej slivovice pomobil, následkom čoho musel okamžite o tomto fakte telefonicky s plačom informovať svojho terapeuta v Štátoch.

- Vieš, kde to bolo? - spýtala sa ma sestra s napätím v hlase ako nejaká akčná hrdinka visiaca nad priepasťou.

- Viem.

- Tak to hlavne teraz nemenuj a príď. Hneď. Ja všetko zorganizujem. Nie že by som nechcela byť jedináčik, ale našich by tvoja potupná smrť v betóne určite odrovnala a ja by som ich potom musela tlačiť na vozíčku a vymieňať im plienky, - povedala a zavesila.

Posilnený skvelými životnými perspektívami a sestriným praktickým prístupom som sa vybral do chatovej oblasti pri jazere. Tam totiž vtedy prebiehali sestrine narodeniny - ďaleko od civilizácie, v nevšednom víkendovom príbytku Exotových rodičov.

Nebál som sa o seba. Od chvíle, ako som stál zoči voči Kokotovi rozhodnutý neustúpiť a vybaviť si to s ním na mieste, som sa zrazu vo svojom živote cítil trochu ako pozorovateľ. Akoby mojou najväčšou úlohou nebolo dožiť dozajtra, ale všetko to, čo ma stretne, prijať, neodchádzať z hry a zapamätať si to do posledného detailu, ako keby som bol sám sebe hlavnou postavou príbehu, ktorý spolu s niekým - neviem kým - kolektívne píšem. Takže som šiel medzi chatky pri jazere a bol som zvedavý, čo moja sestra vymyslí. Motal som sa pomedzi výtrysky ľudovej tvorivosti, kopy dreva, harabúrd a hrdzavejúce lavičky a nedokázal som identifikovať bod stretnutia, lebo keď som sa tam vtedy jedinýkrát vyskytoval, bola tma, horúčavy a ja som nebol celkom triezvy.

Tam si ma odchytil sestrin manžel Exot a dovedol ma do chaty svojich rodičov. Keď som ju znovu uvidel, pochopil som, prečo som na ňu zabudol. Moja pamäť je totiž mimoriadne milosrdná. Tie nahnusnejšie veci maže alebo ich ukladá do nejakého zaheslovaného súboru.

Chata bola rustikálna na povracanie, kombinovaná s teplákmi a všetkými sprostosťami, ktoré kto kedy videl v telešopingu.

V chate ma už čakala Hysterka a matka, obidve horúčkovo listovali v matkinom diári. Exot otvoril dve pivá a potom sa vybral hľadať po skrinách nejaké maskáče z armýšopu, ktoré sa mi vraj ohromne zídu. Na stole som zaregistroval horúcu kávu z termosky a knižku o mafii v ruštine. V podstate som zostal stáť v nemom úžase nad rýchlosťou a akcieschopnosťou tejto trojice.

- Je tu niečo, čo by som mal vedieť? - spýtal som sa. - Je niekto z vás tajným agentom KGB, FBI, Mossadu, alebo je toto celé nejaká televízna súťaž „Privedte ho do blázinca a vyhráte farebný televízor“?

- No schválne, čo by si si tipol? - zaprovokovala Hysterka.

Exot odniekiaľ zo skrine vytiahol valašku s nápisom Tatry '72 a starú plynovú masku z popukanej gumy a ukázal to Hysterke.

- Perfektné! - pochválila ho automaticky.

Spomenul som si, ako mi kedysi rozprávala o tom, čo všetko na Exotovi miluje. V rebríčku jeho fantastických vlastností sa vysoko umiestnil jeho zvyk polievať doma kvety v kvetináčoch vtedy, keď Hysterka zhasne svetlo a ide spať. Vtedy si Exot spomenie na vädnúce vysmädnuté rastlinky a vyzbrojený baterkou a fľašou od aviváže naplnenou odstátou vodou sa zakráda po spálni a polieva. Hysterka sa robí, že spí, pozoruje ho a obdivuje. Nepochopiteľné.

- Načo nám bude stará plynová maska? - spýtal som sa.

- Nikdy nevieš, - povedal Exot a nasadil si ju.

- Potrebujete ma tu? - spýtal som sa, lebo sa mi zrazu zdalo, že tu všetci robia nejaké životne dôležité úkony, o ktorých zmysle nič neviem, len tak

hmlysto tuším, že svet sa niekam rúti a strháva ma so sebou, ako keď sa šmykate na tobogane niekam, kam naozaj nechcete.

- Máme plán. Všetko sa dá vyriešiť, - povedala matka. - Ale ty tu zatiaľ musíš zostať.

- Alebo chceš byť radšej mŕtvy? - spýtala sa sestra.

- Niekedy, - povedal som.

- To každý, - uzavrela to matka.

Matka mi vyložila polovicu chleba, klobásy a fľašu vína, čo je kombinácia, ktorú si asi pamätá z detstva z vojny alebo z nejakého slovenského filmu, kde podobné veci nosili dobré matky svojim synom-partizánom schovaným v senníku.

Všetci zrazu odišli používať všetky možné páky, aby som nemusel utiecť do Brazílie, alebo aby raz oni nemuseli identifikovať moju mŕtvolu v rozklade podľa chrupu, aj keď ma moja cynická sestra požiadala, či by som jej neukázal, ktoré zuby mám plombované, nech potom nemusí tápať. Prítomnosť Exota som si zase vedel vysvetliť len tým, že tie dve potrebovali niekoho, kto zapne kachle. Nastupujúc do auta sa ešte medzi sebou pohádali vo veci Celestínskeho prorocstva, o ktorom Hysterka tvrdila, že tak úboho prvoplánovo napísaný blábol nečítala od chvíle, ako dala do zberu Čenkovej deti. Matka jej zase podráždene vysvetľovala, že keby šla po významovej rovine kníh, ktoré číta a nie po štylistickej, nemusela by byť v takom hovne, v akom sa práve nachádza. Exota si nevšímali, akoby tam ani nebol a on si až do odchodu nezložil plynovú masku.

Zostal som sám. Už po pol hodine som sa nudil priam vražedne.

Na záchode som objavil úhladnú kopu katalógov Neckermann a podľa záložiek z toaletného papiera som rýchlo vypátral, odkiaľ pochádzajú Exotove najobľúbenejšie košele.

Prišlo mi to zrazu absurdné. Sedel som v chatke prepchatej spievajúcimi vianočnými stromčekmi, nástennými hovoriacimi rybami, panvicami wok a nožmi, s ktorými sa bohovsky krájajú plechovice od coca coly a išlo ma

z toho všetkého poraziť, namiesto toho, aby som zdvihol kotvy, šiel domov a zvažil, či má zmysel informovať políciu alebo je lepšie zavolať rovno Kokotovi.

Vonku zahučalo auto. Poznám motor Hysterkinho aj matkinho auta a tie to neboli. Pomyslel som si, že či chcem utekať alebo sa postaviť útočníkovi tvárou v tvár, bude lepšie, keď si natiahnem nohavice. Poobzeral som sa po záchode. Jediná vec vhodná na obranu bol sprej proti hmyzu. Pri plnom zásahu do očí by som mohol získať pár sekúnd k dobru. Ak by som v tom okamihu nemal diery v bruchu, samozrejme.

- Neviem, kde si, ale ja sa vzdávam, - ozval sa známy hlas.

Otvoril som dvere na záchode. Predo mnou stál bratranec so škatuľou plnou jedla a s podobne bezbranným výrazom v tvári, akým sme končili v detstve naše brutálne bojové hry.

Bratranec doniesol grilované kura, takže sme ho rozbalili a ja som začal sondovať, či s ním už Hysterka hovorila a či sa dostala aj k téme ich prípadného spoločného dieťaťa, ktoré jej už rastie v maternici. Vysvitlo, že spolu telefonovali a ona sa s ním chcela stretnúť, ale on sa potrebuje do večera dostať do Prahy, pretože slúži nočnú, takže nevie, či na ňu bude môcť počkať.

- Má nejaké problémy? - spýtal sa ma Bratranec.

Na pár sekúnd som zaváhal, či sa do toho mám pliesť, či nemám nechať celú záležitosť len na Hysterku, veď keď tí dvaja šli spolu do postele, tiež sa ma nepýtali na názor. Potom som si uvedomil, že ak Hysterka nepríde včas, Bratranec sa to nedozvie a najbližšie, keď sa tu objaví, bude Hysterka možno s bruchom ako kredenc venčiť osemdesiateho vynervovaného psa z útulku a keď sa môže Hysterka starať do môjho života, ja sa môžem do nej. Tak som mu to povedal. Že Hysterka čaká dieťa, a že je dosť možné, že práve on je jeho otcom.

- Aha, - povedal Bratranec zamyslene.

Vedel by som si predstaviť tisíc možných reakcií, od nadšenia až po nepríčetné zdesenie, ale nečakal som, že Bratranec zostane sedieť s

nezúčastneným výrazom, akoby som mu ukázal burzové výsledky v japončine.

Potom mi napadlo, či ešte stále nie je na tabletkách. To by bolo dosť zlé aj pre Hysterku, lebo to dieťa by v tom prípade malo o dôvod viac vyzeráť ako nejaká mutantná postavička zo Spidermana. A zároveň som si uvedomil, že som rád, že som to ja, čo vidím Bratranca sedieť ako robota, a že je tým pádom Hysterka ušetrená pohľadu na človeka, do ktorého vkladá nádeje, že jej povie niečo rozumné, a ktorý pritom len sedí a zjavne premýšľa, kedy si dal poslednú dávku. Prišlo mi jej zrazu strašne ľúto.

- Geneticky moje asi nebude, - povedal Bratranec, - ale aj tak som rád. Som naozaj rád. Ona bude skvelá matka.

Bratranec sa na mňa otočil a usmial sa. Pravdupovediac, naposledy sa usmial asi pred rokom, ak sa dobre pamätám. Potom mi povedal celkom nevzrušene, ako to už vedia len lekári, pár termínov a čísiel, z ktorých vyplynulo, že Bratranec je síce rýchly ako blesk a tých pár pohárov, čo vyhral v päťboji, nezapaďá na skrini prachom nadarmo, ale jeho spermie sú naopak úplné lemry. Že sa jednoducho príliš nehýbu.

- Robil som si testy. A nie raz, - povedal vecne. - Kvôli Vlaste. Chcel som jej spraviť decko, aby mi nezdrhla. Ale nedarilo sa. A aj tak zdrhla.

Vonku zastalo Hysterkinu auto. Bratranec sa postavil do dverí.

- Teoreticky by som mohol niekoho oplodniť. Ale tá šanca je asi jedna k miliarde, - povedal: - To by musel byť zázrak. Ale Hysterka verí na zázraky, nie?

Hysterka otvorila dvere na aute a s rozžiarenou tvárou pozrela na Bratranca.

Ja som šiel otvoriť fľašu vína. Mal som také tušenie, že sa zide.

Objali sa a on jej povedal:

- Od Maxima všetko viem. Neboj sa, zvládneme to.

Bola to úľava? Prečo nie sú niektoré veci aspoň o niečo jednoduchšie? Sú tajomstvá, ktoré je ťažké nosiť so sebou. Ja ich vláčim aspoň tonu.

Ešte než ďalší z radu šťastných budúcich otcov Hysterkinho dieťaťa odišiel, dorazila matka. Vyzerala unavená a strhaná ako nejaký akčný hrdina tesne pred záverečnými titulkami.

- Ten Santin nabiják ti dá pokoj. Je to v poriadku.

- Ako vieš?

- Hovorila som s človekom, s ktorým by si to málokto chcel rozhádzať. Ani ten frajer tvojej frajerky nie, - matka sa zaškerila: - Ale ja mu robím horoskopy.

- Ďakujem, mami, - povedal som jej.

- Hlavne ma nedajte do domova, keď už budem hovoriť z cesty, - povedala a doložila: - Aha a vraj sa so Sante rozišli.

Vrátil som sa domov. Celé dvere som mal postriekané červeným sprejom. Na zemi boli fľaky od nepravidelne stečenej farby. Prekročil som ich, odomkol si a vošiel dnu.

Život sa od toho ostatného, čo tiež vnímame ako príbehy, líši hlavne tým, že žiadny koniec nie je koncom a žiadna pointa nie je definitívna. Vždy nasleduje ďalšie zauzlenie alebo aspoň nejaké ALE. V tomto momente to cítim veľmi intenzívne.

Sexom k sexu

(Polnočný denník (18.))

Ležal som vo vani už asi hodinu. Ruka v sadre omotaná igelitom mi visela cez okraj a zvolna svrbela. Dopíjal som fernet z fľaše a rozjímal o sexe. Začal mi chýbať, z čoho som usúdil, že už nemám depresiu.

Ráno sa u mňa zastavila moja bývalá a doniesla mi knihu *Manželství je mrtvé, ať žije manželství!*. Nevedel som, či sa tomu mám tešiť, že sa snaží normálne komunikovať, alebo mám mať obavy, do čoho sa to môže zas zvrhnúť. Bol som trochu v rozpakoch aj z toho, že som fakt netušil, či

ma tá kniha má poučiť v otázke minulosti, či má pomenovať neveselú súčasnosť, alebo nejako súvisí s mojou nepredvídateľnou budúcnosťou.

Čítal som si to a zároveň premýšľal, ktorá veta má byť to posolstvo môjmu životu, na ktorej strane bude napísané, čo robím zle. Žeby to bolo toto?: "V psychoterapeutické praxi sa stále znovu potvrdzuje, že čím je ľudská osobnosť složitější, tým více tápe v sexuálnom živote." Alebo toto?: "Právě sexualita člověku umožňuje, aby poznal svůj osobní, kolektivní a archetypický stín. Nejde jen o přijímání či odmítání té části lidské duše, která nás zároveň láká i děsí svou destruktivitou, ale o navázání přímého kontaktu s takzvaným "zlem", s vrahem a sebevrahem v sobě." Alebo nebudaj toto?: "Jenomže manželství funguje jen tehdy, když si člověk nechá líbit právě to, co by si jinak líbit nenechal! Tím, že je drásán, ztrácí sám sebe, svůj egoismus a učí se poznávat Boha a svět. Jako každá cesta ke spáse je také cesta manželství tvrdá a nepohodlná."

Spomenul som si na Audrey, jedinú ženu čiernej pleti v mojom živote.

- Boh je fasa. Keby nebol, asi som už mŕtva. Ale väčšinou na mňa sere. Tak je to s bohom. Má na mňa málo času, bohužiaľ.

Sedeli sme vtedy na pláži, pozerali sa na vzdúvajúci sa studený Pacifik, okolo behali vystresované blondínky v elegantných joggingových súpravách, mokré psy a sfetovaní týpkovia s dredmi na hlave. Audrey pila džús zo škatule, vyjedala čokoládové keksy z vrecka a nadávala na Hollywood, na židov, na homosexuálov a na Eminema. Na židov preto, že ich je plný Hollywood, na homosexuálov preto, že ich je plné Los Angeles a na Eminema preto, že to je biely zmrď, čo zarába ťažké prachy na tom, čo vymysleli černosi. Audrey bolo v podstate chutné vzdelané čierne rasistické dievča, ktoré priťahovali len bieli chlapi.

- Spala som raz aj s čiernym, ale bolo to hnusné. Hlavne ma nemiloval a mal ešte ďalšie dve frajerky, - povedala Audrey: - Mne sa páčia chlapi ako si ty.

- Ale ja som biely, včera som bol na jednom fakt snobskom večierku a nie som si istý, či náhodou nie som žid, - povedal som jej drzo.

- Si obrezaný? - spýtala sa.

- Nie.

- Tak na to kašli. Hlavne, že si z Európy a je s tebou sranda.

Zvláštne voňala. Tak nejak zázvorovo. Nijako mimoriadne ma nepriťahovala, ale cítil som sa s ňou dobre a jej nekonečná všeobsažná zúrivosť ma privádzala do úžasu. Rozprávala mi o detstve, o delíriu, o kokse a o odvykačke. Ako ju začaroval vúdú sused a ako chodila za otcom do väzenia. Študovala matematiku a filmovú produkciu. A mala pevne zakorenený názor, že čo si od života nevytrieska, to nedostane.

- Jebem ich, všetkých ich jebem! - hovorila, keď bola sama za seba. Inokedy chodila v decentnej sukni a topánkach na opátkoch.

- Keď si nezatrčkám, bolí ma hlava, - hovorila mi na pláži, v aute, alebo nad hamburgerom. Pokiaľ viem, inak o sebe šírila, že bozkávať sa mieni až od tretieho rande, obchytávať až od tridsiateho a k sexu sa môže odhodlať len v prípade vážnej známosti, ktorá sa bude páčiť jej matke.

Nikdy nemala nič v chladničke, a keď som si chcel u nej dať kávu, musel som si doniesť kávu, mlieko, cukor, filtre do kávovaru a pitnú vodu. Tvrdila, že to, čo jej tečie z vodovodu, by nepil ani tchor. Ja som to pil. Ale nesmela ma vidieť.

Moje príjemne jalové premýšľanie o Audrey mi narušilo búchanie na dvere. Nerobilo mi problémy nereagovať, pretože všetci, čo sa neunúvajú vopred zavolať, že chcú prísť, sa sami zaradili do kategórie Neohlásená návšteva a s tými sú obyčajne samé problémy. Človek má tendenciu trýzniť sa predstavami o tom, čo ak je to niekto v zúfalej situácii, kto potrebuje okamžitú pomoc, ale to by bolo búchanie nepravidelné a sprevádzané neartikulovanými výkrikmi a občasnou strelbou.

Búchanie netrvalo dlho. Vzápätí ho vystriedal štrkot kľúčov v zámku a kým som si dostatočne uvedomil, že neviem o nikom, čo by mohol mať kľúče od môjho bytu, dvere sa otvorili a počul som Hysterkin hlas:

- Že zase ležíš vo vani, chlasceš a premýšľaš, čo by si pretiahol?

- Ako to, že máš kľúče?

- Vzali sme ti ich s matkou, aby sme mohli otvoriť, keby si si náhodou púšťal plyn. Potrebujem tvoju pomoc.

- Naval' kľúče a budem o tom uvažovať.

- Ale, ale... - sestra vošla do kúpeľne, hodila mi kľúče na práčku, priniesla studený vzduch a tvarohové pirohy.

- Vylez z tej vane! - povedala mi.

- A cukor nedostanem? - spýtal som sa.

- Nie.

- Ale Lassie by za týchto podmienok nepracovala, - povedal som jej.

Hysterka sa nezasmiala. A to bola na fóry z kreslených filmov vysadená. Podala mi do vane pirohy a začala sa obzerať v zrkadle a riešiť, či je to tehotenstvo už na nej vidieť. Pretože, ako sa mi zdôverila, vždy jej vrcholne liezli na nervy všetky tie ženy, ktoré boli knedlami na pohľadanie až do okamihu, keď otehotneli a vtedy mali pocit, že ich dôležitosť narástla, že stúpili o level vyššie a aj sa podľa toho začali správať.

- Ešte im neuschol štempel na materskej knižke a ony už nosili tehotenské šaty kredencového strihu a na tvári ten neprítomný mučenícky výraz, - znechucovala sa Hysterka: - Ak mám byť taká, to radšej nebudem žiadna.

Ale to fakt nebola. Vo vysokých čižmách a s obrovským výstrihom vyzerala ako nejaká bohyňa sexu.

- Mám najväčšie prsia z celého vesmíru. Aspoň ich tak cítim.

Sestra si sadla na vaňu a unavene si vzdychla. Naozaj vyzerala inak. Akoby nosila jedného malého človeka v bruchu a ďalšieho veľkého a ťažkého na pleciach.

- Cítim sa strašne silná a zároveň celkom bezbranná, chápeš ten paradox?

- Nikdy mi nič nebolo jasnejšie, - povedal som a dopustil si teplú vodu.

Hysterka vytiahla z kabelky diktafón a povedala, nech si predstavím, že som pornohviezda medzinárodného formátu, dokonca laureát Oskara za pornofilm a nech jej odpoviem na pár plus mínus decentných otázok.

- Ďakujem za kompliment. To nemuselo byť, - povedal som jej.

- Pozri sa, sama to nezvládnem. Mala som s ním urobiť rozhovor. Ale bol tak zhulený, že nesformuloval ani vetu.

- A ty mu to po mne nemusíš dať prečítať a zautorizovať?

- Musím. Len diktuj nejaké duchaplné prasačiny a on to rád podpíše. Na betón si z nášho rozhovoru nič nepamätá, akurát sa poteší, aký je treskuto vtipný, keď sa sftuje.

Sestra zapla diktafón a ozvala sa doňho tónom, aký som od nej nepočul od dôb, keď ako šiestačka recitovala sentimentálne básničky o mamičkách na matrike na mimoriadne zvrhlo podujatí nazvanom Víťanie novorodených občanov. Pamätám si to dobre. Tiež som tam bol. Ale iba raz. Keď som dostal neovládateľný záchvat smiechu pri prednese básne o zarosených očkách dojatého otecka, tak ma vyvliekli von, dostal som zaucho a pokarhanie riaditeľa školy.

- Aký ste dnes mali deň, majstre? - spýtala sa.

Uvedomil som si, že som sestru ešte nikdy nevidel pri práci. Videl som vždy len jej podpis v časopise a počúval jej znechutenie prameniace z toho istého faktu.

Sestra mi držala diktafón tesne pred ústami a upierala na mňa tak prenikavý pohľad, že by zhyponotizovala aj kobru.

- Veľa som pracoval, tak som nemal čas myslieť na blbosti ako zmysel života a tak, - odpovedal som.

Sestra zdvihla obočie, ale pokračovala. Tak aj ja som pokračoval. Spomenul som svoje ťažké začiatky, talent od prírody, preferované žánre

a typy partneriek, skúsenosti zo zahraničia, obľúbené polohy a veselú príhodu z nakrúcania. Ani neviem, kde sa to vo mne zobralo.

- A vzťahy? - spýtala sa redaktorka Hysterka. - Láska na celý život?

- O vzťahy, okrem tých kolegiálnych, nemám záujem, - povedal som: - Teraz sa venujem sexu na špičkovej úrovni. Ale verím, že raz... asi tak o päť, desať rokov... stretnem skutočnú pravú lásku. Príde čas na založenie rodiny, deti a na ďalšie plány v profesionálnej oblasti.

- Môžete mi z nich niečo prezradiť? - spýtala sa sestra s formálnou prívetivosťou.

- Napíšem nejaké memoáre, príručku s názvom Bezva nabiják, budem viesť kurzy pornoherectva a rád by som si zahral vo filme. Nejakú psychologicky hodnotnú postavu, myslím. Obdivujem Dustina Hoffmana a Seana Conneryho.

- Aha.

Hysterka vypla diktafón a zavrčala:

- Keď to budeš preháňať, bude to nevierohodné.

- A ako si predstavuješ vierohodné odpovede od pornoherca? Veď si ich napíš sama a povedz, že sa ti tesne po prepísaní omylom zmazala páska.

- Životné krédo? - povedala opäť do diktafónu

- Keď niečo chceš, musíš to začať robiť, - odpovedal som jej a pozoroval pomaly sa krútiacu mikrokazetu v okienku: - Chceš byť maliarom? Maľuj! Chceš byť kuchárom? Var! Chceš byť dobrý v posteli? Rob sex! Sexom k sexu!

- A keď to nemám s kým robiť?

- Tak si to rob sama! Mysli na to! Hovor o tom! Píš o tom!

- Vlastná skúsenosť?

- Ale kdeže! - zasmial som sa smiechom pornoherca: - Ja to robím, nemusím o tom písať!

- A ako sa dnes cítite?

- Vystriekaný.

Hysterka vypla diktafón a zhodnotila to:

- Si totálny pako.

- Zaslúžil by som si väčšiu vďaku. Keď budeš robiť rozhovor s biskupom, príď pokojne zas.

- Na biskupa by ma neposlali.

O chvíľu niekto zazvonil a Hysterka šla otvoriť.

- Maxim je v kúpeľni. A nemá záujem o vážne vzťahy, - počul som jej hlas z chodby.

Potom tá zmija odišla. A ja som zostal sám, nahý vo vani plnej chladnúcej vody, s otvorenými dverami a uterákom vzdialeným presne tak, že za každých okolností by ma môj nepozvaný hosť videl so všetkým, čo ku mne patrí. Aspoň keby som tušil, kto to je, vedel by som, či sa mi ten risk oplatí.

Počul som polozenie ťažkého predmetu, klopkanie opätkov a šušťanie igelitu.

Do kúpeľne vošla Parížanka s taškou z letiska.

- Všetko viem, - povedala. - Informácie sa šíria rýchlosťou svetla. Už si sa s ňou rozišiel?

- Je to môj piaty rozchod tento rok, - povedal som. - Ja asi nie som normálny.

- Ale teraz nechceš ísť zase po cigarety, však? - spýtala sa.

- Prestal som fajčiť, - povedal som a pretože predstieraná identita pornoherca mnou podivne prestúpila, doložil som: - Ale ty nechceš ísť ku mne do vane, však?

- Nie, - usmiala sa, - ale môžem ti nakrémovať chrbát.

- Takú ponuku by odmietol len idiot.

- Ale to ty si.

Parížanka odišla do kuchyne a kým sa vrátila s dvoma pohármi, bol som z vane vonku. Navliekol som na seba džínsy a zhodnotil svoj stav. Mal som rozmočené a zošúverené prsty a primeranú hladinu alkoholu v krvi. Parížanka vybrala z igelitky fľašu whisky a obom nám naliala.

- Cítila som sa ako nejaká obluda, keď si vtedy utiekol a už sa nevrátil, - povedala mi. - Ako nejaká Gorgona alebo čo. Ja som vlastne ani neprišla kvôli tomu, aby si mi to vysvetlil, ale kvôli sebe. Aby som sa presvedčila, že ma to už netrápi.

- Prepáč mi to. Som blbec a ty si krásna očarujúca žena, - povedal som a vedel som, že napriek tomu, že som to myslel úprimne, inak ako ironicky to vziať nemohla.

- Nečúraj mi do ksichtu, - povedala delikátne.

Predstavil som si to a ona asi tiež a začali sme sa smiať. To bol aj koniec randy tohto večera. Vzápätí mi zazvonil mobil a na displeji svietilo SANTE.

- Prepáč, že ti volám, ale teraz sa môžeme vykašľať na formality. Potrebujem zaviesť s malým na pohotovosť, - povedala.

- Čo sa stalo?

- Vracia už tretiu hodinu. Bez prestania. Pokakal sa.

- Ja som pil. Nemôžeš si zavolať lekársku službu domov?

Keby sa dalo vraždiť cez telefón, bol by som v tej chvíli už mŕtvy:

- To si mohol povedať hneď!

- Ja vás zaveziem, - povedala Parížanka: - Pokojne.

Tak sme šli k Sante. Naložili sme ju aj so zúboženým Očami Okamihu do auta a odviezli na pohotovosť. Parížanka za volantom môjho auta šoférovala dobre a s istotou, Sante bola vecná a praktická a Očami Okamihu sa obmedzil na vyjadrenie, že sa má na fuj. Bolo mi ho ľúto a Sante tiež. Keď som ju uvidel, upustil som od teórie, že ma volala preto, že ma chcela citovo vydierať. Volala mi, lebo nemala komu inému.

Kým sme na Sante a jej syna čakali v aute, prehodili sme s Parížankou len pár slov. Potom sa tí dvaja vrátili s tým, že je to chrípka.

Očami Okamihu ma chytil za ruku a spýtal sa ma, či si myslím, že môže piť multivitamínový džús s ľadom a či ešte niekedy prídem.

Chcelo sa mi nadávať, ale nevedel som na koho.

"Keď ideš do neba, nemôžeš minúť peklo," spomenul som si na vetu z knihy od mojej bývalej. Trefné na umretie.

Klitoris a iné gýče

(Polnočný denník (19.))

Neviem, kedy sa to stalo, že mi moji rodičia prestali liezť na nervy. Rozhodne ma nevytáčajú do nepríčetna otcove názory o sociálnom cítení jeho generácie ("Naša generácia má - na rozdiel od tej vašej - jednoducho sociálne cítenie. Preto ja toho Poláčka z práce nevyhodím, lebo takého päťdesiatpäťročného blbca by už tak ľahko nikto do roboty nezobral a on by zostal na podpore.") ani matkine rady ohľadne stravovacích návykov a osobného vkusu ("Samozrejme, že ti zalieha v ušiach. To máš z toho alkoholu." "Máš dosť rokov na to, aby si sa nad sebou zamyslel a konečne začal nosiť ten pekný zelený sveter."). Možno sa to stalo pár rokov po tom, ako som tresol dvermi a odišiel z domu. Moja sestra Hysterka v rodnom hniezde zotrvala dlhšie, preto jej aj proces mentálneho oslobodenia spod jarma ťažkého detstva trval dlhšie, a tak ešte stále, keď zdvihne telefón a tam sa bez výstrahy ozve matkin hlas s osudovou otázkou: "Jedla si?!" škrípe zubami, predýchava a

nechtami zoškrabuje omietku. Keď matka podľa svojho zvyku ukončuje telefonický rozhovor nie v okamihu, v ktorom si obaja zúčastnení vymenia rozlúčkový pozdrav, ale vo chvíli, keď sama uzná, že povedala, čo mala v úmysle a zloží pokojne uprostred srdcervúceho výlevu z najhlbšej duše, Hysterka zúri, volá jej naspäť a bezmocne a zbytočne sa dožaduje prejavov základnej slušnosti. Ja sa naproti tomu dívam na výstreky svojich rodičov ako na bohatý inšpiračný zdroj a premýšľam, či zákerná genetika a vplyv prostredia raz spôsobia, že budem taký istý ako oni a ako sa to bude prejavovať.

Ráno začalo tým, že mi matka zavolala, čo si myslím o nápade usporiadať vianočnú párty v prázdnom dome po tete Mary, či mám chuť na boršč, ktorého navarila za kotol, spomenula svoje súčasné komplikované milostné vzťahy a všeobecnú predvianočnú rozčítanosť. Tak si ma predpripravila ráno, takže keď sa mi ozvala popoludní, či by som s ňou nešiel kúpiť vianočný darček pre Hysterku a že ma dávno nevidela, sám som bol už v rozklade a súhlasil som.

- Odkedy Hysterke stavajú oproti domu tie podkrovia, stále vidím tých robotníkov, ako nič nerobia, len čumia Hysterke do okien a pozerajú, ako chodí v podprsienke po byte, polieva kvety a bije Exota novinami. Kúpim jej nejaké veselé závesy, ona si rozjasní byt a chlapi budú mať po vtákoch, - zverila sa mi matka s tradičným nadšeným svitom v očiach a s prebytkom energie v celom tele.

Naznačil som jej vysokú pravdepodobnosť toho, že keď Hysterka uvidí tie "veselé závesy", bude mať chuť sa na nich obesieť.

- Len sa ty neboj. Budú sa jej páčiť. Spýtala som sa na to svojho vyššieho Ja.

Proti vyššiemu Ja mojej matky som skutočne nemohol nájsť argument zodpovedajúceho kalibru, takže sme vyrazili.

V obchodnom dome IKEA zúrili Vianoce, všade plakali stratené deti, na každom druhom gauči sa hádali nejakí mladomanželia, vianočné motívy a zľavy pracovali spojenými silami na projekte Zbavme tých ľudí svojprávnosti, len moja matka sa usmievala, záľubne hladkala deky v brutálnych farebných variáciách a spomínala švédske špeciality. Po pár minútach stretla kamarátku, šesťdesiatročnú radikálnu feministku v tričku s nápisom MY NAME IS NOT HONEY s otázkou, či je podľa nej

vaginálny orgazmus na rozdiel od toho klitorisového dôkazom porobenía ženy mužom.

Hneď som sa odporúčal, že idem na kávu a keď matka donakupuje, nech ma tam vyzdvihne. Kým som sa cez vianočné hviezdy, zlacnené paplóny a závesy do sprchy prebojoval do reštaurácie, spomenul som si na príhodu môjho kamaráta Trimina. Obchodné domy ako také v ňom vzbudzujú mimoriadne podozrenie, takže sa im dlho vyhýbal. Potom sa raz mierne zhulil a pocítil nutkavú potrebu kúpiť si koberček. Nejaký dobrák ho doviezol pred IKEA, strčil dovnútra a odišiel. Triminovi sa po chvíli začalo zdať, že je u niekoho doma na nejakom rozsiahlom večierku. Nechápal, čo sú to za ľudia, keď majú za kuchyňou ďalšiu kuchyňu a za ňou ďalšiu a ani za treťou kuchyňou nie je kúpeľňa, ale zase kuchyňa. Všade prestreté, akoby si domáci len niekam odskočili. Keď sa prepracoval do obývačky, ulávil sa mu. Ale nie na dlho, pretože za obývačkou boli zase len obývačky. Trimin sa z tohto zážitku spamätával dlho a veľmi bolestne. Vyjadril sa v tom zmysle, že peklo si odvtedy predstavuje ako nikde nekončiaci detský kútik v IKEA.

Obchodné domy majú zas pre mňa čaro výskumného laboratória. Celé rodiny sa tam motajú, v nákupnom tranze zabúdajú na sebakontrolu a prejavujú sa aj so svojimi rodičmi a deťmi tak, ako je to pre nich prirodzené. Hotový raj pre sociológa, psychológa a genetika. A pre šialenca, ako som ja. Kúpil som si kávu, šalát a koláč a zamieril k stolu s dobrým výhľadom. Po ceste som natrafil na Alexa a jeho priateľa doktora z pohotovosti. Dojedali kottbulary a hádali sa kvôli nejakej skrini. Doktor šmaril vidličku o stôl a odkračal si doobjednať niečo sladké.

- Po siedmich rokoch sa konečne zamilujem a musí to byť takýto mamľas! - vzdychol si Alex.

- Ved' sa vyser na skriňu, hlavne, že si rozumiete inak, - poradil som mu inteligentne. Odkedy riešim problémy iných ľudí intenzívnejšie než tie vlastné, stúpa mi to do hlavy.

- Nerozumieme si v ničom. Len hormóny sa nám zbláznili, - vyjadril sa Alex. - Teraz len čakám, kedy ma to prejde, aby som sa po Novom roku mohol zase sám nadýchnuť čerstvého vzduchu.

Doktor sa vrátil, tresol na stôl dva čokoládové zákusky a obidva naraz ich začal hltáť. Alex sa mlčky pozeral von oknom a ja som trpkou ľutoval, že

som si k nim prisadol. Po všetkom, čo som za posledných pár mesiacov absolvoval, bolo udobrovanie dvojice nábytkovo rozhádaných homosexuálov to posledné, po čom prahla moja duša.

Zazvonil mi telefón a ja som sa naň vrhol ako na vykúpenie. Bol to môj kamarát Trimin. Prišiel do Bratislavy a chcel sa porozprávať o živote. Povedal som mu, kde som a že tu zatiaľ musím zostať, lebo dnes mám deň v znamení hesla Dobrý syn zasahuje.

- Tak ja prídem za tebou, - povedal Trimin. - Kúpim si niečo do bytu. Drevenú záchodovú dosku alebo niečo také, nech mi nie je zima na ruky, keď sa o ňu celé hodiny opieram a telefonujem medzimesto.

- Myslel som, že to tu nezvládaš, - začudoval som sa.

- Odkedy bol brácho v blázinci, viem, že sú aj horšie miesta na zemi, - povedal Trimin a zavesil.

Mal som Trimina rád. Napriek tomu, že sa mu darilo vzbudzovať dojem, že nemá v hlave mozog, bol to jeden z mála ľudí, čo mal vzdelanie a rozhľad a nechvastal sa ním a zároveň bol z tých, čo mali otvorenú myseľ a súčasne aj čosi, čo by sa dalo nazvať charakterom. Vyzerá to honosne, ale faktom je, že hoci mal Trimin cez tridsať, všetci autobusáci a zelovocárky mu zásadne tykali, pretože jeho tvár bola známa z pár priblížych televíznych programov pre deti. Keď som ho v tej bedni videl, vždy mi bolo mdlo.

- A ty čo? - ozval sa Alex. - Ešte máš tú s tým dieťaťom?

- Nie, - povedal som. - Už spolu nie sme.

- Aha, - Alex sa zádumčivo zahľadel na toho svojho doktora. - A s Parížankou čo? Vyvinulo sa to nejako?

- Nič z toho nebolo.

- Aha, - Alex na okamih spočinul na mne pohľadom, potom ho znovu vrátil na doktora: - Mám sa o tom zmieniť Ranenej Labuti?

- Ako sa má? - spýtal som sa a samého ma prekvapilo, že ma to naozaj zaujíma.

- Ako vždy. Turbulentne.

- Nič jej nehovor, - povedal som: - Ja myslím, že sa preorientujem predsa len na tých chlapov. So ženami je to nejaké príliš zložité. Nikdy nehovoria, čo si myslia, majú tie predmenštruačné tenzie, dva druhy orgasmov, iracionálne záchvaty...

Už ma nepočúvali. Dívali sa jeden druhému do očí a ja som v duchu sám so sebou uzatváral stávky, či jeden druhému jednu vrazí alebo sa odvráti na toalety a tam si to rozdájú vo forme vášnivej rýchlovky. Už len tak z princípu som zaprovokoval:

- A keď vidím, ako vám to klope, prečo by som to aj ja neskúsil s niekým, kto je ako ja?

- Ja ťa serem, - povedal zrazu Alexovi doktor, - ja sa ťa nebudem na nič pýtať!

- Čo si to povedal? - spýtal sa ho Alex a potom zareval: - Čo si to povedal, do riti? Ako sa to so mnou rozprávaš?

Doktor sa zdvihol a rýchlym krokom odchádzal preč. Alex sa rozbehol za ním.

Až keď obaja zmizli v dave ľudí a predvianočných výhodných ponúk, uvedomil som si, že Alex si na stole zabudol peňaženku a telefón. Po prvom nutkaní zdvihnúť sa a dobehnúť ho som si predstavil, ako Alex naháňa doktora a oboch naháňam ja aj s peňaženkou a povedal som si, že keď sa Alex vráti, aspoň si dá pauzu od riešenia svojich zásadných partnerských problémov.

Po chvíli sa objavil Trimin. Mal odfarbené vlasy a na sebe nejaké značkové sponzorské handry, ale inak bol ako vždy. Rozišiel sa s frajerkou, má postupujúcu frustráciu zo svojej práce a je mu sústavne chladno. Začali sme rozvíjať myšlienku, že by sme niekam odišli prečkať zimu. Niekam, kde je teplo. Robili by sme dídžejov, čašníkov alebo niečo také. Keď nás počas nášho podnetného rozhovoru trikrát vyrušili cudzí

Ľudia, či sa im Trimin môže podpísať na ruku a či sa s ním môžu odfotiť a keď ho nejaká statná pani po päťdesiatke chcela silou mocou pobozkať "ako vlastného syna", pochopil som, že to má stále ťažšie.

- Šli by sme sami, chápeš, prípadne len s nejakými ďalšími dvoma chalanmi, - presviedčal ma Trimin. - Prenajali by sme si spolu byt a normálne fungovali. Kedy to spravíme, keď nie teraz? Už o rok budeme mať možno baby, hrabne nám, budeme sa chcieť ženiť, mať deti. A s babou nemôžeš odísť nikam. To je záväzok, musíš sa o ňu starať, ona má svoje predstavy zviazané s tebou a od tých nepopustí. Keď máš babu, končí sranda.

- Srandu končí, aj keď máš chlapa, - ozval sa Alex.

Objavil sa pri stole a vyzeral pomerne pokojný. Žiadne známky boja, plaču ani duševného vyšínutia. Zoznámil som ich s Triminom. Alex Trimina nepoznal z televízie, čomu sa Trimin úprimne potešil. Alex ho poznal z ordinácie:

- Vy máte toho orecha, čo ma pred týždňom ovracal, že, - skonštatoval Alex.

- Hrozne ma to mrzí, - povedal Trimin.

- Nemá prečo, - povedal Alex decentne: - Ja som blbec, že vždy bežím v ústrety zvratkom. Normálny človek tuší, odkiaľ ich môže očakávať. Musí v tom byť nejaká skrytá obsesia, že ich podvedome vyhladávam.

Do reštaurácia vošla moja matka so svojou feministickou kamarátkou Honey. Alex a Trimin, obaja s myslami otvorenými dokorán, začali rozvíjať bisexuálne teórie. Trimin tvrdil, že všetci sme plus mínus bisexuálni, že sa každý nachádza niekde na tej čiare medzi homo a hetero. Alex zastával názor, že si buď - alebo a nejaké lavírovanie medzi tým je len dôkazom toho, že si nechceš priznať pravdu. Kým som sa stihol zapojiť do rozhovoru, dvakrát mi zazvonil telefón, takže som nemohol zasiahnuť do debaty, v ktorej sa nakoniec obaja zhodli na tom, že keby som sa párkrát nechcel vešať kvôli nejakým ženám, povedali by o mne, že som buzna ako vyšitá.

- Ak tu niekto na to vyzerá, tak ste to vy dvaja, - povedal som im a doložil úprimne: - Ak tu niekto na to nevyzerá, tak som to ja a ten neurotický doktor, čo tu bol pred chvíľou.

- Ako si to teda inak vysvetlíš, že si taký úhladný, nesmrdiš, baby za tebou chodia ako muchy za skazeným mäsom a ešte ťa každú chvíľu vidno niekde s nejakým teplošom?

- Vidíš tamtú staršiu blondínku?

Trimin sa otočil v smere môjho pohľadu.

- Minisukňa, čižmy, sieťové pančuchy a ružový sveter? - Trimin sa znalecky zadíval a zhodnotil ju: - Dobré vlasy. Dost' stará, ale má super nohy. Tá musí šukať ako o život.

- Tak to je moja matka, - povedal som.

Trimin na mňa pozrel ako nejaký mučeník na svojho kata:

- Ak mi chceš urobiť radosť, tak ma zabi.

- Teraz pred Vianocami? Kto by sa prihováral deťom v detských domovoch?

- Prepáč, - povedal Trimin.

- Nevadí. Keď to poviem matke, bude to možno brať ako kompliment a možno sa začne inak obliekať. Aj keď o tom pochybujem. Len som ti chcel ukázať, že keď ťa vychová niekto ako ona, ťažko budeš mať predsudky na predvídateľných miestach.

- Ty že nemáš predsudky? - uškrnul sa Alex.

- Mám. Príšerné. Ale objavujú sa celkom nečakane.

Potom v duchu celého dňa v znamení všeobecného nakupovania obliečok, vankúšov a svietnikov pod stromček dorazil medzi nás aj Ježiško. Naposledy som ho videl, keď telefonicky vyznával lásku svojej milenke Blondínke a pritom by ho celá krčma videla radšej

zaparkovaného doma v manželskej posteli. Ježiško sa od chvíle, keď s Blondínkou strávil prvú spoločnú noc v mojom byte, dosť zmenil. Mal som taký dojem, že ošedivel a pribral. Prišiel s manželkou, manželkinou sestrou, svojou matkou, svokrou a dvoma deťmi. Vyzeral poľutovaniahodne. Asi si to aj sám uvedomoval, takže zamieril k nám a preventívne zavtipkoval:

- Bože, Maxim, dávno som ťa nevidel! Furt máš tie problémy s frajerkami, alebo si sa už konečne dal na chlapov?

- Tak vidíš, - zašklábil sa na mňa Trimin.

- Bingo! - povedal Alex Ježiškovi a objal ma okolo pliec: - Chodíme spolu. Si prvý, čo na to prišiel sám.

- Nie, my spolu chodíme, - povedal Trimin.

Za Ježiškom sa pritiahla celá jeho perepúť.

- Bože, Maxim! - povedala teatrálne Ježiškova žena: - Dúfam, že to nie je definitívne?! Myslela som, že raz si aj odo mňa dáš povedať.

- Vieš, čo, moja, myslím, že toto nie je veľmi vhodné, - povedala jej svokra ľadovo.

- Na to, čo je vhodné, sa spýtaj svojho syna! - odsekla jej na dcérinu obranu matka Ježiškovej ženy: - O čom moja dcéra žartuje, to on robí.

Všetci zostali ticho. Ježiško spolu s nami divákmi pochopil, že to prasklo. Pomaly pozrel na manželku. Ona sa usmiala a povedala, akoby v duchu počula jeho otázku:

- Samozrejme, že som to povedala svojej mame. A teraz to vie aj tá tvoja. Nech sa aj ona trápi.

- Chod' pre svoju matku a poďme preč, - zašepkal mi Trimin.

- Nie, - Alex nás stiahol naspäť: - Tvoja matka má takéto scénky rada. Naštve sa, keď ju o to pripravíš!

Keď prišla matka aj s Honey, Ježiškova rodina sa už pekne hádala. Honey odviedla Ježiškove deti z dosahu dospelých medzi hračky detského kútika, čo som ocenil ako duchapritomný a chvályhodný čin, ale len do chvíle, ako som uvidel, že im tam ukazuje nejaké farebné brožúrky. Matka sa zatiaľ vybozkávala s Alexom a Triminom, čím ho uviedla do hlbokých rozpakov, v ktorých zotrval ešte nasledujúcu hodinu. Matka sa napodiv nezaujímalá o podrobnosti Ježiškovho príbehu. Zhodnotila situáciu jedným pohľadom a zatvárala sa, akoby obsiahla svojím vnútorným zrakom celú prehistóriu, históriu, súčasnosť aj rozporuplné vyhliadky všetkých zúčastnených.

- Jedno anglické príslovie hovorí: "Vezmi si čo chceš, vraví Boh, ale zaplať za to", - povedala matka a oblizla si pery, než sa napila z pohára. Raz mi spomínala, že je to trik, ktorý ju raz naučil nejaký transvestit. Tak sa rúž neotlačí na sklo. Vtedy k tomu dodala:

- Väčšinu užitočných informácií o ženách a pre ženy viem od mužov. Myslím, že je to recipročné. Keby muži rozmýšľali a počúvali zas poznatky o sebe od žien, žilo by sa im lepšie.

Čo sa mňa týka, všetky poznatky o mužoch, ktoré som kedy od žien získal, ma len uvrhli do depresie a presvedčovali ma o bezútešnosti života.

Matka nám ukázala závesy a asi tristo pohárov na šampanské, pre ktoré sa rozhodla v záchvate plánovania vianočného večierku. Potom naň všetkých pozvala s tým, že večierok to bude tematický a dodatočné inštrukcie dostanú neskôr.

- Pozrite sa, život je v podstate sústavný proces učenia, skúšok, prekážok a odmien. A ja som si už ako malá povedala, že keď už do tej školy musím chodiť, zorganizujem si to tak, aby sa mi tam páčilo.

Za jeho chrbtom vyvádzali Ježiškovu rodinu von. Trimin sa za nimi zamyslene zahľadel:

- Jasné, že na tú párty prídeme. Tie jebnuté Vianoce majú niečo do seba.

Alpská láska, po funuse sex
(Polnočný denník (20.))

Zistil som, že mám v kredenci chrobáky. Najskôr som si myslel, že je to náhoda, keď je vždy v hrnčeku, ktorý považujem za čistý, jeden až dva čierne chrobáky veľké ako zrnká ryže. Potom som objavil hlavný stan chrobákov vo veľkom balení čaju Darjeeling a bol som nútený vyhlásiť im svätú vojnu. Lebo ako tvrdila Hysterka podľa nejakého feng šuej princípu, kto má humus v kredenci, má ho aj v živote. Vyhádzal som všetok svoj majetok kuchynského charakteru na stôl a objavil som fantastickú zmesku korenia na varené víno, ktorú som systémom pokus - omyl vytvoril ja sám vlastnoručne minulý rok v zime. Korenie nebolo kontaminované. Povedal som si, že sa pre dnešok môžem na všetko vykašľať, navariť si vareného vína, pustiť si nejaký oblbovák v televízii a občas sa pre osvieženie mrknúť z okna na lámajúce sa nohy a nabúrané autá na zamrznutej ceste pred domom.

Ešte víno ani nezačalo voňať, už bola u mňa sestra Hysterka aj s kamarátom Triminom. Sestra s ním ako s osobnosťou nášho kultúrneho a spoločenského života robila rozhovor do časopisu, v ktorom bola zamestnaná. Hoci sama tvrdila, že to nenávidí, predsa bola schopná s úsmevom a noblesou klásť tak nejaké otázky, na ktoré by človek neodpovedal ani v delíriu. Iba že by sa mu v tom pomnutí zmyslov zdalo, že pred ním stojí Hysterka a pýta sa:

- Cítite sa vo svojom pohlaví dobre? Je vaša proklamovaná sexuálna orientácia skutočne tou, ktorá je vám najbližšia? Chceli ste sa niekedy vyspať s vlastnou matkou? Za koľko peňazí by ste sa predali? Dokázali by ste zabiť človeka? Vymočili ste sa už niekedy na niekoho?

Ale Trimin sa len smial, flirtoval s Hysterkou, očividne očarený jej duchaplnosťou a prsiami štvorkami v obtiahnutom svetříku, zväčšenými postupujúcim tehotenstvom. Trimin hovoril hrdinské historiky o svojich začiatkoch a sestra poznamenala:

- Vy ste asi Machiavelliho Vladára čítali veľmi pozorne, že.

- Koho? - spýtal sa Trimin.

Hysterka sa na neho sladko usmiala a ja som si v tej chvíli spomenul na jej príhodičku s manželom Exotom. Pozerali spolu doma v telke Rómea a Júliu, a keď to pubertálne citové vzplanutie už Hysterku prestalo baviť a chcela to prepnúť na iný program, zažratý Exot ju zastavil, že to nesmie urobiť, lebo on potrebuje vedieť, ako to s tými mladými dopadne.

- Akože, ako to dopadne? - zarazila sa vtedy Hysterka: - Obaja predsa umrú.

- Fakt? Ako vieš? - spýtal sa konsternovaný Exot.

Hysterka mu v stručnosti objasnila pár faktov o Shakespearovi a jeho dramatickom diele a vrcholne rozrušený Exot začal obtelefonávať kamarátov s tým, že on vie, ako skončí ten film, čo dávajú v telke. Väčšina kamošov mu povedala, že pozerajú futbal a nech neotravuje, čo si potom uňho ešte dlho museli žehliť platením pív a chválením jeho kultúrneho rozhladu. Keď nám túto historiku Hysterka rozprávala, hodnotila ju ako veľmi dojemnú. Matka sa vtedy vyjadrila, že nechce vidieť tie deti, čo bude mať Hysterka so svojím mužom.

- Možno budú mať hlavu po mne, - povedala Hysterka.

- A po ňom budú mať čo? - spýtala sa matka.

Hysterka chvíľu rozmýšľala a nič úderné jej nenapadlo.

- Po ňom budú dojemné, - povedal som. A vedel som, čo ešte okrem toho. Raz mi Hysterka omylom odpálila svoju mailovú korešpondenciu so svojim vtedy ešte len nastávajúcím manželom. Bol tam tento dialóg:

HYSTERKA: Este stotisickrát ma musis pretiahnuť.

EXOT: To je trikrát denne najbližsich sto rokov!

HYSTERKA: No ved!

Hysterka odišla na toaletu a za stolom zostal sedieť Trimin. Prezeral si v hrnčekoch moje chrobáky.

- Fíha, oni sú ešte živí, - začudoval sa.

- Mŕtvi by ti boli milší?

- Čo s nimi budeš robiť? - opýtal sa Trimin.

- Spláchnem ich do výlevky a potom tie hrnčeky dám do umývačky.

- Môžem si ich vziať domov? - spýtal sa Trimin opatrne.

Takticky som sa nespýtal, čo s nimi chce robiť, našiel som pohár od chrenu aj s vrchnákom a postupne sme doňho presypali všetky chrobáky, ktoré zatiaľ nestihli skončiť v kanalizácii.

Ešte než sme skončili, dvere na záchode sa odchýlili a ozval sa spoza nich sestrin slabý hlas. Podišiel som ku škáre a zohol sa nižšie, tam kde boli Hysterkine oči.

- Myslíš, že je to normálne, keď zo mňa vychádzajú také krvavé hrudky?
- spýtala sa zlomeným hlasom.

- Ja neviem, - povedal som.

- Myslíš, že keď ti niečo ukážem, budeš vedieť povedať, či to môže byť moje dieťa?

- Kde? - spýtal som sa.

- V záchode.

Predstavil som si Hysterkino dieťa v mojej záchodovej mise. Keby môj život závisel od toho, či sa pôjdem alebo nepôjdem pozrieť na tú záležitosť na toalete, tak radšej zomriem pomalou bolestivou smrťou.

- Ideme do nemocnice, - povedal som.

- Mám strach, - povedala.

- Ja viem.

- Nemáš vložky? - spýtala sa sestra.

- Načo by mi boli? - odpovedal som nežne.

- A papierové vreckovky a lepiacu pásku máš?

Mal som. Hysterka si na záchode z toaletného papiera a vreckoviek zmajstrovala vložku, potom sme sa všetci traja obliekli a šli do nemocnice.

Sedeli sme v čakárni. Hysterka vyzerala napäto pokojná. Asi tým druhom duševnej vyrovnanosti, ktorá sa môže v ktoromkoľvek okamihu preklopiť do niečoho strašného. Trimin do nej niečo húdol, ona občas neprítomne prikývla a fixovala svoj pohľad na nejaký bod ďaleko za stenou, na ktorú sa dívala.

- Chcela by som byť sama, - otočila sa zrazu na Trimina.

- Mám odísť? - spýtal sa Trimin.

- Bingo, - povedala slabým hlasom.

Trimin sa s ňou rozlúčil, poprial veľa šťastia a nechotne zmizol. Vzápätí Hysterke zazvonil telefón, ona sa pozrela na displej, prijala hovor, rozplakala sa a všetko vyklopila. Nevedel som, čo mám robiť. Nemal som chuť to počúvať, ale nechcel som ju tam nechať samu. Vošla do mňa zlosť, zaklopal som na ordináciu a urobil som cirkus so sestričkami, prečo to tomu doktorovi tak trvá, keď je tu pacientka v kritickom stave a ony povedali, že ho zoženú. Chvíľu boli arogantné, ako už vraj sestričky na gynekológii bývajú, potom som na nich zo zúfalstva pustil hrôzu asi takého rozmeru, že začali telefonovať a naozaj sa snažiť.

Medzitým vybavila Hysterka telefonát a prijala ďalší. Bola to matka, čo som usúdil podľa toho, ako ju sestra so slzami v očiach inštruovala v otázke orientácie vo svojich skriniach a balila s ňou imaginárne papuče, ponožky, nohavičky a nočné košele.

Potom prišiel sestrin doktor, vošli na chvíľu do ordinácie a keď vyšli, Hysterka sa triasla a celá bledá mi oznámila, že bude naozaj musieť zostať v nemocnici.

- Mám ti niečo priniesť? Je na svete niečo, čo ťa môže potešiť? - spýtal som sa bezmocne.

Hysterka pokrútila hlavou, vzala si kabát a pohla sa smerom k lekárovi stojacemu na chodbe vedúcej do útrob nemocnice. Potom sa zastavila, otočila a povedala:

- Alpskú lásku.

- Čože?

- To sú také karamelky. Alpenliebe. Tak tie by mi spravili radosť.

Bola to jej obsesia. Na každý druh bolesti niečo sladké. Keď robila skúšky na vysokej škole, denne bola schopná zjesť osem žĺtkov s cukrom. Nevie, čo to robilo s jej cholesterolom, ale pokiaľ viem, v živote nedostala inú známku než jednotku. Keď sa na strednej rozhodovala medzi dvoma chlapcami, s ktorým že to má prísť o poctivosť, zodrala si jazyk na džúse v prášku s názvom Sap. V čase rozchodu so svojim anglickým frajerom žila v podstate len na hašlerkách, keď mala nohu v sadre a súčasne zápal očných spojiviek, tak na pelendreku. Možno to celé spôsobila naša matka s heslom „Keď deti neposlúchajú, treba im dať čokoládu!“. Celkom to fungovalo. Nevie, či kvôli tomu, že deti visiace na lustru a ostrelujúce sa kôstkami z čerešní vôbec nečakajú rodičovskú reakciu vo forme čokolády, a tak celé vyvedené z miery radšej už sekajú dobrotu alebo je za tým skutočne nejaká reakcia neurónov s niečím obsiahnutým v čokoláde, s čím argumentovala matka.

Vybral som sa zohnať Alpskú lásku s takým odhodlaním, akoby od toho závisel osud vesmíru. Bola noc. Zrazu som nevedel, kam mám ísť. Tušil som, že musím niečo urobiť, ale sú situácie, keď človek tak intenzívne pocíti svoju bezmocnosť, že sa mu chce kričať.

Zastavil som sa na pumpe. Alpskú lásku nemali, tak som si kúpil cigarety. Zapálil som si po niekoľkých týždňoch. Prvá chutila opojne. Konečne som sa skoncentroval natoľko, že som dokázal premýšľať.

Keď som bol v hypermarkete, zavolala mi matka.

- Kde si?

- Kupujem Alpskú lásku.

- Aha. Ako vyzerala Hysterka?

- Biedne.

- Neželám jej to, ale je to tak lepšie, - povedala matka. - Krista, nech si nabudúce vyberie lepšieho otca pre svoje dieťa. Tí dvaja stoja obaja za prd.

Vyrazila mi tým dych. Bol som rád, že nie som ani matka, ani otec toho dieťaťa, o ktoré Hysterka práve prišla. Musel by som svoju matku za jej globálne hľadisko na celý problém asi zabiť.

- Tretina prvých tehotenstiev končí spontánnym potratom, - povedala matka. - Hysterka môže mať ešte detí koľko chce.

Zložila. Až v tomto okamihu mi to prišlo ľúto. Hádzal som do košíka plné hrste cukríkov Alpská láska a keby sa mi dalo plakať, tak plačem. Uvedomil som si, že matka práve teraz balí Hysterke do tašky ponožky, ukrýva tých pár dupačiek do nepriehľadných vreciek až na dno skrine, aby ich jej dcéra nevidela, keď príde z nemocnice a možno plače naozaj. Možno jej sa dá.

Vrátil som sa do nemocnice a použil všetko svoje presvedčovacie nadanie, aby som mohol Hysterke po sestričke poslať jej povzbudzovacie prostriedky.

- Za dnešnú noc mám kalerábov plnú hlavu, - povedala sestrička, ktorá mohla mať tak dvadsať a už najmenej dva roky robí prácu, čo ju nebaví.

- Prosím? - spýtal som sa.

Sestrička kývla hlavou do chodby za môj chrbát. Pri automate na kávu tam stáli matka a sestrina najlepšia kamarátka Ranená Labuť a tlmene sa rozprávali. Podišiel som k nim.

- Kedy to vlastne začalo? - spýtala sa matka s červenými očami.

- Večer, keď bola u mňa, - povedal som.

- Čo ty všetko nezažiješ, - poznamenala Labuť.

Matka odišla, Labuť povedala, že prišla taxíkom, či by som ju nezaviezol domov. Na polceste sa spýtala, či nemôže ísť na chvíľu ku mne. Tak som to otočil.

Keď sme prišli domov, zavolať mi Trimin:

- Je vydatá?

- Kto? - spýtal som sa.

- Tvoja sestra.

- Je.

- A miluje ho? - Triminov hlas znel zrazu naliehavo a nervózne. Premýšľal som, či je zhulený, ožratý, na psychiatrii alebo či tam už nezvratne patrí aj ja sám, keď nerobím nič iné, len paranoidne spochybňujem prítomnosť všetkých ostatných vrátane seba.

- Tak miluje ho? - zopakoval Trimin.

- O čo ti ide? - spýtal som sa. - Daj jej pokoj! Vieš, kde je a prečo tam je! Ak s ňou máš nejaké plány, tak si ich nechaj na inokedy, keď prestane plakať, pchať do seba Alpskú lásku a začne byť znovu schopná riešiť svoj citový život!

- Akú lásku? - spýtal sa Trimin.

- Alpskú! - povedal som a zavesil.

- Môžem tu spať? - spýtala sa Ranená Labuť.

- Ja som k smrti smutný, - povedal som jej úprimne: - Myslel som si, že pôjdem do večierky kúpiť nejaké pivo. Spravím si narkózu a pôjdem spať.

- Tak dones aj mne. O nič mi nejde. Len nechcem byť sama doma.

Kým som sa vrátil, Labuť dokončovala nejaké obložené chleby pre nás oboch. Zjedli sme ich, vypili po tri piva a ľahli si. Takmer sme sa nerozprávali. Až v posteli sa Labuť ozvala:

- Všetci to máme ťažké.

- Viem, - povedal som.

Neviem, či sa vám už niekedy stalo, že sa vám sníval erotický sen o tom, ako na vás sedí nahá žena a všetko ostatné sa nedá nazvať inak než brutálna jebačka a zrazu ste sa zobudili a zistili ste, že to nie je len sen. Že tá brutálna jebačka fakt prebieha a vy ste jej účastníkom.

Precitol som a všetky príjemné pocity plynulo prešli zo sna do reality. Vonku svitalo, cez závesy prenikalo mdlé zimné ranné svetlo a Labuť sa dvíhala a klesala a s ňou aj jej prsia, jej vlasy, jej vlhké zuby v pootvorených ústach, jej privreté oči. Chytil som ju za jej pôvabne vystúpené panvové kosti. Zohla sa ku mne a strčila mi jazyk skoro až do krku. Bol to neskutočný zážitok. Nebolo čo riešiť.

Má to gule!

(Polnočný denník (21.))

Rútil som sa vo svojom totálne špinavom aute zamrznutými ulicami, bolela ma hlava a svoj žalúdok som cítil ako kus starej špongie, čo mi dávno nepatrí. Na križovatke som sa snažil nájsť v tom bordeli medzi dokladmi, účtenkami, ochytnými vreckovkami a mapami miest nejaké tabletky. Vtedy som si uvedomil, že mi je na umretie hlavne z toho, že nejem, nespím a stále riešim veci, s ktorými sa nedá pohnúť. A ešte aj vždy, všade a so všetkým meškám a som z toho v strese.

Z nemocnice mi zavolať sestra Hysterka, že sa nemusím ponáhľať, lebo čaká na nejakú prepúšťaciu správu alebo čo.

Zastavil som na pumpe, kúpil som si obložený chlieb, kávu, čokoládu a šiel do auta. Vonku si ma odchytil mladý narkoman a chcel drobné. Ponúkol som mu jedlo.

- Chcem prachy, - povedal.

- Prachy ti nedám, - povedal som mu. - Ale môžeš sa najesť.

Na okamih sklopil oči na môj chlieb a kávu v plechovici a odplúľ si:

- To si zožer sám a zdochni.

Sadol som si do auta, pustil si starý Massive Attack, rozbalil chlieb, ktorým aj ten narkáč pohrdol, a zrazu som sám seba videl ako postavu z nejakého lacného nezávisláckeho filmu o divnom týpkovi, čo sa rúti smerom ku dnu alebo na tom dne už je a márne sa z neho snaží vyhrabať. Prvá rozumná veta filmu by bola „To si zožer sám a zdochni“ a divákovi by bolo v podstate od začiatku jasné, že si to hlavná postava zožerie a zdochne. Alebo to prežije, ale na konci filmu bude tam, kde na začiatku, ale o niečo horšie, napríklad bez domova, bez auta, bez frajerky, bez oka, bez nohy, alebo bez zubov. Videl som takýchto filmov aspoň sto a vo všetkých bolo hnusné sychravé počasie, aspoň jedna trojdňová mŕtvola, ukradnuté prachy, krysy a hektolitry alkoholu. Raz sme sa na túto tému bavili s Ranenou Labuťou. Ako sme niekedy celkom sami a pritom sa pozorujeme a robíme veci, ktoré by sa dobre vynímali v našom obľúbenom filme. Ako sa štylizujeme do postáv z kníh, filmov a seriálov. Že sme intenzívne a každodenne konfrontovaní s vnímaním seba očami iných ľudí a vystavovaní tlaku porovnávania s niekoľkými modelmi všeobecne akceptovaného imidžu. A že to tak bolo vždy, tak ako si ľudia vždy rozprávali príbehy, a že človek minulosti mal ešte pevnú istotu v tom, že sa naňho v každom okamihu díva Boh.

Dorazil som do nemocnice presne v okamihu, keď Hysterka vychádzala von.

- Kde je mama? - spýtala sa.

- V dome po tete Mary. O chvíľu vypukne ten jej predvianočný večierok.

- Tak tam ideme, nie?

- Naozaj to chceš? - spýtal som sa sklamané, pretože som sa spoliehal na to, že si bude chcieť ísť ľahnúť do postele, a keď ju do nej dopravím, bude to aj pre mňa príjemné alibi, prečo som sa na večierku ani neukázal.

- Áno. Potrebujem sa rozprávať s nejakými mužmi, čo sa mi pritom nebudú pozerať medzi nohy a s nejakými ženami, čo nebudú hovoriť o potratoch, cisárskych rezoch a o krčku maternice.

- Ale to je karneval. Nemáme masky.

- My? - začudovala sa Hysterka. - My ich máme vždy.

Potom vyhrabala z kabelky telefón a zavolala matke. Dohodli nejaké kostýmy, prehodili pár slov a potom sa asi matka spýtala sestry, ako sa cíti, lebo Hysterka sa rozplakala a povedala:

- Strašne. Ako mŕtva.

Zase ma prudko rozbolela hlava. Spýtal som sa Hysterky, či nemá Nurofen. Mala ho plnú kabelku. Obaja sme si dali po dve tabletky a zapili ich tou thaiwanskou žbrndou z dna kávovej plechovice.

- Vieš, aký je rozdiel medzi Bohom a Diablom? - spýtala sa zrazu Hysterka: - Že Diabol nemá žiadnu hrdosť.

Pred nami sa vliekol nejaký expert so značkou Bratislava-vidiek, tak som si povedal, že bude lepšie, keď ho predbehnem, lebo keď má vodič auta, čo je pred vami, na hlave kožuštinovú čiapku, nie je to dobré znamenie. Viem to s istotou, pretože aj môj otec takú kedysi nosil. Pozrel som do spätného zrkadlika a presne v tom okamihu sa BH expert rozhodol prudko zabrzdíť, čo som už ja nezvládol a vpálil som mu do kufra.

Vystúpil som a mlčky som si prezeral spôsobené škody.

- Sa mi zdalo, že mi chce vbehnúť pod auto, - ukázal päťdesiatnik z vidieka na chlapíka na chodníku. Mal v ušiach slúchadlá, pohojdával sa a neprítomne civel pred seba. Medzi ním a cestou bolo pruhované zábradlie.

- Preliezal cez tyče? - spýtal som sa.

Päťdesiatnik si vzdychol. Smutne sa zahľadel na svoj preliačený nárazník. Na aute mal stromček a v aute jedovitú manželku. Už sa dnes určite aspoň trikrát pohádali. Kvôli darčekom, stromčeku, kaprovi a

svokrovcom. Pozrel som do svojho auta. Hysterka sa na mňa dívala s odovzdaným výrazom tváre a vedel som, že ľúto jej je jedine toho, že sme nešli rýchlejšie a ona si nemohla v prudkom náraze rozmasírovať mozog o predné sklo.

Keď som znovu naštartoval, auto bolo síce v poriadku, ale stále trúbilo. Vydržal som to asi desať minút. Dlhšie som nevládal. Taký psychopat ešte nie som.

- Škoda, že som nešlohla nejaké obvazy. Keby sme to auto trochu prizdobili, vyzeralo by to, že ide svadba.

Na večierok nás nakoniec dopravila matkina feministická kamarátka Honey. Mala na sebe uniformu americkej polície a konverzáciu veľmi citlivo začala výrokom "Buď dá žena život deťom alebo sebe", na čo Hysterka povedala, že vystupuje, chytila kabelku a za jazdy otvorila dvere. Po krátkom zápase a mojej hrozbe hrubého násillia, ak nedajú pokoj, nasledovalo polhodinové mlčanie, v ktorom som si ja vyhrabal fľašu celkom dobrého vína zo zásob na večierok a Honey si v duchu dávala dohromady vhodné formulácie na diskusiu o pozícii ženy vo svete. Nakoniec riešili inštitúciu manželstva a Honey ju vyzvala, aby charakterizovala to svoje.

- To najmenej podstatné na manželstve je jeho definícia. Lebo všetko je proces. Ako každý vzťah, - povedala Hysterka múdro.

Na to sa jej Honey ospravedlnila, že tak trepe o deťoch, keď aj tak všetci vedia, ako Hysterka to svoje spláchla do záchoda. Niektorí ľudia sú na zabitie za každých okolností.

V dome po tete Mary na mňa čakal kompletný frak zo začiatku storočia, ktorý matka vyhrabala niekde v skrini a pre Hysterku tam boli na výber troje tetine svadobné šaty. Teta sa nikdy nevydala, ale trikrát bolo na mále. Obliekol som si mierne zatuchnutý frak, začarbal na ňom dva biele fláky Hysterkinou ceruzkou na obočie a dopil fľašu. Hysterka si obliekla tetine šaty zo zrušenej svadby číslo dva a vošli sme do haly, kde bol večierok.

Bol to šok. Boli tam takmer všetci ľudia, ktorých som nechcel stretnúť. Hysterka to zhodnotila podobne:

- Milý môj rozum, neopúšťaj ma! - povedala.

Stála tam bledá, smutná a zvláštne pôvabná, presne podľa svojho tradičného hesla „Ja nie som krásna, ale keď sa zosústredím, tak ti taká budem pripadať“.

Uprostred haly stál stromček ovešaný guľami na všetky spôsoby. Nikdy som toľko guľí naraz nevidel. Motto matkinho predvianočného večierka vytlačeného aj na pozvánkach znelo: „Kto nedonesie vianočné gule, bude musieť na stromček zavesiť svoje vlastné!“ Matka, samozrejme, okolo toho spletila nejaké okultné teórie o tom, že guľa je dokonalý tvar, ale jej špecifický druh momentálnej duchaplnosti by som skôr pripísal jej liečebným koláčikom než myšlienkam, ktoré by celé roky brúsila v tichu pracovne.

Po dome bola nepravidelne rozmiestnená zničujúca kombinácia ľudí, ktorí si vzájomne komplikovali život a spoločne sa podieľali na väčšine depresívnych stavov, ktoré členovia našej rodiny absolvovali v poslednom období. Bol tu Hysterkin manžel Exot, potom jej milenec a zároveň náš bratranec, kamarát Trimin, moja bývalá, Ranená Labuť, Sante, Parížanka, Alex aj so svojím doktorom, kamarát fotograf aj s bývalou, dokonca aj otec so svojou partnerkou Lady Heidi.

Cítil som, že som pil príliš málo na to, aby som túto konšteláciu zvládol a príliš veľa, aby som dokázal okamžite nepozorovaný zmiznúť.

- Utečme, - povedala Hysterka.

Vtom nás uvidela naša matka. Otočila sa na nás a usmiala:

- Keby ste vedeli, ako vás mám rada, - povedala.

- THC, - precedila Hysterka cez zuby.

- Neurážaj, ty malá beštia, - povedala jej na to matka: - Toto všetko som urobila pre vás. Koncentrát ľudí, s ktorými nás niečo spája. Hlavne problémy a chuť zakrútiť im krkom, že. Sú to tí, ktorými sme sa v hlave celý rok najviac zaoberali. Uvidíme ich v novom svetle, precítíme v skratke vzájomné vzťahy, oslobodíme sa od toho bremena a môžeme sa konečne nadýchnuť čerstvého vzduchu.

Znelo to ako nejaký jehovistický vtip.

Postupne som prehodil pár slov takmer so všetkými zúčastnenými. Aj s tými, ktorých som doteraz nikdy nevidel. Tí boli možno kedysi nejakými matkinými alebo sestrinými tajnými morálnymi pokleskami.

- Ahoj, - povedala mi Sante.

- Ahoj. Ako sa má Očami Okamihu? - spýtal som sa.

- Fajn, dostane od Ježiška rybičky, - povedala.

- Stále o nás premýšľam a na nič neviem prísť. Nevie, prečo stále používam ten mozog, keď sa mi to tak neosvedčuje, - povedala mi Ranená Labuť.

- No čo je, ty srab, - prihovorila sa mi milo Parížanka.

Cítil som sa ako baran napichnutý na rošte a pomaly opekaný zo všetkých strán.

- Prečítala som si všetky tvoje Polnočné denníky. A nerob sa, že si nechcel, aby som si to prečítala, - povedala mi moja kedysi milovaná bývalá.

Nikdy ju nebavilo čítať, čo som písal. Kedysi ma to aj trápilo. Mal som taký ten pocit nedocenenia, keď pre vás nič neznamená ani zlatá medaila od pána boha, ak vás nepochváli tá, ktorú najviac milujete.

- Vieš, ja ťa mám rada a neželám ti nič zlé, - povedala mi bývalá, - ale som rada, že si to tak skúšal, že si sa aj zamiloval, a že si teraz sám. Lebo to, že ti to nevyšlo, znamená, že nie ja som zlá. Že zlý si ty. A s logikou to nemá nič spoločné.

Niekde v priebehu môjho druhého litra vína si matka vzala slovo a mala prejav:

- Chcela by som vám, milí priatelia a nepriatelia, povedať niečo o manželstve tak, ako ho vidím ja. Lebo to, čo všetci donekonečna riešime, sú naše citové vzťahy podložené sexom. V prvom rade ďakujem za to, že

moje prvé manželstvo bolo tak nabité udalosťami. Pretože keď žena do tridsiatky dostáva anonymy, keď rieši manželove nevery, keď má stretnutia s jeho milenkami, keď zrazu zistí, že v prípade, keď treba ísť s dieťaťom na pohotovosť, ten úžasný obdivovaný silný muž nikdy nie je nablízku, aby jej pomohol, tak tá žena včas pochopí, kde je sever, čo sa dá od druhého očakávať a ako sa zariadiť, aby prežila. Do tridsiatky má ešte dosť energie, zdravia, nezlomnosti a netrúpa ju dvojitá brada, nadváha, vrásky a šedivé vlasy. Keď sa jej to isté prvýkrát stane po päťdesiatke, nezostáva jej nič iné, len sa zrútiť, spáchať samovraždu, dať sa k radikálnym feministkám, alebo byť za chuderku.

Niekoľko sa pripito chichotal, ale inak bolo ticho. Všetci boli, rovnako ako ja, zvedaví, kam matka smeruje.

- Druhé moje životné zistenie sa týka mužov ako takých, - povedala matka: - Jedna z najväčších síl posúvajúcich tento svet dopredu je ženská blbosť. Inak sa to nazvať nedá. Ženy sú totiž tak blbé, že varia aj chlapom, ktorí nimi pohrdajú a nenazývajú ich inak ako sliepky, ktorí majú pocit, že by boli prvými ľuďmi dobývajúcimi Mars, keby ich vlastné manželky neťahali k zemi, a ktorých čas váhania, či pretiahnu nejakú inú, keď majú na to príležitosť, sa počíta len na sekundy. Ale keby sme my ženy nemilovali všetkých tých hajzlov, klamárov, smradov, slabochov, surovcov a idiotov, tak by ľudstvo dávno vyhynulo. Pretože iní muži neexistujú. Výnimku tvoria tí, ktorých poznáme kratšie ako tri dni. A ešte Frederik.

Matka ukázala rukou na chlapíka po jej pravici. Vyzeral tak ako náš otec, v prípade, že by si bol náš otec ochotný navliecť čašnícku uniformu a pojesť nejaké sedatíva.

- Napriek tomu som dospela k presvedčeniu, že to treba skúšať stále. Že žiť s mužom za to stojí, - povedala matka a chytila chlapíka za ruku: - Na Valentína sa s Frederikom zoberieme.

Otec hlasno zastonal. Všetci naňho pozreli, asi aj jeho samotného prekvapila vlastná reakcia. Zjavne nevedel, čo má zrazu povedať, aby to zaretušoval.

Vtedy som pochopil, že večierok nerobila matka kvôli nám. Robila ho kvôli otcovi. Kvôli tomuto jeho výrazu tváre. Odkedy sa rozviedli, urobili si všeličo, ale ani jeden z nich nevstúpil do manželstva s nikým iným.

Akoby tým nechceli porušiť nejakú tajnú dohodu, nejaké kúzlo, ktoré chránilo zvyšky ich veľkej lásky, vďaka ktorej sa zobrali a vydržali všetky tie najhoršie veci.

Schoval som sa pod stôl a zavolať na taxislužbu. Potreboval som odtiaľ zmiznúť skôr, než mi z toho všetkého hrabne. Na dispečingu sedela nejaká knedla, ktorá mala síce pekne mikrofonický hlas, ale nebola schopná sprostredkovať spojenie medzi mnou a taxikárom, aby som mu zrozumiteľne vysvetlil, kde je dom tety Mary a ako sa tam spleťtými uličkami na periférii dostane. Nakoniec som rezignoval a dohodol som sa, že ma vyzdvihne na benzínovej pumpe.

Spod stola som sa prešmykol k zadnému vchodu a zmizol som.

Kráčal som potme peši k pumpe. Až vtedy som si uvedomil, že je to ďalej, než som predpokladal. Ale dúfal som, že aspoň trochu vytriezviem a spamätám sa, aby som nemal nutkanie vyplakať sa taxikárovi na ramene, pridajúc svoj kompletný životný príbeh ako bonus.

Ale taxík pri pumpe nebol. Baterka v telefóne definitívne zhasla. Stál som tam v storočnom páchnucom zmoľavenom fraku, bola mi zima, z oblohy začalo nevtieravo snežiť. Koniec filmu „To si zožer sám a zdochni“ ako vyšitý.

Na ceste sa zjavili svetlá nákladáka. Odovzdal som sa osudu a zdvihol som palec. Zastal.

V kabíne bolo teplo, smrádok, Nedvěd, ktorého z duše nenávidím a chlapík vo flanelke s najhlbšími kruhmi pod očami na svete:

- Kamoško..., - povedal mi: - Ja mám takú depku, že ledva dýcham. Brat ma ohovára, žena ma podvádza, nemôžeme mať deti a teraz mi zistili obličkové kamene. Som na tomto svete za úplného kokota.

- Vitaj v klube, - povedal som.

Doma som si napustil vaňu a hodinu do nej dopúšťal horúcu vodu, aby som sa prestal triasť. Už som nemyslel na nič. A na nikoho. Nasledujúcich desať rokov bude lepšie, keď nevyjdem z domu. Hysterka mi raz povedala:

„Keď má prísť za tebou tvoj osud, keď má prísť ten človek, s ktorým sa jednoducho musíš stretnúť, tak to všetko nastane a nemusíš nikam chodiť. Ak je to dané, tak môžeš pokojne sedieť doma na zadku a tvoje šťastie ti zazvoní pri dverách.“

Zaznel zvonček. Pri mojich dverách. Chvíľu som čakal a zvažoval, či už nehalucinujem. Ale nie. Ktoś zazvonil znovu. A potom sa ku mne doniesol zvuk, ako keď ženské nechty zaškrabú na dvere.

Tak som vyliezol z vane a šiel som otvoriť.

Všetkým, ktorí so mnou prišli až sem, ďakujem. Za váš čas. Za vašu priazeň. Za to, že ste.